

EXPERIENȚE CU DUMNEZEU

Lucrarea Duhului Sfânt

DUMNEZEU VORBEȘTE ÎNSĂ, CÎND ÎNTR-UN FEL, CÎND ÎNTR-ALTUL. DAR OMUL NU IA SEAMA. EL VORBEȘTE PRIN VISURI, PRIN VEDENII DE NOAPTE, CÎND OAMENII SÎNT CUFUNDAȚI ÎNTR-UN SOMN ADÎNC, CÎND DORM ÎN PATUL LOR. ATUNCI EL LE DĂ ÎNȘTIINȚĂRI, ȘI LE ÎNTIPĂREȘTE ÎNVĂȚĂTURILE LUI, CA SĂ ABATĂ PE OM DE LA RĂU, ȘI SĂ-L FEREASCĂ DE MÎNDRIE, CA SĂ-I PĂZEASCĂ SUFLETUL DE GROAPĂ ȘI VIAȚA DE LOVITURILE SĂBIEI

Hanis Elisaveta

Se distribuie gratuit

CUPRINS

ÎNȘTIINȚARE 1983	4
PARTEA ÎNTÂI	4
PARTEA A DOUA	7
PARTEA A TREIA.....	9
ÎNȘTIINȚAREA DIN ANUL 1988	11
CELE TREI CATEGORII DE COPII	13
ÎN AȘTEPTAREA STĂPÂNULUI	15
DRUMUL SPRE GOLGOTA	16
FEMEIA DE LA FÂNTÂNA	16
POARTA CEA STRĂMTĂ	17
ÎNCERCAREA CREDINCIOȘILOR	18
DOMNIȘOARA MODA	19
URIAȘUL SATAN.....	19
SÂNGELE DOMNULUI ISUS - ARMA PUTERNICĂ.....	19
LEGIUNILE DE DUHURI	19
ACȚIUNEA DUHURILOR	20
SUCIREA VEDERILOR.....	20
LUMINA (LAMPĂ)	20
POSTUL DE VEGHERE – RUGĂCIUNEA	20
SABIA ALBĂ	21
PĂMÂNTUL STRĂIN	21
HORNARUL.....	21
LUMINA DATĂ DE DUHUL SFÂNT.....	22
MÂNDRIA - MODA LUMII	22
URIAȘUL.....	22
LUPTA DUHURILOR ÎN FAMILIE.....	22
ÎNDREPTAREA VEDERILOR (DRAGOSTEA).....	22
CAPUL PLECAT	23
VEGHEREA ÎN RUGĂCIUNE	23
URA DIN PARTEA LUMII – PRIGOANA	23
ÎNȘTIINȚARE PENTRU POPOR	23
LUCRARE CU PRIVIRE LA VENIREA DOMNULUI	24
MIREASA DE PE MUNTE	26
O ÎNTÂLNIRE DEOSEBITĂ CU DOMNUL	27
TATĂL MEU	29
CETATEA SFÂNTĂ	32
SULUL AURIU	35
SCHEMA RUBRICILOR DIN SULUL AURIU	37
ÎNȘTIINȚARE DIN PARTEA DOMNULUI ÎN AUGUST 1999	37
INSTIINTARE 01.12.2002	38
ÎNȘTIINȚARE 01-01-2003 ORA 24, BISERICA BETEL	39
ÎNȘTIINȚARE 05-01-2003	40
ÎNȘTIINȚARE DATĂ DE DOMNUL ÎN DATA DE 22.06.02	41
OGORUL DE LUCRAT ȘI RĂSTIGNIREA FIRII PĂMÂNTEȘTI	41
LUPTA ÎMPOTRIVA DUHULUI DE AMĂGIRE DIN BISERICI	44
EXAMENUL	47
VEDENIE DESPRE RAPIRE PRIN SORA VETUTA DIN ARAD	51

ÎNȘTIINȚARE 1983

Dumnezeu vorbește însă, când într-un fel, când într-altul. dar omul nu ia seama pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună

PARTEA ÎNTÂI

Mi se părea că mă găsesc în mijlocul unui popor foarte mare la număr: cât cuprindeam cu ochii erau numai credincioși care stăteau în picioare înaintea Domnului. Deodată a apărut deasupra o lumină foarte puternică, cum apare fulgerul pe cer, cu deosebirea că fulgerul apare și dispăre, însă lumina aceea a rămas într-un nor luminos cam la trei metri deasupra poporului și din lumina aceea se auzea vocea Domnului ca un glas de tunet și tot poporul era cuprins de groază. Mie mi s-a îngroșat limba în gură și nu am mai putut mișca buzele de frica Domnului. Am vrut să repet cuvintele Domnului ca să nu pierd conținutul lor, căci era de mare valoare, dar nu am putut vorbi. Totuși, aproape de sfârșitul lucrării, am primit din nou putere și am început să rostesc cu glas tare ce am auzit pe Domnul spunând. Atunci m-am trezit din vis, că eu vorbeam cu voce tare ce am auzit, dar au fost ultimele cuvinte. M-am ridicat și m-am dus afară din salon și am scris cuvintele Domnului ce le-am auzit, ca să nu le uit. Și iată care au fost aceste cuvinte: "Iată ce zice Cel ce e viu în vecii vecilor, Acel ce era, este și o să vină în curând către tine poporul. Cercetează-ți căile și umbletele, căci iată mersul tău nu-i bun și umbletele tale nu îmi sunt plăcute, căci șchiopătezi pe cărare. Schimbă-ți mersul și intră în alinierea dreaptă și înaintează după plan în vederea orânduirilor drepte înspre punctul de neprihănire și sfințenie, căci iată vine vremea, în scurt timp, și nu-i mult și va trebui să dai socoteală de nădejdea care este în tine, și dacă astăzi nu-ți iei hotărâri noi de trezire, sfințenie și apropiere de Mine, nu vei putea sta în picioare în ziua și vremea aceea. Dar cu cei ce se sfințesc, Mă ascultă și Mă prețuiesc, voi face în vremea aceea lucruri mari și voi dovedi în fața celor ce nu Mă cunosc că sunt copiii Mei, și voi întări mărturia lor prin semne și minuni. Da, Amin, da Amin, vin curând. Pregătiți-vă că timpul e scurt, zice Cel ce-i viu în vecii vecilor, Cel ce vine în scurtă vreme și va răpi Biserica."

După ce am scris aceste cuvinte, m-am întors din nou în salon în pat și cugetam la tot ce s-a dat și îmi făceam eu personal control asupra stării mele și mă întrebam: "Care sunt umbletele care nu-i plac Domnului?" și Duhul Domnului din nou a continuat lucrarea. Mă vedeam ca în mijlocul unui popor mare la număr. Cuvintele Domnului au produs aceleași frământări și întrebări în inima poporului, și se întrebau: "Care este mersul care nu e bun pe cărare, care sunt umbletele care nu sunt plăcute Domnului și care sunt hotărârile noi pe care le cere Domnul?" Poporul cerea ca Domnul să-i spună mai amănunțit tot ce nu era plăcut Domnului și ce hotărâri noi să ia. Duhul Domnului care cunoștea toate întrebările poporului, a răspuns, dar de data aceasta nu cu glas ca de tunet, ci cu glas mângâietor, ca de mamă ce își sfătuiește copiii: "Iată mersul care nu este bun și umbletele ce nu îmi sunt plăcute și șchiopătarea ta, poporul, pe cărare: Legături străine, poveri străine și mâini întinate."

A arătat câteva puncte din legăturile străine: vorbiri de rău, clevetiri, minciuni, cugete întinate și împotrivire la naștere de copii. Poverile străine sunt: ura, cearta, mânia, iuțimea, strigarea, murmurul, cârtirea și mândria; iar mâinile întinate: certuri, neînțelegeri în familie, lucruri neîngăduite, beția, necurăția, curvia, câștiguri mârșave, furtigașuri, lucruri extrase de la locul de muncă. Acestea sunt punctele de care poporul e vinovat în mai mică sau mai mare măsură. Domnul s-a oprit la fiecare din aceste puncte și a arătat că unii zic că ei nu sunt vinovați, că ei se tem de Domnul și se păzesc de păcat. Da, în mare, ei se păzesc de aceste păcate, dar vrăjmașul a reușit pe nesimțite să întineze aproape tot poporul dacă nu direct, atunci indirect, și fiecare ne-am făcut vinovați înaintea Domnului. Domnul a arătat că mulți zic că nu sunt vinovați de vorbirea de rău și ei nu vorbesc de rău pe nimeni și nu aduc vorbe de ocară la adresa nimănui, dar totuși Domnul a zis că tot poporul în întregime, e vinovat de acest păcat, din pricină că noi purtăm vorbele din gură în gură, de la unii la alții, câte o vorbă despre unele persoane, și de cele mai multe ori sunt vorbe neadevărate și fără nici un temei. Noi nu ne dăm seama că prin aceste vorbe duhurile vătămătoare au scopul să aducă ponegriri și dispreț la adresa unor persoane și astfel vrăjmașul are câștig; dragostea și iubirea care sunt legătura desăvârșirii, se răcesc între frați și în schimb se disprețuiesc și se judecă unii pe alții. În al doilea rând duhurile vătămătoare au scopul să arunce dispreț și ponegriri asupra lucrătorilor, asupra vestitorilor Cuvântului, asupra proorocilor și asupra tuturor acelorora ce au o slujbă încredințată din partea Domnului ca, auzindu-se anumite vorbe la adresa lor, să fie disprețuiți și să nu li se mai primească sfaturile, îndemnurile, orice cuvânt de învățătură, și chiar Cuvântul Domnului dat prin prooroci să nu mai fie primit, din pricina acestor duhuri care prin vorbirea de rău aduc dispreț și ocară asupra multora. S-a mai arătat că unii zic că ei nu vorbesc de rău și nu mint, ci spun numai ce au văzut făcând pe vreun frate sau pe vreo soră. Domnul a arătat că nici aceasta nu este îngăduit: dacă ai văzut tu personal pe cineva păcătuiind, trebuie să ai îndrăzneală să-i spui tu personal că ceea ce a făcut nu este bine și apoi să te rogi împreună cu el ca Domnul să-l izbăvească din acea stare. Dacă nu procedezi așa și mergi și spui la alții și lui nu ai îndrăzneala să-i spui, tu personal ești vinovat că nu te-ai descărcat de acel păcat spunând persoanei în cauză, ci ai spus la alții întinând cugetele la mai mulți. Dar dacă totuși vrem să spunem ca un exemplu la alții, ca să se păzească să nu cadă în cursa aceluiași păcat, nu-i voie să spunem numele persoanei care a păcătuit, ca să nu fie disprețuită; căci dacă sufletul acela se cădește și-i pare rău, poate primi iertare, dar cei care îi știu căderea îl consideră tot căzut, nu-i mai prețuiesc și-i privesc tot în groapa de cădere. De aceea s-a arătat, că noi trebuie să urâm păcatul, dar de suflet să ne fie milă; să-l ajutăm să se ridice. Nu e voie să i se spună numele dar să fim veghetori, să nu cădem și noi în aceleași lucruri. Pentru că nu s-a procedat după Cuvântul Domnului, tot poporul este vinovat de acest păcat.

Apoi s-a spus despre păcatul clevetirii: tot poporul în întregime e vinovat și de acest păcat; deși unii zic că ei nu clevetesc și se tem de Domnul și veghează asupra gurii ca să nu păcătuiască cu limba și în adevăr nu toți clevetesc dar primesc în casă pe clevetitori. Domnul a spus că atunci când intră în casele noastre unii ce umbă cu clevetiri, noi trebuie să avem îndrăzneala să le ieșim

Înainte, spunându-le că în casele noastre nu-i loc pentru clevetiri și dacă vor să vorbim, atunci să vorbim din Cuvântul Domnului, să ne rugăm și să cântăm să vorbim între noi cu psalmi, cu vorbe duhovnicești, așa cum se cuvine unor copii ai Lui Dumnezeu. Dar unii nu avem îndrăzneala să le ieșim înainte, ca să nu-i jignim, că au venit în casele noastre, și chiar dacă nu le dăm nici o atenție când încep să-și verse din inimă veninul clevetirii, totuși zicem din când în când: "Da, se poate, așa va fi" și dăm din cap în semn de aprobare sau râdem împreună cu ei. În felul acesta acceptăm păcatul și ne facem și noi vinovați întinându-ne cu acest păcat al clevetirii. Dacă noi i-am spune de la început: "în casa mea nu-i loc pentru clevetiri" și s-ar duce la altul care tot așa i-ar spune, sau s-ar întâlni pe stradă cu altul care tot așa i-ar spune, acestui duh i s-ar pune bariere în cale și nu ar înainta în popor așa de mult. Dar pentru că nu am avut această îndrăzneală, duhul acesta a înaintat, întinând pe tot mai mulți și a cuprins aproape pe toți. Acolo unde se întâlnesc două sau mai multe persoane, se deschide drum acestui duh prin cuvintele: "Ce-ai mai auzit nou? Ai auzit cutare sau cutare lucru?" și așa se dă loc acestui duh să înainteze și astfel tot poporul s-a făcut vinovat de acest păcat înaintea Domnului.

Apoi s-a arătat cum s-a făcut tot poporul vinovat și de păcatul minciunii. Deși la fel, unii zic că ei nu sunt vinovați de acest păcat, că ei se străduiesc să spună numai adevărul și își trec cuvintele prin cântar, ei se păzesc de minciuni socotite mari, dar îngăduie minciuni mai mici și atunci folosesc vorbe cu două înțelesuri - minciuni mai rotunjite - o iau pe ocolite ca nici să nu mintă, dar nici să nu înțeleagă adevărul ce-i ascultă. Dar oricât de rotunjită ar fi o minciună și orice formă i s-ar da, tot neadevăr se numește și tatăl minciunii e diavolul; atunci când ocolim adevărul, luăm din ce este al lui și ne facem vinovați de păcatul minciunii. Domnul a zis că felul nostru de vorbire trebuie să fie Da-Da și Nu-Nu, și tot ce trece peste acestea, vine de la diavolul. Domnul ne pretinde nouă ca unui popor sfânt, să ne încadrăm în această linie dreaptă. Apoi a trecut la cugetele întinate și a arătat cum mulți credincioși de azi zic că dacă nu au săvârșit păcatul în faptă, ci numai în cuget le-a venit, nu e socotit păcat. Dar Domnul a arătat că orice păcat care te-a robit în cuget și l-ai acceptat, chiar dacă nu l-ai săvârșit în faptă, căci nu ti s-a dat ocazia ca să-ți atingi scopul, te face vinovat de cuget întinat și a arătat câteva exemple: dacă cineva e robit în cuget să se ducă să ia un lucru neîngăduit, sau ceva ce nu îi aparține și nu se teme de Domnul că îl vede, dar când se duce la fața locului, nu-și poate atinge scopul, fiindcă acolo este cineva și-i vede, și nu-și mai înfăptuiește planul ca să nu se zică: "Iată și pocăitul fură", păcatul este socotit ca și înfăptuit, că el asta a vrut să facă, numai că nu i-a izbutit. Tot la fel este când sunt neînțelegeri între credincioși și în mânia lor le vin în minte cuvinte aspre, grele la adresa altora și ei zic cuvintele în gând (mincinosule, înrăitule, nebulule, prostule, îndrăcitule), dar se abțin să le pronunțe cu buzele, ca să nu îi audă cei din jur și să-i disprețuiască zicând: "Iată ce cuvinte a spus pocăitul." Cugetul a fost întinat și cel în cauză se face vinovat că a ocărât un suflet răscumpărat de Sângele lui Isus Hristos. Domnul a spus că e cu neputință să nu vină aceste cugete străine, dar noi nu trebuie să le dăm loc să-și facă cuib în cugetul și în mintea noastră, ci trebuie să cerem sângele Domnului să le îndepărteze de la noi și să ne dea putere să biruim aceste șoapte și gânduri străine ce vin în cugetul nostru. Așa este și cu cei ce se împotrivesc nașterii de copii. Chiar dacă nu înfăptuiesc păcatul și numai în cuget sunt întinați de murmur și cârtesc împotriva Domnului și rodul totuși rămâne, dar nu-i primit cu bucurie, sunt vinovați de cugete întinate. Pentru aceste păcate, de multe ori, chiar prin acești copii pe care nu i-au primit ca pe o binecuvântare, părinții vor fi încercați și vor avea mai multe necazuri și ispite. Apoi a arătat Domnul poverile străine care ne apasă și ne trag la pământ de multe ori din pricina nevegheții noastre. Acestea sunt păcate făcute fără voie, dar care de multe ori ne înfășoară așa de repede, că nici nu ne dăm seama și vedem că am fost cuprinși de o iuțime, de o mânie, sau de alte păcate în a căror cursă cădem fără să vrem. Domnul a arătat că noi trebuie să ne dăm toată silița ca să nu păcătuim, dar dacă totuși se întâmplă, ca fără voie, să cădem în aceste păcate, ce de multe ori sunt socotite ca greșeli, să nu descurajăm, să nu ne pierdem nădejdea, ci să cerem Domnului iertare, căci sângele Domnului Isus pentru păcatele noastre s-a vărsat, ca să ne curățească; să avem îndrăzneală că sângele Lui ne curățește de orice păcat. Noi însă, să nu ne facem obicei a păcătui ca sângele Domnului să ne curățească, ci să ne dăm toată silița ca să evităm păcatul, iar dacă totuși am căzut, să îndrăznim, că avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, care mijlocește pentru noi.

PĂCATE FĂCUTE CU VOIA

După aceea, Domnul a arătat despre măinile întinate. Primul lucru cu care ne întinăm mâinile și nu le putem ridica în sus, sunt: certurile, neînțelegerile și ciocnirile de vorbe între soț și soție, părinți și copii. Din această cauză noi nu suntem ascultați când avem în familie diferite cauze pentru care intrăm înaintea Domnului; nu primim răspuns pentru că ne-am întinat mâinile cu aceste lucruri. Dar pe lângă acestea, Domnul a spus că mai sunt și alte puncte care ne întinează mâinile și a arătat lucrurile neîngăduite. Fiecărui credincios, a spus Domnul, în momentul în care s-a produs în el nașterea din nou, i s-a dat cunoștința asupra binelui și răului, așa încât el știe ce e bine să facă și ce e rău. Dar pe lângă această cunoștință, i s-a dat și Cuvântul Domnului în care i s-a arătat ce este îngăduit și ce nu este îngăduit a face. Îndreptarul învățăturilor sănătoase ne este pus înainte, numai să mergem după el. Pe lângă Cuvânt, mai e la îndemână și vestirea Evangheliei, prin care Domnul ne aduce aminte tot mereu ce este îngăduit și ce nu este îngăduit să facem. Pe lângă toate acestea, mai avem și Duhul Sfânt, care ne călăuzește în tot adevărul și ne învață cum trebuie să trăim. Duhul Sfânt ne spune dacă un lucru este îngăduit sau nu este îngăduit să-l facem, dar dacă nu luăm seamă la șoaptele Duhului, El suspină în noi, iar de la o vreme nu ne mai înștiințează.

Cu toate aceste lucruri prin care putem avea călăuzire, de multe ori unii credincioși păcătuiesc cu voia. S-au arătat unele din păcatele acestea cu voia: orice credincios știe bine și cunoaște că nu trebuie să se poarte necuviincios și totuși se îmbracă după moda lumii și după chipul veacului; acesta e un păcat cu voia. În Cuvântul Domnului scrie să nu te așezi pe scaunul celor batjocoritori, dar unii totuși se duc la petreceri, filme, teatre, ștrand și alte locuri unde e "scaunul celor batjocoritori". Acestea sunt tot păcate cu voia. Tot așa, credincioșii mai știu că nu e voie să bea băuturi alcoolice și să fumeze, dar totuși unii fac aceste lucruri - ei nesocotesc sângele Domnului Isus, de aceea vor fi pedepsiți acum în trup, ca să nu

fie pedepsiți odată cu lumea. De asemenea, curvia și împotrivirea la nașterea de copii sunt tot păcate făcute cu voia. Aceste păcate sunt făcute având deplină cunoștință că nu sunt îngăduite și cei ce fac aceste păcate vor fi pedepsiți; căci păcatele unora merg înaintea lor, iar ale altora merg după ei. De aceea suntem lăsați să trecem prin suferință mai mult sau mai puțin timp, cum găsește Domnul cu cale, până ce zgura se dezlipește de pe noi. Dar dacă noi murmurăm și cântim când Domnul ne trece prin cuptorul de curățire, atunci așa cum pe poporul Israel în loc de 40 de zile, l-a purtat prin pustie 40 de ani (ca să ne slujească de pildă nouă ca să nu cântim și să nu murmurăm ca ei) Domnul ne va lungi și nouă suferința și în loc de câteva zile vom suferi o lună, în loc de o lună - un an, sau poate mai mult, până când nu mai cântim și ne lăsăm curății. Atunci se sfârșește suferința și se ridică pedeapsa când putem mulțumi Domnului pentru tot ce vine peste noi cu scopul de curățire; altfel, atât timp cât vom murmura, suferința se va mări și se vor mai adăuga zile la suferința noastră.

Apoi s-a mai arătat că un cusur pe care îl are poporul în vremea aceasta este câștigul mârșav. Domnul nu îngăduie ca acest popor sfânt al Lui, care în scurtă vreme va fi răpit, să se întineze cu acest păcat, agonisindu-și câștiguri mârșave. Domnul a spus că nu e păcat dacă un credincios, pe lângă munca de la serviciu, mai poate, prin muncă dreaptă, câștiga ceva. El e împotriva celor ce prin diferite metode, cuprinși de lăcomie, ajung la aceste câștiguri mârșave cum ar fi: afaceri, negustorie, înșelăciune cu gura și jocurile de noroc. S-a arătat, că dacă cineva se ocupă cu comerțul, să ceară pe lucrul ce-i vinde numai valoarea reală plus cheltuielile ce le-a avut și socotind și timpul pierdut pentru acel lucru; să nu ceară în loc de un preț, 5-6 sau chiar 10 prețuri - aceasta este socotit câștig mârșav. Tot așa este și cu cei ce pentru a câștiga mai mult, înșală pe altul. De exemplu: are ceva de vândut și el știe că lucrul ce-l vinde este stricat, slab, sau nu-i bun și vrea să scape de el dar și să câștige mult și își laudă marfa (că nu e lucru folosit, sau că e nou, chiar dacă nu e) și așa își face câștig prin înșelăciune. Nu-i pasă că persoana păgubită îi va blestema, va plânge și va striga înaintea lui Dumnezeu împotriva lui, când se va vedea înșelată. Aceste lucruri sunt păcate și chiar dacă cineva și-a însușit în felul acesta câștiguri mârșave, Domnul i le va sufla pe altă parte, fiindcă nu se poate să rămână cu ele și de multe ori pierde dublu, căci i se adaugă și pedeapsa. Tot așa e și câștigul prin loto - nu este plăcut Domnului; banii aceia nu sunt câștigați prin muncă dreaptă, și toți care și-au pierdut banii la aceste jocuri le pare rău după ei, și-i blastămă pe cei ce îi câștigă. Domnul nu acceptă ca poporul Său să se întineze cu câștiguri mârșave. Câștigul celui temător de Dumnezeu este binecuvântat, pe când câștigurile mârșave sunt urâte Domnului. Domnul a mai spus să nu ne uităm cu jind la cel ce se numește credincios și totuși își mărește venitul prin aceste câștiguri mârșave și nu are pierderi. Poate că nu i-a venit încă ziua să i le sufle Domnul, sau a fost trezit odată, de două ori, de trei ori și, pentru că nu a luat seama, este lăsat în pace, dar nu va avea parte de răpire, și este lăsat ca fecioarele neînțelepte, trecând pe la judecată cu aceste câștiguri și dând socoteală de cum le-a agonisit. Apoi a arătat Domnul furțișagurile și lucrurile extrase de la locul de muncă, în vremea aceasta, mulți credincioși s-au întinat și cu aceasta, socotind că e păcat numai dacă fură ceva de valoare mare, iar lucrurile mărunte nu le bagă în seamă. Dar dacă ei le iau, tot furt se numește. Astfel, chiar prin lucruri de nimic se fac ei de nimic în fața Domnului, căci nesocotesc pe Domnul întinzând mâna la nelegiuire. A fura, e a lua Numele Domnului în desert (Pilde 30:9), că nu te încrezi pe deplin în El că poate să-ți dea tot ce-ți lipsește, fără să fie nevoie să furi; mai bine să rabzi, decât să nesocotești pe Domnul furând. Unii spun că ei nu fură, dar cumpără de la cei ce fură zicând că nu-i păcat, că au cumpărat pe bani. Dacă tu știi că persoana respectivă nu posedă lucrul acela, ci la extras prin furțișag, e păcat dacă-i cumperi, căci te unești cu hoțul: el fură și tu primești. Tot așa cu cei ce ei înșiși extrag lucruri, fie mari, fie mici de la locul de muncă, socotind că nu e păcat. Domnul vrea ca noi să fim un popor sfânt, o preoție sfântă și El nu ne îngăduie nici nouă, nici copiilor noștri să ne hrănim cu lucruri de furat.

Domnul a spus că în lucrurile arătate tot poporul s-a făcut vinovat, că s-a obișnuit cu păcatul, îngăduind și una și alta, până ce a ajuns dezbrăcat de puterea cerească și întinat de nelegiuire. Din această cauză, starea poporului a ajuns cărticică: nici rece, nici în clocot, ci cum e mai rău, având o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea, adică lipsește puterea Duhului Sfânt din popor. De aceea nu mai lucrează Domnul ca la începutul credinței în popor. La început, poporul s-a ferit de orice și s-a părut păcat, a păzit cu sfințenie Cuvântul și s-a silit să placă Domnului și în îmbrăcăminte și în purtare. Dar astăzi poporul a fost găsit îmbrăcat din nou cu ceea ce a dezbrăcat odată; ce a socotit odinioară păcat, astăzi nu mai este păcat și astfel, încetul cu încetul a luat înapoi ceea ce a părăsit odată. De aceea, în adunări lipsește atmosfera dumnezeiască, iar harul e înlocuit cu programe. S-a arătat că din această cauză lucrătorii, vestitorii Cuvântului și bărbații de slujbă nu mai sunt însoțiți în lucrare cu putere, mărturia Cuvântului nu e însoțită cu semne și minuni, cum ar trebui să fie, fiindcă și ei s-au întinat cu păcatul. Tot la fel și unele vase de lucrare: pentru că nu și-au păstrat curăția, nu mai au limpezimea ce ar trebui și din această cauză, de multe ori amestecă patele cu grâul; încep în Duhul și sfârșesc în fire. Cei ce nu se trezesc și înaintează în felul acesta, ajung la lucrări false sub influența altor duhuri.

CURĂȚIREA AURULUI ÎN CUPTOR

Apoi a spus Domnul: "Iată că bobul de aur pe care l-am pus în voi nu-și mai are strălucirea din pricina zgurii care s-a lipit de el. De aceea îl voi trece prin foc pentru ca zgura să se dezlipească de pe el. Iată că voi trece cu un foc de curățire prin popor, voi trece din casă în casă, din familie în familie, la tânăru, la bătrân" și pe aceia ce se lasă curății și iau hotărâri noi de sfințenie și de apropiere de Domnul îi va pune într-o stare după voia Sa, căci Domnul vrea să lucreze ca la începutul credinței, cu semne și minuni, ca darurile Duhului Sfânt să împodobească Biserica în vederea pregătirii pentru răpire. Cei ce nu se lasă curății de zgură, vor fi lăsați la o parte ca fecioarele neînțelepte și nu vor avea parte de răpire.

Domnul a zis: "Iată că răpirea poporului va fi în curând de tot", înainte de răpire însă, poporul va trece prin prigoană, că numai în prigoană se va dezlipi de tot ce e firesc și pământesc. Numai lipindu-se de Domnul, aurul își va căpăta adevărata strălucire și valoare. Nu de pe băncile adunării, stând comozi, vor fi răpiți credincioșii, ci va trebui să vină ceasul să dea socoteală de nădejdea care este în ei. Domnul a spus că nu îngăduie încă prigoana, căci poporul Domnului nu e încă

pregătit a intra în prigoane; e prea sleit de puterea dumnezeiască și dacă ar intra în această stare, mulți ar cădea (s-ar lepăda) și nu ar putea rezista, căci numai prin puterea Duhului Sfânt va putea poporul trece prin prigoană. Cu puterea pe care o avem, nu vom putea rezista - poporul va trebui întărit prin puterea Duhului Sfânt pentru acea vreme. Celor ce se apropie de El cu hotărâri noi de sfințenie și neprihănire Domnul le va întări mărturia cu semne și minuni, dar aceasta va fi o vreme scurtă înainte de prigoană, pentru ca poporul Domnului să fie întărit spre a putea trece prin prigoană. Apoi s-a trecut de la această fază - știm că Domnul a trecut cu focul de curățire prin popor, începând să lucreze, întărind mărturia robilor Săi prin puterea Duhului Sfânt, în Numele Domnului Isus se făceau vindecări, semne și minuni prin care poporul s-a întărit mult în credință. Când au auzit cei necredincioși, s-a stărnit împotrivire, "căci aceste lucruri nu puteau să nu se vadă și să nu se audă. Cei de afară căutau să le iasă înainte, dar nu puteau direct, căci lucrările erau prea temeinice și vădite. Nu puteau să le spună că nu e îngăduit a vindeca (orbi, muți, ologi) dar au căutat o metodă să le iasă în cale. I-au chemat pe aceia din popor prin care lucra Domnul și i-au întrebat cu ce putere fac aceste lucruri și le cereau să nu se mai facă atâta vâlvă și să se "retragă din lucrare. Ei au răspuns: "Suntem împuterniciți de Dumnezeu pentru acesta lucrare, și această putere vine de la El, nu de la oameni. Noi vom merge nu unde vrem noi, ci unde ne trimite Dumnezeu, nu la persoane pe care le alegem noi, ci pe care Domnul le alege". Atunci li s-a spus: "Bine, dacă sunteți copiii lui Dumnezeu și nu sunteți eretici, vrem și noi să ne lămurim de lucrul acesta, căci așa este scris în Biblia pe care voi o aveți: <De veți trece prin foc, focul nu vă va arde; apa nu vă va îneca, iar dacă veți bea ceva de moarte nu vă va vătăma>. Noi vrem să ne convingem că sunteți copiii lui Dumnezeu. Vă vom băga în foc și dacă focul nu vă va arde și animalele sălbatice nu vă vor sfâșia atunci vom crede că sunteți copiii lui Dumnezeu".

I-au dus în fața unui foc mare și le-au zis: "Alegeți: ori vă retrageți și nu mai săvârșiți nici o lucrare în Numele lui Dumnezeu, ori dacă nu, vă vom băga în foc." Atunci unii s-au întors, spunând că se retrag, că deși știu ce este scris în Biblie, ei nu au încredințarea că și cu ei se va întâmpla la fel. Atunci s-au ridicat câțiva credincioși ce erau plini de Puterea lui Dumnezeu; când au început a vorbi se vedea că Duhul Domnului vorbește prin ei, căci erau plini de curaj și tărie. Ei au zis: "Noi vă spunem că suntem copiii lui Dumnezeu și nu ne retragem din lucrare chiar dacă am ajunge în foc. Noi nu îl slujim pe Domnul numai dacă nu vom arde, ci noi pe Domnul îl vom sluji chiar dacă vom arde, dar vă spunem și suntem pe deplin încredințați că ochii voștri vor vedea pe unii trecând pe aici prin cuptor și nu vor arde, ca să știți că suntem copiii lui Dumnezeu și atâta timp cât este suflare în noi nu ne vom retrage din lucrare ci vom mărturisi Adevărul."

Atunci au fost luați și băgați în foc, dar binecuvântat să fie Domnul, căci și-a arătat puterea ca pe vremea celor trei tineri din Babilon. Flăcările focului se retrăgeau dinaintea credincioșilor, și n-au avut nici o putere asupra lor, nici chiar hainele nu le-au ars și au trecut neatinși prin foc. Atunci i-au dus la animalele sălbatice înflămânzite înadins ca să fie mai feroase. Pe credincioși i-au dezbrăcat de hainele mai principale și i-au lăsat numai cu hainele de corp, ca să întărească mai mult fiarele. Animalele au ieșit feroase din cuștile lor și s-au repezit spre credincioși, dar ca la o poruncă, s-au oprit cam la trei metri de credincioși. S-a întâmplat un lucru deosebit: un urs s-a ridicat în două labe și s-a îndreptat spre credincioși, oprindu-se în fața unei persoane. Toți cei de față credeau că, desigur, ursul o va sfâșia, dar ursul a început s-o mângâie cu labele, iar cu capul s-a plecat și ca o pisică o mângâia pe picioare. Tot timpul, acea persoană vorbea în limbi prin puterea Duhului Sfânt, și ursul parcă înțelegea că-l muștră să se depărteze și s-a retras pe picioare înapoi, spre celelalte animale. Atunci au recunoscut și cei necredincioși pe copiii lui Dumnezeu, iar cei credincioși, toți au fost întăriți văzând aceste mari lucrări. Aceasta nu a fost prigoana propriu-zisă, ci vremea de care a spus Domnul că va dovedi chiar în fața celor necredincioși că suntem copiii Lui; prigoana, de acum avea să vină. S-au căutat tot mai multe motive și astfel a început prigoana atât de aprigă, încât credincioșii nu mai aveau voie nici doi cu doi să se strângă; cine călca legea era închis și pedepsit. Din ce era mai aprigă prigoana, credincioșii se bucurau, căci știau că Domnul a spus că nu va mai fi mult, iar când va fi mai greu El va veni și îi va lua. Pe ei nu-i mai lega nimic de pământ, ci stăteau cu mâinile ridicate în sus strigând: "Vino Doamne Isuse!" și erau bucuroși căci știau că este ultima fază și urmează Răpirea Bisericii.

PARTEA A DOUA

ÎNNOIREA LEGĂMÂNTULUI

Până aici auzeam vocea Domnului vorbind, dar Domnul nu s-a arătat. Acum a apărut Domnul și a intrat în mijlocul poporului. Poporul nu mai stătea în picioare ca la adunare, ci ședea pe bănci. Domnul a trecut prin mijlocul poporului și s-a uitat la locurile care erau goale, apoi a întrebat: "Unde sunt persoanele cărora le este locul gol?" Unii au început să spună motivele pentru care frații nu vin la adunare: unul nu vine că e bolnav, altul e în spital, altul și-a pierdut gustul duhovnicesc, altul nu vine că nu poate să sufere pe unii care predică și nu vrea să-i audă, altul are ură pe cutare frate, altul zice că se poate pocăi și acasă, altul s-a oboșit pe cale, iar alții se socotesc mai buni și de aceea nu merg la adunare. Așa s-au arătat pe rând motivele pentru care unii nu vin la adunare, dar Domnul a spus că unele locuri sunt goale deoarece, chiar dacă unii vin la adunare, locul lor tot gol se înregistrează, pentru că ei vin de formă, nu cu gând să se mântuiască; din contră, mai și încurcă pe alții pe calea mântuirii și din tot ce se face în adunare nu iau nimic, nici un sfat, nici o învățătură pentru mântuirea lor. Atunci Domnul a spus: "Iată, am venit pentru înnoirea legământului și pentru ridicarea celor căzuți, căci aceasta e vremea când cei căzuți pot să se ridice; se mai face strigare în milă pentru ridicarea lor." Domnul a luat în mână dosarele și a început a verifica starea fiecărui suflet în parte. Când Domnul deschidea dosarul cuiva, înaintea Domnului apărea și parcela fiecăruia de pământ, și l se arăta ce a rodit - nimeni nu putea să se scuze, sau să spună că nu-i așa, fiindcă tot ce a rodit se vedea acolo. Domnul a zis că fiecare să se ducă să cheme pe cei căzuți pe care îi cunoaște, să cheme pe toți cei ce nu vin la adunare, că aceasta-i vremea cercetării lor, când li se pune încă odată salvarea în față. Dar să li se spună la toți, că atunci când vin vor fi întrebați:

"Cine ești?" și să nu răspundă: "Sunt un pocăit de atâtia ani", sau: "Am fost un vestitor al Evangheliei", sau că e baptist, pentecostal, creștin după Evanghelie, sau adventist, sau alt titlu oarecare, că acestea nu au nici o valoare. Să spună doar atât: Sunt un suflet răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos -vreau înnoirea legământului." Acesta este singurul lucru ce are preț înaintea lui Dumnezeu. Ajungând la un dosar, a întrebat cine va merge să cheme acea persoană, și pentru că persoana îmi era cunoscută, am spus că voi merge eu. Domnul a deschis dosarul și în dosar se găsea și cartea de lucru a credinciosului. Domnul s-a uitat în cartea de lucru și a zis că persoana aceasta are 26 de ani lucrați pentru care va primi răsplată; ani de pocăință avea aproape 35, însă nu erau înregistrați decât 26 de ani lucrați pentru Domnul. Restul timpului a fost timp risipit, ani pierduți, pentru care nu va primi plată. A spus să-i zic să-și înnoiască legământul, căci s-a găsit că nu mai rodește și nu cumva să se închidă dosarul găsindu-l nerodind, că atunci, și ce a lucrat și toată neprihănirea i se uită. Atunci m-am dus și i-am spus ce mi-a zis Domnul și am stăruit mult ca să vină, dar nu a venit; m-am dus și a doua oară și mi-a zis că știe tot ce-i spun și-și dă seama de situație, dar nu mai are dragostea și râvna de la început; s-a lămurit de toți frații și toate lucrurile îi par fără nici un rost; să facă Domnul ce va crede, dar aceasta este starea. Era o stare de amorțire și deznădejde.

Am venit și am spus Domnului toate acestea; Domnul a spus din nou: "Du-te și spune-i că dacă nu va veni să-și înnoiască legământul ca să aducă rod la anul viitor, i se va închide dosarul și ar fi mare paguba să piardă tot ce a lucrat până aici. Să nu i se închidă dosarul cu cuvântul <n-a adus roadă>" în fața Domnului a apărut apoi și parcela persoanei respective și se vedea că a adus roadă dar buruienile au crescut așa de mari că au înăbușit roadele ce nu mai puteau ajunge la coacere. Domnul a dat la o parte buruienile cu mâna și a găsit la capătul parcelei un stâlp mic (aproximativ de 25 cm în lungime și lățime), iar pe el era o piatră albă ca de marmoră, pusă într-un cui și pe ea era scris cu litere de aur ceva. Domnul a luat piatra și a zis: "Această piatră albă i-am dat-o în ziua când a încheiat legământul cu Mine; pe ea am scris cu litere de aur Numele Meu, și încă ceva: <Acest suflet a fost răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos> Du-te și dă-i această piatră și spune-i să-și aducă aminte de ziua când i-am dat-o și să nu nesocotească acest mare drept pe care îl are, că e de preț și de valoare mare. Dacă nici acum nu va veni, atunci parcela va fi nivelată și dată altei persoane pentru a aduce roade." Atunci au apărut doi cai albi trăgând după ei un tăvălug; înainte de tăvălug era o mașină ca o grapă cu multe sape mărunte ce trecea înaintea tăvălugului și mărunțea și tăia tot ce se găsea în cale. Apoi trecea tăvălugul și nivela terenul. "Acești cai", a spus Domnul, "vor trece peste orice parcelă fără roadă a celor ce nu vin să-și înnoiască legământul."

Atunci m-am dus a treia oară și am început a plânge chemând acea persoană; i-am dat și piatra albă și i-am spus tot ce mi-a spus Domnul. Atunci a început să plângă zicând: "Chiar Domnul ți-a dat piatra ca să mi-o aduci? Domnul nu-i supărat pe mine că de atâta vreme n-am mai rodit? Domnul te-a trimis după mine?" Atunci parcă s-a trezit din somn și a început a plânge și mai tare zicând: "Dacă Domnul mă cheamă, atunci vin" și am plecat împreună. Când a văzut Domnul de departe că acea persoană vine, s-a bucurat foarte mult (cum se bucură păstorul când găsește o oaie rătăcită - mai mult decât de cele 99 care nu s-au rătăcit). El a zis celor ce stăteau înaintea Lui: "Faceți-i loc căci iată că vine" și toți i-au făcut loc și a mers până în fața Domnului. Domnul a întrebat-o: "Cine ești și ce vrei?" Persoana a început să plângă dar nu a răspuns. Domnul a spus: "Nu mai plânge și spune cine ești și ce vrei?", dar nici a doua oară nu a primit răspuns. Atunci Domnul a zis: "Iată că te întreb a treia oară și dacă nici atunci nu-mi vei răspunde cailor albi vor trece peste parcela ta, o vor nivela și locul va fi dat altuia ca să aducă roadă." Când a întrebat a treia oară însă, persoana a început să plângă mai tare, dar tot nu a răspuns. Atunci Domnul a spus să treacă cailor albi să niveleze terenul. Cailor albi au și ridicat picioarele să plece. Atunci eu m-am aruncat înaintea Domnului, între persoana aceea și Domnul și am început să plâng și să rog pe Domnul: "Doamne, lasă-mă pe mine să răspund în locul acestei persoane pentru că a venit să-și înnoiască legământul, dar nu poate vorbi de plâns" și Domnul a zis: "Dacă vrei să mijlocești pentru această persoană, atunci spune ce ai de zis."

Am luat piatra albă din mâna persoanei și am ridicat-o în sus ca să vadă toți, am pus mâna pe persoana aceea și am zis: "În ziua când a încheiat legământul cu Domnul a primit această piatră albă pe care este scris cu litere de aur numele lui Isus Hristos, și mai este scris ceva: <Acest suflet este răscumpărat cu sângele lui Isus Hristos> Prețul cu care a fost răscumpărat acest suflet este sângele Domnului Isus Hristos și Satan nu poate câștiga acest suflet nicidecum, fiindcă e atât de scump. Sufletul acesta aparține lui Isus, fiindcă El l-a răscumpărat -Satan nu-l poate câștiga - e prea mare prețul plătit, deci aparține Domnului Isus. Persoana aceasta a venit aici pentru înnoirea legământului, dar nu poate vorbi de plâns; ea recunoaște că a întristat pe Domnul, că de atâta timp nu a mai rodit, dar vrea acum să-și înnoiască legământul și să aducă roadă." Cât timp am vorbit eu, persoana respectivă plângea cu sughituri și dădea din cap în semn de aprobare la ceea ce ziceam. Domnul a întins mâna pe capul persoanei și a făcut un semn că e grațiată; tot poporul s-a bucurat și a bătut din palme de bucurie, că încă un suflet și-a înnoit legământul și a fost grațiat.

CÂT A LUCRAT FIECARE PENTRU DOMNUL

Înaintea Domnului au urmat apoi și alte persoane. Când veneau pentru înnoirea legământului, Domnul deschidea dosarul fiecăruia și îi spunea starea cum a fost găsit și fiecăruia îi citea din cartea de lucru câți ani avea lucrați pentru Domnul. Unele persoane erau nemulțumite când le spunea Domnul câți ani lucrați au. La unii spunea 5, la alții 10, sau 15, 20 - fiecare câți avea lucrați. Cei ce aveau mai puțini erau nemulțumiți și întrebau: "Cum Doamne să am numai atâtia ani, căci din pruncie sunt pocăit", altul spunea că are 30 de ani de pocăință, altul din tinerețe și credincios - a îmbătrânit pe calea pocăinței și se poate să aibă doar 5,10 sau 15 ani dintr-o viață de pocăință? Domnul deschidea dosarul și le arăta cartea de lucru spunându-le: "Atât ai lucrat pentru Mine - restul timpului l-ai pierdut și l-ai risipit pentru tine." Din toți anii de pocăință se adună timpul cât am lucrat pentru Domnul și atât este socotit în anii de lucru. Domnul a spus că noi am încheiat legământul pentru toată viața și suntem datori să trăim în pocăință pentru că ne-a răscumpărat cu sângele Său, dar anii de pocăință se socotesc de când am încheiat legământul și până la sfârșit, iar anii de lucru pentru Domnul sunt scriși separat în cartea de lucru a credinciosului.

S-a arătat un exemplu ca să putem înțelege cum se calculează anii de lucru: astăzi ești pocăit pentru că ai datoria să fi pocăit, însă pentru Domnul nu lucrezi nimic - în cartea de lucru nu se scrie nimic. Dacă însă ai lucrat ceva: poate o jumătate de ceas te-ai rugat și ai mai făcut ceva o jumătate de oră, acesta este un ceas de lucru pentru Domnul; așa se adună în fiecare zi ce-ai făcut pentru Domnul. Dacă mergi la serviciu, pentru tine o faci; sapi în grădina ta, faci mâncare, speli - tot pentru tine sunt aceste lucruri și nu vei primi răsplată pentru ele. Dacă însă ai lucrat ceva pentru Domnul, aceea va rămâne și vei fi răsplătit: dacă te duci în Numele Domnului să faci o faptă, să speli, să faci de mâncare, să îngrijești de nenorociți, de orfani, de văduve, de bolnavi, sau orice vei face pentru un copil al lui Dumnezeu, lucrul acesta îl faci pentru Domnul și vei primi răsplată, iar lucrul se socotește în anii de lucru pentru Domnul. De aceea se cerea ca fiecare să intre la înnoirea legământului și să nu fie neroditor ci să aducă roadă măcar în ceasul al unsprezecelea; atunci când se încheie dosarul să se poată încheia cu cuvântul <Roditor>. Cei ce nu vor rodi nici acum și nu-și vor înnoi legământul în vederea hotărârilor noi de trezire, sfințire și apropiere de Domnul, vor pierde totul și toată neprihănirea le va fi zadarnică. Timpul e scurt și răpirea va fi în curând. Ferice de cei ce se trezesc și intră în înnoirea legământului. Domnul să ne ajute la aceasta, să nu fie spre mărturie ci spre mântuire, Amin.

PARTEA A TREIA

De data aceasta, Domnul nu a mai apărut în mijlocul poporului, ci chiar în partea din față a poporului, unde se găsea o masă mare, de forma amvonului din adunări dar, cum poporul era foarte mult și masa amvonului foarte lungă (ca o tribună), se părea a fi tare îngrămădiți. După amvon erau mai mulți bărbați (Domnul a spus că sunt bătrânii poporului, dar nu erau numai bătrâni, ci și tineri între ei) și mi-am dat seama că printre bătrânii poporului sunt numărați și vestitorii Cuvântului și bărbații din comitet care se ocupă cu sfătuirea poporului. Domnul a zis: "Ce ziceți voi? Tot poporul acesta (a arătat cu mâna spre popor) care vine la adunare, toți care cântă la cor, toți câți sunt în față, toți câți frecventează regulat adunarea, toți câți merg la stăruință și toți câți se roagă și spun <Doamne, Doamne> vor fi mântuiți?" Bătrânii poporului au răspuns: "Doamne, noi știm că-i scris că mulți sunt chemați dar puțini sunt aleși. Totuși, noi credem că în atât popor, o parte destul de mare Te caută din sinceritate și nu din interes; vine la adunare cu dorința de mântuire și nu cu alte scopuri. Socotim că toți acei care se silesc pe calea pocăinței și-și păstrează viața curată, vor ajunge la mântuire."

FEMEIA CONDMNATĂ

Atunci Domnul a zis: "Atât sunt de departe gândurile Mele de ale voastre și judecățile Mele de judecățile voastre, că nici nu vă puteți da seama. Voi judecați după ce vedeți; Eu nu judec după înfățișare pe nimeni. Ați rămânea uimiți și uluiți de ați vedea cum judec Eu lucrurile, căci mulți din cei pe care voi îi țineți aici aproape de masa amvonului, n-ar fi vrednici nici să se apropie, fiindcă le merge numele că trăiesc, dar ei sunt morți de multă vreme; și mulți pe care voi îi disprețuiți și nu-i lăsați nici să se apropie de masa amvonului, sunt sinceri cu adevărat. Ei stau la margini și la colțuri, loviți de voi cu lovituri grele dar aceștia sunt copiii Mei. Pe dosarul multora pe care voi îi prețuiți și-i dați exemplu, este scris <Moarte> pentru totdeauna. Pe mulți nu-i socotiți prea credincioși după felul cum arată în afară, dar totuși unii din aceștia au sămânță dumnezeiască în ei și se tem de păcat. De aceea gândurile Mele nu sunt gândurile voastre."

Poporul a zis atunci: "Doamne, arată-ne și nouă măcar un exemplu ca să știm și noi cum privești și judeci Tu lucrurile." Domnul, care era cu mâna întinsă spre popor, și-a oprit mâna chiar asupra unei femei și a întrebat: "Pe femeia aceasta din adunare o cunoașteți? Ce ziceți, ar fi vrednică de mântuire?" La prima vedere, femeia aceea arăta a fi o femeie modestă, cam la 45-50 de ani, îmbrăcată modest, cu haine mai închise la culoare, potrivite după vârsta ei și era învelită frumos cu baticul legat sub barbă. Ei au răspuns: "Doamne, sora aceasta, de 40 de ani de când e pocăită, putem să spunem că e o soră credincioasă: a venit regulat la adunare, la rugăciune, a cântat în cor, a mers la stăruință, a mers pe la bolnavi, oriunde a fost lipsă a întins mâna, nu s-a certat cu nimeni, nu am avut necazuri cu ea în adunare, totdeauna s-a lăsat sfătuită și în casa ei, cine a intrat nu a ieșit cu mâna goală. Noi am dat-o exemplu la surorile tinere în toate privințele. De aceea noi zicem că sora aceasta, după felul cum a trăit și după silința dată, ar fi vrednică de mântuire." Cât timp au vorbit bărbații, femeia aceea stătea cu capul ridicat și privea.

Atunci Domnul a luat dosarul ei și s-a uitat în el, apoi a privit la femeie. Când Domnul a privit-o țintă, ea a plecat capul în jos și Domnul a zis: "Și totuși, pe dosarul ei stă scris <Moarte pentru totdeauna>." Bătrânii poporului s-au speriat și au zis: "Doamne, cum se poate? Sora aceasta, care noi știm că este cea mai bună soră, are scris pe dosar așa ceva? Nu se poate, e o greșeală. Poate e dosarul altei femei. Nu s-a făcut vreo greșeală?" Domnul s-a uitat încă o dată pe dosar și a zis: "<Moarte pentru totdeauna> fără nici o salvare, pentru un singur păcat nemărturisit." Atunci ei au zis din nou: "Doamne, sângele Tău s-a vărsat pentru toate păcatele; cum, pentru un singur păcat femeia aceasta este osândită la moarte? Care este păcatul acesta pentru care nu poate fi iertată?"

Domnul a zis: "Femeia aceasta Mi-a zădărnicit planul cu privire la ea și la familia ei. Ea a avut un singur copil, pe urmă s-a aranjat să nu mai aibă alți copii. Ori de câte ori a întrebat-o cineva din adunare: "Soră, tu câți copii ai?" ea răspundea: "Un singur copil mi-a dat Domnul", dar niciodată n-a spus că unul a vrut ea. Pe dosar stă scris că ar fi trebuit să aibă încă șapte, cu cel ce îl are opt, dar ei nu i-a trebuit decât un singur copil. Copiii ce a trebuit să îi aibă și nu i-a primit, îi cer astăzi osânda pentru că păcatul acesta ea nu l-a mărturisit, ci totdeauna repeta minciuna și acum la cercetarea dosarului a fost găsită cu acest păcat nemărturisit. Vina ei rămâne și sentința e dată: moarte pentru totdeauna, fără nici o salvare. Dacă ar fi mărturisit păcatul și nu ar fi repetat păcatul minciunii și se căia, putea fi salvată. Dosarul ei ar fi trecut pe la judecată, ar fi fost judecată în milă după faptele ei bune făcute în pocăință, căci mila biruiește judecata. Ea a ascuns păcatul și nu l-a mărturisit ca să nu fie disprețuită și prestigiul ei să nu scadă: "Sora lăudată de frați, să facă așa ceva?"

Atunci bărbații au zis: "Doamne, atunci puține surori din adunare vor fi mântuite, căci puține au 7-8 copii; cele mai multe au 2, 3 sau 4 copii. Toate surorile care au așa puțini copii, nu vor fi mântuite?" Domnul a zis: "Depinde: dacă sunt vinovate de păcatul acestei femei - de împotrivire la naștere de copii - nu vor fi mântuite, dar dacă nu sunt vinovate de acest păcat, vor fi mântuite dacă și-au păstrat viața în curăție și pocăință până la sfârșit." Bătrânii bisericii au spus numele unei surori și au întrebat: "Doamne, dar femeia aceasta va fi mântuită sau nu? Nici ea nu a avut 7 sau 8 copii - n-a avut decât 3 copii, dar frații din biserică au socotit-o cea mai credincioasă soră și diaconiță bisericii." Domnul a luat dosarul, l-a deschis și a citit așa: "Femeia aceasta nu-i vinovată de împotrivire la naștere de copii; ea a avut 3 copii și nu a mai avut alții, în schimb, ea s-a îngrijit de orfani, de văduve, casa ei a fost un loc de găzduire pentru cei nenorociți, pentru cei fără de adăpost și pentru cei lipsiți. Ușa căminului ei a fost deschisă pentru călătorii care au vrut să poposească în casa ei; ea a dat pâine la cel flămând și haine la cel gol, de aceea a fost socotită ca o mamă în Israel și o diaconiță a bisericii. Dosarul ei s-a încheiat cu cuvântul <Mântuire>. Cununa ei e gata pregătită și împodobită."

BĂRBATUL CE A PRIMIT SALVARE

În partea dreaptă a apărut o ușă și pe ea a intrat un bărbat tânăr în jur de 30 de ani. Când l-am privit, am văzut că nu prea avea o ținută corectă, ci semăna cu chipul veacului: era îmbrăcat cu haine mai elegante, avea părul mare și perciuni cam lungi. Când a intrat tânărul acesta, bătrânii poporului au zis: "Pe bărbatul acesta să îl judeci Doamne: el merită să fie osândit și nu femeia aceea. Iată-i cum vine îmbrăcat în adunare: după chipul veacului și moda lumii. Oricât l-am sfătuit să se îmbrace cuviincios, nu ne ascultă și nu primește sfaturile și mustrarea. Este vinovat de neascultare, de nesupunere, de încăpățănare, de mândrie și mai este vinovat și de împotrivire la naștere de copii>" El când a auzit cum îl osâdesc bărbații aceea, a început a plânge, recunoscând că-i vinovat. Văzând pe femeia aceea cu mâinile legate cum stătea într-un colț gata să fie dusă la închisoare, a început să plângă și mai tare și s-a aruncat cu fața la pământ plângând. Bătrânii de la masă, s-au dus lângă el și cum stătea jos, îl apăsau cu mâinile pe cap și pe spate spunând: "Pe acesta osândește-l Doamne, căci este vrednic de osândă, că are atâtea păcate, pe când femeia aceea are numai un păcat. Pe el să-l osândești că el e vrednic de moarte." El cum auzea că-i cer osânda, și mai tare plângea. Atunci Domnul a deschis dosarul lui și s-a uitat în el. N-a zis nimic, dar s-a dus spre tânărul acela și i-a zis: "Vrei viața?" El nu și-a dat seama ce vrea să-i spună Domnul; eu am înțeles că el credea că de va fi lăsat în viață va fi aspru pedepsit pentru păcatele lui. Tânărul a răspuns: "Nu mai vreau nimic, vreau să mor." Eu mi-am dat seama că el n-a înțeles că Domnul i-a pus salvarea în față și ca nu cumva să-l mai întrebe odată și el să refuze din nou salvarea, m-am dus repede lângă el, l-am scuturat tare de umăr și i-am zis: "Vrei viața?" și am strigat foarte clar să înțeleagă.

(Atât de tare am strigat încât cele unsprezece femei care erau cu mine în salon, s-au trezit din somn, dar pe mine nu m-au trezit ci au așteptat până m-am trezit dimineața, ca să mă întrebe ce am visat. Numai Domnul a făcut lucrul acesta, pentru că le-am mărturisit lucrarea și cum se judecă mamele care se împotrivesc la nașteri de copii și Domnul le-a cercetat, că unele dintre ele și-au mărturisit păcatul și a intrat frica în ele. Două din ele erau credincioase; lor le-am mărturisit toată lucrarea. Una din ele era o soră baptistă și chiar s-a bucurat și a zis că ea împreună cu soțul, ține lecții duminicale și se bucură că Domnul i-a descoperit adevărul, că ea, după învățătura ce a primit-o, credea că nu-i păcat dacă împreună cu soțul se fereau să aibă mulți copii.)

Tânărul care era cu fața la pământ, a ridicat capul și s-a uitat la Domnul. El i-a zis: "Dacă vrei viața, ia-ți hotărâri noi și încetează a mai păcătui. Schimbă-ți mersul și nu te mai împotrivi la nașteri de copii că pentru tine este salvare, căci tu nu M-ai cunoscut îndeaproape." Bărbații de la masă au zis: "Doamne, acum nu mai înțelegem cum judeci lucrurile. Pe femeia aceea cu un păcat nemărturisit nu o ierți - i-ai citit sentința de moarte pentru totdeauna - și bărbatului acestuia cu atâtea păcate la activul vieții lui i-ai spus că pentru el este salvare. Dacă pentru el este salvare, pentru femeia aceasta de ce nu mai este salvare?" Domnul a răspuns: "Eu sunt drept în judecățile Mele. Femeia aceea M-a cunoscut îndeaproape, a avut părtașii cu Mine încă din tinerețea ei, Mi-a cunoscut mila și îndurarea și de aceea trebuia să știe că sunt și un Dumnezeu aspru cu păcatul; trebuia să se fi temut a păcătui. Iar dacă totuși a ajuns să facă păcatul acela, ar fi trebuit să-l recunoască și să-l mărturisească. Dar ea, măcar că M-a cunoscut nu s-a temut să-l ascundă și să poarte o minciună toată viața. De aceea nu va avea salvare. Dacă își mărturisea păcatul și nu-l ținea ascuns, pentru ea putea fi salvare: dosarul ei trecea pe la judecată și faptele ei bune și pocăința în care a trăit ar fi biruit judecata și ar fi fost salvată. Bărbatul acesta nu M-a cunoscut îndeaproape. A venit la adunare și s-a pocăit, dar el n-a fost născut din nou și a făcut tot faptele firii vechi pentru că el s-a uitat și-a luat exemplu de la alții, ziși credincioși, cu vechime în pocăință, care s-au întors din nou la faptele firii pământești și s-au purtat după chipul veacului. El, văzându-i pe cei cu vechime în pocăință purtându-se așa, a făcut la fel: auzind că atât de mulți, după ani de pocăință au ajuns să se ferească a avea copii, practicând diferite metode și zicând că nu-i păcat, a făcut și el la fel, dar păcatul acesta este mai mare pentru cei ce au fost pentru el un exemplu rău și un prilej de păcătuire. De aceea pentru el poate fi salvare dacă ia hotărâri noi și începe o adevărată viață de pocăință."

Domnul a zis: "Iată cum vor fi judecate femeile care deși Mă cunosc, ajung să se facă vinovate de păcatul acestei femei care e condamnată la moarte: pe dosarul tuturor femeilor care fac acel păcat scrie <Moarte pentru totdeauna>. Vina aceasta nu se va putea șterge: va rămâne scrisă pe dosar. Dar dacă o femeie a făcut acest păcat, își dă seama de starea de păcat în care a ajuns, îi pare rău și se căiește, își mărturisește păcatul, face fapte de pocăință și multă milă, dosarul îi va trece pe la judecată și dacă mila va birui judecata, va putea să aibă salvare, dar parte de răpire nu va avea, nici nu va face parte din Mireasă. Tot așa, dacă o femeie care M-a cunoscut ajunge să săvârșească un avort, în momentul când a săvârșit păcatul, pe dosarul ei se scrie vina și osânda <Moarte pentru totdeauna> Vina rămâne scrisă pe dosar, dar dacă femeia se trezește, îi pare rău și se căiește, își mărturisește păcatul, face fapte de pocăință și multă milă și va avea în rest câți copii i se vor mai da, dosarul ei va trece pe la judecată și se va judeca, iar dacă mila biruie judecata va putea fi mântuită, dar parte de răpire nu va avea nici

parte de Mireasa Domnului. Cât despre cei vinovați (bărbați și femei) de păcatul bărbatului acestuia care s-a ferit să aibă copii (toți care se împotrivesc prin orice metodă ar face-o: fie că se păzesc sau țin zilele după calendar sau alte procedee - toate sunt metode diavolești), dacă se trezesc, își iau hotărâri să nu mai păcătuiască, vor avea în continuare copii câți li se va da și se vor sili să-și ducă viața în sfințenie și neprihănire, vor fi mântuiți și vor putea avea parte și de răpire și de Mireasa Domnului, pentru că ei nu s-au făcut vinovați de zădărnicea pentru totdeauna a planului cu privire la nașteri de copii ca prima femeie, și nici nu au vărsat sânge nevinovat. Dar dacă cineva continuă să se păzească a avea copii, rămânând în păcat și nu își ia hotărâri de a nu mai păcătui, osânda va fi aceeași: <Moarte pentru totdeauna>."

RĂSPŁATA MAMELOR CREDINCIOASE

Domnul a mai zis: "Mamele care au copii mulți, aduc cuvinte aspre împotriva Mea, spunând: <Pe mamele cu mai mulți copii, Domnul nu le mai are în vedere pentru că ele nu mai pot fi așa pocăite: nu mai pot merge regulat la adunare din pricina copiilor, nu pot merge decât rar la rugăciune sau stăruință, nu pot să cânte în cor, nu mai pot merge niciunde să lucreze pentru Domnul, că ele trebuie să fie tot acasă între copii>. De multe ori își pierd nădejdea și cad în deznădejde ca și când pe ele Domnul nu le mai are în vedere. Ele aduc cuvinte aspre zicând că <Domnul iubește mai mult pe cele ce nu au copii, sau au numai 1-2 copii și nu au necazuri așa mari. Acelea pot merge regulat la adunare, la rugăciune, la stăruință, pot să cânte în cor, să lucreze pentru Domnul și de aceea au preț mai mare înaintea Lui>". Domnul a zis să nu mai murmure mamele și să nu mai aducă cuvinte aspre în fața Domnului, fiindcă El judecă drept. La multe mame, care nu au decât un copil sau doi și s-au împotrivit la nașteri de copii, zadarnică le este truda și pocăință, că Domnul nu mai are nici o plăcere de ele, căci numai numele le merge că trăiesc la multe din ele. Multe vor fi cele ce vor trece pe la judecată din pricină că s-au împotrivit la nașteri de copii.

Domnul a mai spus că cele ce nu au copii (sunt sterpe) trebuie să lucreze pentru Domnul, fiindcă tot ce lucrează acasă, lucrează pentru ele și numai ce lucrează pentru Domnul va fi răsplătit. Ele trebuie să lucreze și în adunare, să cânte în cor, să meargă la rugăciune, la bolnavi, să îngrijească de femei văduve, de orfani și să ajute la mamele cu mulți copii. Ele nu au poveri și numai în felul acesta vor câștiga ani de lucru pentru Domnul, pe când mamele care au primit mulți copii de la Domnul, tot ce fac pentru copii se socotește lucru pentru Domnul: nopțile nedormite sunt socotite osteneală pentru Domnul și când spală sau fac mâncare li se socotește lucru pentru Domnul. De aceea, cu cât au copii mai mulți ele lucrează mai mult pentru Domnul și Domnul le va răsplăti osteneala. Multe mame, în ziua când se vor citi anii de lucru, vor avea mai mulți decât unii vestitori de Cuvânt sau decât alte mame și surori care au mers regulat la adunare. De aceea a zis Domnul: "Siliți-vă să lucrați pentru Mine, că pentru aceasta veți fi răsplătiți. Cine va lucra mult, mult i se va răsplăti și cine seamănă cu lacrimi, va secera cu bucurie."

Aceasta a fost lucrarea din partea Domnului, care trebuie să fie răspândită în popor, fiindcă Domnul a spus că e dată pentru trezire, în vederea pregătirii și întâlnirii cu Domnul. Timpul e scurt și nu mai e mult - mai puțin decât ne gândim, și va fi răpirea Bisericii. Domnul a zis că lucrarea să fie încredințată la bărbați destoinici care s-o răspândească în popor.

Domnul să ne ajute să luăm hotărâri noi de sfințire și apropiere de El, așa cum ni s-a cerut, să înaintăm cu grabire la înnoirea legământului, că mulți au călcat legământul pentru că nu s-au ținut întocmai de Cuvântul Domnului, așa cum au făgăduit în ziua când au încheiat legământ cu Domnul. Facă Domnul ca această lucrare să fie spre mântuirea tuturor celor ce vor auzi această lucrare, și să nu slujească de osândă nimănui,

Amin.

ÎNȘTIINȚAREA DIN ANUL 1988

În vara anului 1988, o familie de credincioși din oraș au venit la noi și ne-au invitat să mergem cu ei la un cerc de rugăciune la Lugoj, unde în seara aceea se făcea o mijlocire deosebită în fața Domnului pentru cauzele de boală a celor în suferință, pentru cei ce cereau acest lucru. Cei din familia respectivă ne-au spus că au o cauză deosebită pentru care vor să ajungă acolo și anume, au primit un telefon din Chicago S.U.A., că o nepoțică a lor e grav bolnavă de leucemie (cancer în sânge) și după toate intervențiile medicilor specialiști din S.U.A., nu e nici un rezultat. Părinții sperați au cerut să se facă rugăciuni pentru fetiță și ungerea cu untdelemn în Numele Domnului pe o batistă pentru ea, iar batista să fie trimisă prin cineva care pleca din România în Chicago în ziua următoare. Deoarece soțul nu a putut pleca cu ei, m-am bucurat că măcar eu puteam să-i însoțesc, să simt alături de această familie cu cauza de boală, care de fapt au fost printre prietenii familiei noastre în România. Pe când să plecăm, fratele Ardelean Moaică, vecinul nostru, care zăcea bolnav în pat de mai mult timp, a trimis vorbă să aducem și cauza lui în fața Domnului și să se facă și pentru el ungerea cu untdelemn în Numele Domnului pe o batistă. Era într-o vineri seara. Când am ajuns acolo, era strâns un număr destul de mare de frați și surori care au venit în fața Domnului, insistând cu mijlociri și cereri cu lacrimi pentru cei bolnavi, ca Domnul să intervină, după planul și voia Lui, la cauza fiecărui bolnav în parte. După două ore de rugăciune, s-a făcut ungerea cu untdelemn în Numele lui Isus la cei bolnavi, apoi s-a făcut rugăciune și pe batistele trimise de cei bolnavi, care nu erau de față. Duhul Sfânt ne-a cercetat deosebit și am simțit prezența Domnului la rugăciune. Deși nu s-a dat nici o descoperire prin Duhul Sfânt, am fost convinși că Domnul a lucrat și mulți din cei bolnavi au fost vindecați. Am ajuns înapoi acasă, doar după miezul nopții. Pentru că și soțul și copiii dormeau, m-am dus în altă cameră, căci simțeam nevoia să mă mai rog singură și nu am vrut să-i deranjez. Pe la ora două m-am culcat și pe la ora trei m-am trezit sub o cercetare adâncă a Duhului Sfânt. Auzeam vocea Domnului rostind cuvinte pentru popor, cu mare putere. Auzind atât de clar vocea Domnului, am luat un creion și am scris ce spunea Domnul. Lucrarea a fost întreruptă de 7 ori și firul ei a continuat până la a 7-a parte. De fiecare dată, când se întrerupea

lucrarea, fiindcă nu știam că va mai continua, mulțumeam Domnului pentru că a găsit cu cale să ne sfătuiască, arătându-ne părțile negative care ne-au adus șchiopătarea și rămânerea în urmă. Îi mulțumeam, că-n dragostea Lui ne-a arătat ce trebuie să facem să ieșim din starea de adormire și nepăsare, ca să putem avea parte cu El în ziua când își va răpi poporul Lui de pe pământ. Așa, firul lucrării a continuat până la a 7-a parte și a durat până la ora 7 dimineața. Domnul mi-a spus să spun în popor cuvintele date, căci prin ele Domnul vrea să trezească poporul pentru a se pregăti, căci venirea Lui va fi în curând și Domnul își va răpi Mireasa la El. Eu m-am cutremurat înaintea Domnului și am zis: "Doamne, eu voi spune cuvintele Tale în popor, dar cea mai mare parte nu le vor primi pentru că sunt de muștrare și îndreptare. Dă-mi, Te rog, un semn că Tu mi-ai vorbit, ca să fiu pe deplin încredințată de cuvântul Tău și apoi voi spune tot ce mi-ai spus, fie că vor primi, fie că nu vor primi, chiar dacă ar trebui să sufăr ocară." Binecuvântat să fie Domnul, că El mi-a răspuns atunci: "Iată îți dau trei semne, nu unul cum Mi-ai cerut, ca să știi că Eu ți-am vorbit și să mărturisești cuvintele Mele. Iată primul semn: vindec fetița bolnavă ca să se cunoască îndurarea Mea, că sunt viu și trăiesc, dar iată pentru ce am îngăduit acest lucru: pentru că părinții nu și-au ținut hotărârile luate. Au zis că de-i voi sprijini și vor ajunge acolo, Mă vor sluji ținând cărarea dreaptă, temându-se de Numele Meu și nu se vor împotrivi planului Meu cu privire la familia lor. Dar după ce au ajuns acolo, nu s-au mai ținut de hotărârile luate și s-au împotrivit planului Meu. Dar pentru că s-au căit și au vărsat lacrimi, M-am îndurat, ascult cererile lor și ale celor ce au strigat alături de ei. Dar de nu vor intra în ascultare și împlinirea hotărârilor și juruințelor făcute, nuiaua va veni din nou peste ei. Al doilea semn e cu privire la cauza de boală a bărbatului adus în fața Mea: iată punctele pentru care am îngăduit suferința" și Domnul a arătat cauzele. A cerut hotărâri temeinice și întregirea altarului familial și mi-a spus: "Îți dau un semn pe care îl vei vedea când vei ajunge în casa lor" și Domnul a spus tot ce i se cerea familiei respective să facă și Domnul îl va vindeca. Apoi mi-a dat al treilea semn, chiar cu privire la familia mea, care s-a împlinit după câteva zile. Toate aceste semne, Domnul le-a împlinit întocmai cum a spus, că El e Da și Amin, slăvit să fie Numele Lui. Nouă ne rămâne ca să împlinim ce El ne-a cerut, intrând în ascultare de Cuvântul Său.

I. În prima parte, Domnul a arătat starea de ațipire și nepăsare în care se găsește poporul în vremea aceasta. Aproape nimic nu-i mai mișcă să se trezească. Nici măcar semnele Apocalipsei ce se împlinesc sub ochii noștri, pe mulți nu-i mișcă deloc din nepăsare.

II. În a doua parte, Domnul a arătat pricinile care au dus poporul în această stare de ațipire (de căldicel), care e cea mai rea stare: încuscirea cu neamurile, dumnezeii străini și îmbrățșarea Baalului, înlocuind în familie altarul Domnului cu altarul Baalului din vremea de acum și astfel, primind pe Baal, mulți și-au spurcat templul, trupul care este templul Duhului Sfânt. Domnul ne-a cerut întoarcere, căință, recunoștință și cereri udate cu lacrimi, până nu-i prea târziu.

III. În a treia parte, Domnul a arătat că poporul și-a schimbat podoabele de preț cu podoabe străine, veșmântul alb cu cel zdrențuit, hrana aleasă cu pâine mucegăită și apa limpede cu apă tulbure. Domnul cerea să ne venim în fire, până nu e prea târziu, că altfel nu vom avea parte de răpire.

IV. În a patra parte, Domnul s-a ocupat de familiile noastre, arătând că trebuie să ne înfățișăm la altar cu copiii noștri, cerând peste ei Numele Domnului și punându-i la adăpostul Numelui Său mare și-a sângelui Său Sfânt, ca nici unul dintre ei să nu lipsească la numărătoarea aleasă.

V. În partea a cincea, Domnul ne-a spus că El vrea cu orice preț să fim ai Lui și văzând pornirile noastre de a ne depărta de El, ne pune îngrădituri și bariere în cale, prin încercări, probe și suferințe, cu scopul de a ne ține aproape de El căci de ne-ar lăsa în voia pornirilor noastre, mulți ce fac alergări iuți, s-ar pierde în pustie. Dar Domnul a spus că ce e mai dureros, e că în loc să-l mulțumim că ne iubește și de aceea ne și pedepsește, noi murmurăm, cântăm și în felul acesta focul de pe altar s-a stins la mulți.

VI. În a șasea parte a lucrării, Domnul s-a ocupat și de bătrânii poporului dintre care fac parte și bărbații de slujbă, care sunt chemați să judece după adevăr și nu după înfățișare, sau cunoscând din auzite pricinile poporului, căci altfel Domnul va intra la judecată cu ei.

VII. În ultima lucrare, Domnul a cerut străjerilor să stea la postul de veghe, înțetegându-și chemarea și păstrându-și podoabele de preț fără să se atingă de lucrurile străine, că cei ce nu-și înțeleg chemarea de-a fi sfinți pentru Domnul și nu-și păstrează locul și-și schimbă podoabele sfinte cu cele străine, ajung la răscuri și se încurcă și pe ei, dar mai încurcă și pe cei ce-i ascultă, că trâmbițele lor nu mai dau sunet clar. Domnul cerea străjerilor predare totală în lucrare, căci altfel vor fi trași la socoteală de Cuvântul Domnului. În continuare sunt redată cele 7 lucrări cu privire la popor, cu de-amănuntul, așa cum te-a spus Domnul.

1. Trezește-te, trezește-te poporule! Treziți-vă voi care ați ațipit și ați căzut în împietrire și necredință! V-am vorbit și într-un fel și în altul dar voi v-ați obișnuit cu cuvintele Mele, zice Domnul și nu vă mai mișcă nimic ca să vă treziți din nepăsare și împietrire. Dacă nu mai vreți să ascultați când vă vorbesc prin cei puși să vestească Cuvântul și să susțină mărturia adevărului, dacă nu vreți să mai luați aminte și să credeți când vă vorbesc prin robii Mei proorocii, dacă nu vă mai mișcă nici lucrările pe care le fac în mijlocul vostru într-un fel sau altul prin izbăvirile și vindecările ce le-am făcut sub ochii voștri și prin punctele de întristare și jale ce te-am făcut în unele familii, credeți măcar privind b semnele din fire ce se petrec pe pământ sub ochii voștri, căci aceste semne pe care le vedeți pe pământ sub ochii voștri vă mărturisesc căci cuvintele Apocalipsei se împlinesc și Eu îmi grăbesc lucrarea pe pământ căci în curând voi veni și ce este al Meu voi lua la Mine, zice Domnul."

2. "Strânge-te de pe uliți și din piețele deșertăciunii poporule și veniți-vă în fire voi care v-ați încuscrit cu neamurile și ați îmbrățșat Baalul și ați spurcat templul care a fost sfințit de Duhul Meu, închinându-vă la dumnezeii străini, întoarceți-vă cu căință și recunoștință și cu cereri udate cu lacrimi până nu-i prea târziu, că apele năvalnice vor veni, vor lovi în casa celui rău și în casa zidită pe nisip și-i vor surpa temeliele. Se strigă: <Vai de cei ce nu au iertat, vai de cei ce nu au iubit și nu au răbdat, vai de cei ce și-au căutat adăpost sub umbra copacilor falnici ca să se adăpostească de arșiță și ploi, că nădejdea lor va fi spulberată, căci copacii

lainici vor fi doborâți la pământ și adăpostul lor nu va fi de nici un folos >. De aceea, treziți-vă și luați aminte fiecare, că sunteți chemați să ierțați, să răbdați și să vă iubiți, așa cum Eu v-am iubit, zice Domnul."

3. "Luați aminte și treziți-vă voi care ați căzut în ațipire. Treziți-vă și veniți-vă în fire voi care ați schimbat podoabele de neprihănire cu podoabe străine, și veșmântul ales cu veșmântul zdrențuit. Iată unii din voi ați schimbat hrana aleasă cu pâine mucegăită și apa limpede cu apă tulbure. Treziți-vă și veniți-vă în fire, că timpul care apare în față va aduce un întuneric gros. De aceea strângeți-vă ulei în candelă și candela să vă fie aprinsă, ca să nu pieriți în întunericul ce va apare, căci străinul își va strica cuibul și vei fi ca o pasăre alungată din cuibul ei, căreia i s-a stricat cuibul și-i urmărită: zboară din creangă în creangă, cântându-și cântecul dorului de plecare, cântecul zborului înalt, unde nu va mai fi urmărită de mâna străinilor. Cocorul și rândunica își cunosc, pe ceruri, vremea plecării lor, dar voi după toate semnele ce le vedeți împlinindu-se sub ochii voștri, nu cunoașteți că se apropie vremea plecării voastre. Dezlegați-vă legăturile străine cu care mai sunteți legați, că dacă nu, veți rămânea legați cu ele jos și vi se vor topi ochii de plâns, când veți vedea porumbița luându-și zborul și voi veți rămânea la plâns și gemete, pentru că nu ați prețuit vremea de trezire și ați nesocotit cuvintele Mele, zice Domnul."

4. "Adunați-vă copiii în jurul vostru și învățați-i din Cuvântul Meu, zice Domnul. Spuneți-le cuvintele Mele, înfățișați-vă cu ei la altare, chemați-Mă și adăpostiți-i sub Numele Meu, cerând sângele Meu să-i acopere, ca după ce vor trece apele năvalnice să puteți face numărătoarea și să puteți zice: <Nu lipsește nici unul din câți mi-a dat Domnul.>"

5. "Te miri poporul de ce ți-am pus bariere în cale și unele îngrădituri? Te întrebi de ce te trec prin multe suferințe, încercări și greutăți? Iată că dacă nu ți-aș fi ieșit în cale în felul acesta, ai fi fost ca o măgăriță sălbatică lăsată în voie, care își ia drumul spre pustie, ți s-ar fi uscat vlaga și ai fi pierit. Dar ți-am pus zăbala în gură, ca să te strunesc și să te opresc din pornirile tale și din alergările tale iuți care duc spre pustie, unde în loc de hrană aleasă, te-ai hrăni cu roșcove. Dar voi în loc să recunoașteți că vă iubesc și de aceea vă ies în cale prin încercări și probe, punându-vă bariere și îngrădituri într-un fel și altul, ca să nu vă depărtați de Mine și să vă pierdeți, în loc să recunoașteți și să vă întoarceți cu câință și smerenie, cântiți și murmurăți în încercări. Fiecare sunteți chemați să descărcați poverile, să dezlegați brațele străine, să vă faceți verificarea, să vă puneți în rânduială și să recunoașteți că v-ați atins de lucruri străine. Când v-am căutat, nu v-am găsit la altar cu focul aprins ca la început, ci ați fost prinși de frământări și îngrijorări. Veniți cu recunoștință și hotărâri noi ca să căpătați tămăduire și pe o parte și pe alta, zice Domnul."

6. "Treziiți-vă și voi bătrâni ai poporului, care judecați pricinile poporului Meu după înfățișare și după cele auzite, nu după dreptate și adevăr. Sunteți chemați să susțineți adevărul Meu și să judecați după dreptate pricina poporului Meu, căci dacă nu veți lucra după adevăr, voi intra Eu la judecată cu voi și veți fi puși în cântar și din cântar în cuptor, și iar pe cântar până se va dezlipi zgura de pe voi, ca să se vadă strălucirea aurului curat. Nu-i mult și un ciur va fi pus în popor și toată pleava și partea ușoară va fi spulberată și nu vor rămânea decât boabele cu greutate. De aceea înțelegeți și fiecare să-și facă verificarea până nu-i prea târziu, zice Domnul."

7. "Treziiți-vă voi care trebuie să stați de veghe pe ziduri. Vegheați ca să nu ațipiți, nici să nu cădeți de la locul de veghe unde v-am așezat, că voi nu aveți parte nici drept la împărțea de jos, ci chemarea voastră e înaltă, ca să vă păstrați podoabele de preț și să nu luați nimic din lucrurile deșertăciunii, zice Domnul. Din pricină că unii nu și-au păstrat alegerea și locul, din pricină că nu și-au înțeles chemarea <Sfânt pentru Domnul> și s-au atins de unele lucruri străine, au ajuns la răscruci de drumuri și trâmbița lor nu a mai dat sunet ales, sunet deslușit, sunet clar, și din pricina asta și ei și alții s-au încurcat în mers. Intrați în lucrul încredințat cu predare totală, îmbrăcați cu podoabe sfinte, ca trâmbițele să fie lustruite din nou, și să dea sunetul ales și deslușit, căci lucrurile ce vor apărea și le veți vedea curând, vă vor aduce aminte de cuvintele Mele, zice Domnul. Lucrurile ce vor apărea, vor ului de groază pe mulți care și-au schimbat veșmântul ales cu podoabe străine. De aceea fiecare să înțeleagă până nu-i prea târziu, că de nu, sosește vremea când veți fi trași la socoteală de cuvintele acestea, zice Domnul."

Amin.

CELE TREI CATEGORII DE COPII

N-a trecut mult timp de la căsătoria mea, când mi-am dat seama că am să devin mamă. Știam din Cuvântul Domnului că fiii sunt o moștenire de la Domnul și rodul pântecului este o răsplătă dată de El (Ps. 127:3). De orice fel ar fi fost binecuvântarea, ar fi fost bine primită de noi, dar ca mamă, doream mai mult să fie fetiță (știam că Domnul îmi va da mai mulți copii, iar fetița fiind mare îmi va fi de ajutor). Soțul ar fi dorit să fie băiat - asta de obicei e preferința soților, dar gândul acesta l-am lăsat în grija Domnului, să ne dea El ce va vrea. În fiecare zi mă rugam să fie sub privirile Lui, la adăpostul Lui înainte de a se naște.

Când am fost în luna a cincea de sarcină, Domnul mi-a dat un vis: mi se părea că mai multe femei, printre care și eu, stăteam la rând la o ușă, pentru a primi copii. Deodată, ușa s-a deschis și a ieșit o ființă îmbrăcată în alb ce a strigat: "Ascultați mamele: știu că ați venit aici ca să primiți copii, dar înainte ca să intrați, ca să vi se dea copii, trebuie să vă spun să vă gândiți bine ce fel de copii vreți să vă luați. Copiii sunt clasați în trei categorii și eu vă voi spune care sunt categoriile, iar voi să vă alegeți din care categorie vreți. Cum îi veți alege, așa îi veți avea."

Prima categorie - copiii doriți de părinți.

Aceștia sunt copiii născuți din voia firii - orice părinți fie credincioși, fie necredincioși, după ce se căsătoresc, aproape toți doresc să aibă un copil sau doi. Aceasta nu înseamnă că acești copii sunt binecuvântați - depinde de planul lui Dumnezeu: pot fi binecuvântați, sau pot fi lipsiți de binecuvântare, fiind un blestem pentru părinți. Nu înseamnă că dacă sunt primiți și acceptați cu bucurie, sunt și binecuvântați. Vor fi binecuvântați numai dacă părinții îi primesc ca pe darul lui Dumnezeu și sunt cuprinși în planul lui Dumnezeu de binecuvântare.

A doua categorie - copiii nedorți de părinți.

După ce părinții au un copil, doi, trei sau patru, nu-i mai doresc și n-ar vrea să mai aibă. Dar cu toate că se feresc și folosesc diferite metode, totuși se întâmplă că, copiii vin. Aceștia sunt copiii nedorți. Părinții îi primesc doar că n-au ce face. Multe chiar din familiile credincioșilor cad în această extremă: nu ar vrea să aibă copii mulți. Aceștia sunt copiii nedorți, socotiți povară în familie și nu binecuvântare, dar nu înseamnă că dacă părinții nu i-au dorit și nu s-au bucurat de ei, ei nu vor fi binecuvântați de Domnul. Depinde totul de planul lui Dumnezeu cu privire la viața lor: pot fi binecuvântați sau nu. Dar părinții care îi primesc cu murmur și cărtire, socotindu-i o povară, vor fi îngăduiți prin acești copii să fie încercați mai mult. Vrajmașul va avea mai mare putere să-i ispitească prin acești copii.

A treia categorie - copiii binecuvântați.

Acești copii se nasc nu din voia firii, nici din voia vreunui om, ci se nasc pentru că Dumnezeu are un plan de binecuvântare pentru ei - ei trebuie să se nască. Ei sunt trimiși cu un plan bine stabilit în familie și nu depinde dacă sunt întâi născuți, sau nu. În vederea acestui lucru Domnul Isus a spus: "Oricine va primi un copil ca acesta în Numele Meu, pe Mine Mă primește" (Matei 18:5). De aceea, oricâteori primesc câte un copil, părinții îl primesc ca pe un dar trimis de Domnul, și tot ce fac pentru acest copil, o fac pentru Domnul și vor fi răsplătiți pentru osteneala depusă. Chiar dacă vrăjmașul va căuta să-i descurajeze pe părinți că acești copii nu sunt binecuvântați, căutând să-i îndepărteze de Domnul, în final ei vor fi binecuvântați și mântuiți. Părinții vor putea spune: "iată-ne pe noi și pe copiii pe care ni i-a dat Domnul, fără ca să lipsească unul din numărătoare".

După ce ne-a spus care sunt cele trei categorii de copii ne-a dat voie să mergem ca într-un spital de maternitate, cu saloane pline de pătuțe pentru nou născuți, în ele erau copii învelțiți în scutece albe. Și ne-a zis: "Alegeți acum ce copii vă place. Mamele au intrat toate și au început să-și aleagă fiecare ce copil îi plăcea. Eu m-am dus să văd unde găsesc cele trei categorii de copii și căutam să văd o etichetă pe care să fie indicată categoria copiilor, dar nu am găsit nimic. Nu era niciăieri nici o inscripție. Am ajuns la un pătuț în care era o fetiță mică, tare drăgălașă. Mi-a plăcut mult de ea și aș fi luat-o, dar la gândul că poate e numai alegerea mea, și pentru că nu avea mă un semn că face parte din categoria a treia, am plecat mai departe să caut copii binecuvântați. Nu m-am dus decât câteva paturi mai departe și am auzit fetița plângând foarte tare. Auzind-o că plânge, m-am întors să văd ce s-a întâmplat cu ea. Când am ajuns din nou la pătuțul ei, ea a ridicat mâinile spre mine și oprindu-se din plâns a zis: "Ia-mă pe mine, ia-mă pe mine... fac parte din categoria copiilor binecuvântați." Atunci am zis: Tocmai copii binecuvântați caut și te iau pe tine dacă faci parte dintre ei." Am luat-o în brațe și am întrebat-o: "Cum te cheamă?" Ea a răspuns: "Pe mine mă cheamă Emanuela."

M-am trezit din vis și i-am spus soțului visul și că Domnul ne va da o fetiță și o va chema Emanuela, după cum mi-a fost arătat în vis. Slavă Domnului că visul s-a împlinit întocmai în 22 aug. 1972 când Domnul ne-a dăruit primul nostru copil, Emanuela. O mare bucurie a fost pentru noi când am primit-o, mai ales că știam că face parte din categoria copiilor binecuvântați. Cu toate acestea vreau să spun cum am fost încercați prin ea când a fost mică: toată ziua era foarte bună, mânca și dormea, iar când venea noaptea și trebuia și noi să dormim fiindcă și eu și soțul lucram, ea se scula și toată noaptea plângea. Tăcea numai dacă era lumina aprinsă și mă plimbam cu ea în brațe prin cameră. Cum ședeam jos, chiar dacă o legănam pe brațe, plângea și țipa de parcă era pusă pe foc. Așa a ținut până la vârsta de 5-6 luni într-o noapte mi-am pierdut răbdarea: am schimbat-o, i-am dat mâncare, știam că nu era bolnavă dar ea plângea întruna. Eu eram așa de obosită că nu mai rezistam să mă plimb cu ea în brațe, pentru că eu trebuia să lucrez ziua și nu puteam să dorm ca ea. Pentru prima dată, i-am dat două palme la funduleț, și am trântit-o în pătuțul ei zicând: "Acum plângi cât vrei că eu nu te mai pot plimba pe brațe că nu mai rezist." M-am dus în pat, dar nu puteam să dorm auzind-o cum plânge. Atunci mi-am pus perna pe cap să n-o mai aud. Deodată am auzit pe fetiță strigând: "Mamă, de ce m-ai bătut că eu nu sunt de vină; nu am făcut nici un rău." Am tresărit și m-am sculat. Cum, fetița mea vorbește? Până atunci nu a vorbit nici un cuvânt, nici măcar primul cuvânt care-l spun copiii, "mama". Ea doar s-a uitat la mine și a plâns mai departe. Mi-am dat seama că Domnul m-a avertizat sau îngerul ei păzitor a strigat la mine. M-am pus să mă rog Domnului. Să mă ierte că mi-am pierdut răbdarea, și Domnul mi-a vorbit foarte clar: "Femeie, de ce ai bătut fetița, că nu ea e de vină că plânge, ci niște duhuri caută să-i tulbure somnul și liniștea, ca nici voi, părinții, să nu aveți odihnă, să vă tulbure și să vă facă să vă pierdeți răbdarea. Iată ce vi se cere: scoală-te împreună cu soțul tău și rugați-vă pentru ea. Puneți fetița în apa rugăciunii, faceți o oră de rugăciune pentru ea noaptea. Ea va primi liniște în somn și voi vă veți putea odihni, căci duhurile ce aduc neliniștea vor fi îndepărtate." Am sculat pe soțul, i-am spus totul și ne-am pus la rugăciune înaintea Domnului. Pe când noi ne rugam, fetița a adormit și nu s-a mai trezit până dimineață, slavă Domnului!

Am spus acest lucru pentru că știu că sunt mulți părinți încercați prin copii în felul acesta. Sfatul care noi l-am primit de la Domnul, îl dau și eu acestor părinți să-l urmeze și vor avea rezultate bune. Slăvit să fie Domnul!

ÎN AȘTEPTAREA STĂPÂNULUI

Mi se părea în vis că eram într-o casă de rugăciune; se făcuse noaptea târziu și foarte mulți din frații și surorile ce erau în adunare, au ațipit pentru că noaptea s-a lungit foarte mult. În casa de rugăciune era foarte mare deranj: dezordine și praf ca și cum nu s-ar fi măturat de mai mult timp. S-a făcut ora foarte târzie (după apreciere știam că e aproape 4 dimineața). M-am mirat mult că deși era vară, nu se vedea nici o licărire de lumină. Era întuneric beznă; m-am uitat pe geam și nu se vedea nimic.

Seara, noi (toți credincioșii din casa de rugăciune), am primit o poruncă să nu ne culcăm în timpul nopții pentru că în noaptea aceea va veni stăpânul casei. Cu toate acestea noaptea a fost grea și mulți au adormit pe bănci. Eu mă simțeam atât de obosită că nu mai puteam - m-am gândit "ce-ar fi dacă m-aș rezema și eu puțin de un perete și aș ațipi numai câteva minute?", dar mi-a venit gândul că dacă cumva chiar atunci as adormi și ar veni stăpânul casei, veghea mea de până atunci n-ar fi avut nici un folos. M-am hotărât să nu mă culc orice ar fi și să lupt cu neputința și somnul. Ca să înlătur somnul, am vrut să mătur prin casa de rugăciune, dar nu am găsit mătura. M-am apucat să ud florile din vază și să șterg praful ce era depus pe frunze; multe erau ofilite și abia se mai simțea parfumul lor. Am pornit să șterg cu mâinile praful de pe pereți. Peste tot erau păianjeni mari, multe scame și praf pe jos. În jurul palmelor mele s-au făcut ca niște mănuși de scame și praf. Așa am măturat cu mâinile și pe jos.

Deodată am auzit niște pași ce se apropiau de ușă. M-am uitat să văd cine era: era un om ce-mi părea cunoscut. A venit și a întrebat cu glas tare: "De ce au adormit atâția?" I-am răspuns că noaptea a fost tare lungă și veghea tare grea și mulți n-au mai putut rezista și au adormit. M-a întrebat: "De ce nu te-ai culcat și tu?" I-am răspuns că noaptea a fost lungă și vegherea grea, dar așa am primit poruncă să nu dormim. Atunci, cu severitate în glas m-a întrebat "Ce ai lucrat dacă nu te-ai culcat? Uite ce dezordine e aici." Am început a plânge zicând: "Prea mult nu am putut lucra, pentru că e greu să lucrezi noaptea când alții dorm; n-am putut face mai mult decât atât: cu mâinile am șters praful și tot cu mâinile am măturat pe jos, că mătură nu am avut. Am mai udat florile și le-am șters de praf." Atunci s-a uitat blând la mine și mi-a spus să nu mă tem că nu voi fi pedepsită, fiindcă totuși am lucrat ceva. "Urcă-te pe trepte" mi-a zis, iar în față au apărut niște trepte ce urcau în sus și pe care eu am urcat. Tavanul casei era despărțit în două, iar de sus au apărut trei fire, ca cele de curent electric ce treceau peste casa de rugăciune. O voce a strigat: "Așa vorbește Domnul: se va ridica în locul acesta un bărbat, un sol încins cu putere, din Duhul Sfânt, ca un fir de înaltă tensiune, prin care voi face o mare trezire în popor, că e vremea să vină stăpânul și mulți au ațipit. Vreau să fac o trezire înainte de venirea stăpânului, ca să nu fie găsiți așa mulți dormind." Am văzut pe un frate lucrător în adunare ce se gândea că el va fi omul de care se va folosi Dumnezeu și a zis: "Eu sunt Doamne omul de care vrei să te folosești?" Glasul a strigat că nu este el, ci pe altul îl va ridica Domnul în poporul Lui. "Cât despre tine, și tu ești un fir de care vreau să mă folosesc în lucrare, dar înțelege chemarea ce s-a făcut: SFÂNT PENTRU DOMNUL. Orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să dispară, înțelege-ți și prețuiește-ti chemarea: ti se cere predare în slujbă. Pentru ce tu nu bagi în seamă florile de la colțurile grădinii, nu le cercetezi și nu le prețuiești; ți se par neînsemnate și te oprești să te ocupi numai de florile din mijlocul grădinii, dar tu nu știi că florile nebăgate în seamă de la margini au mai mult miros și parfum în ele, dar din pricină că nu sunt îngrijite, nu pot să răspândească parfumul." "Cât despre firul din mijloc reprezintă femeia (biserica vie) în care vreau să lucrez prin mărturia Duhului Meu la trezirea poporului Meu căci e scurt timpul: foarte curând Eu voi veni și ce-i al Meu voi lua la Mine. Al treilea fir sunt vasele de lucrare prin care vreau să lucrez prin proorocii, vedenii și înștiințări, spre trezirea poporului, ca nu cumva la venirea Mea, mulți să fie găsiți dormind." Atunci am întrebat: "Dacă așa de curând vine Domnul, de ce nu apar zorile și e așa de întuneric?" A deschis un geam și a arătat un nor foarte gros, zicându-ne: "Norul acesta gros și negru vine cu o iuțea mare și el împiedică să se arate zorile. Dar e scurt timpul și după ce va trece norul apar zorile. De aceea înțelegeți: e mai puțin timp decât vă gândiți și vine Domnul. M-am trezit strigând cu voce tare "Amin, Amin, vino Doamne Isuse!"

Pe când cugetam asupra acestui vis mi s-a dat prin Duhul Sfânt lumina să înțeleg această lucrare. Domnul vorbește de multe ori despre un om ca despre un popor și unui popor ca unui singur om. În această lucrare. Domnul nu se referea doar la trei persoane care reprezintă cele trei fire, ci Domnul alege în vremea aceasta trei categorii de persoane:

Persoane reprezentate prin primul fir - oameni plini de Duhul Sfânt, prin care El să lucreze cu putere pentru trezirea poporului că venirea Domnului e foarte aproape. Domnul va lucra cum a fost vestit prin Daniel 11:32, prin puterea ce se va da sfinților de a face mari isprăvi în vremea sfârșitului (Apoc. 11:4-6)

Biserica reprezentată prin al doilea fir (femeia) - în care trebuie să fie prezentă lucrarea Duhului Sfânt prin daruri duhovnicești, cum scrie în Marcu 16:16. Străjerii și vasele de lucrare reprezintă te de al treilea fir pe care Domnul le va folosi pentru trezirea poporului prin lucrarea de proorocie, prin vedenii și înștiințări temeinice pentru zidirea poporului.

Bărbatul care a întrebat: "Eu sunt Doamne omul de care vrei să te folosești?" reprezintă lucrătorii zilelor noastre care cred că ei sunt cei pe care Domnul îi folosește în lucrarea de trezire. Ei se ocupă mai mult de florile aspectuoase dar fără parfum din mijlocul grădinii (cor, orchestră, fanfare și alte formații). Acestea sunt frumoase pe dinafară și prețuite în adunări, dar sunt lipsite de cele mai multe ori de parfumul Duhului Sfânt. Florile de la marginea grădinii sunt credincioșii nebăgați în seamă, socotiți ca fără mare valoare și disprețuiți, dar Dumnezeu a pus ceva din Duhul Sfânt în ei; prin aceștia Domnul a spus că se răspândește parfumul. Prin ei Domnul își face simțită prezenta Duhului Sfânt în adunări. Domnul cerea lucrătorilor zilelor noastre, dacă vor să fie folosiți de Domnul, să-și înțeleagă chemarea, să fie sfinți pentru Domnul așa cum s-a spus: orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire, orice răutate să dispară. Numai dacă vor ține cont de ceea ce le cere Domnul, ei vor putea să aibă însoțirea Duhului Sfânt în lucrare și vor avea rezultate de trezire și înviore a poporului în vremea aceasta.

DRUMUL SPRE GOLGOTA

Când eram necăsătorită, aveam o prietenă bună, soră în Domnul, care s-a căsătorit cu un frate sincer, socotit exemplu între tineri în vremea aceea. Am rămas prieteni de familie, dar - ne întâlneam foarte rar, deoarece distanța între orașul nostru și orașul lor era foarte mare. Din pricina greutăților familiale ivite pe parcurs, au trecut ani de-a rândul și nu ne-am mai putut întâlni. Apoi am auzit că familia respectivă a emigrat în S.U.A. Câțiva ani nu am știut nimic de ei, nici unde s-au stabilit în America.

Într-o zi a anului 1984, am primit un telefon de la prietena mea din America, între alte discuții m-a întrebat dacă putem să-i ajutăm în rugăciune, că au o problemă serioasă și dacă simțim alături de ei să aducem împreună cauza lor în fața Domnului. I-am răspuns că lucrul acesta trebuie să-l facem nu pentru că am fost prieteni, ci pentru că așa ne-a învățat Domnul: să plângem cu cei ce plâng și să ne bucurăm cu cei ce se bucură, într-o seară, am rugat mai deosebit pe Domnul să se ocupe de problema lor și dacă găsește cu cale să le-o rezolve. Domnul mi-a dat un vis în noaptea aceea.

Parcă urcam dealul Golgotei cu dorința să ajung sus la Golgota. Pe umeri duceam un bagaj și deși nu era ușor, mă gândeam că voi ajunge sus și acolo îmi voi pune jos bagajul și așa urcam cu bucurie și nu mi se părea greu de dus. În fața mea și după mine erau mulți ce urcau spre Golgota. Deodată am văzut în față nu departe de mine pe familia pentru care mă rugasem; urcau și ei având două valize mari: una o ducea soțul, una soția, dar abia le duceau de grele ce erau. Le duceau 2-3 pași și le lăseau jos, apoi iarăși le luau, dar nu le mai puteau duce. S-au uitat în jur să vadă dacă nu e cineva cunoscut să le ajute la bagaj. Văzându-mă că vin în urma lor au zis unul către altul: "Iată că vine sora V. - să o rugăm să ne ajute să ducem bagajele. Când am ajuns lângă ei mi-au zis: "Sora V. știm că mergi la Golgota. Și noi vrem să ajungem tot acolo, dar avem bagajele acestea așa de grele că nu mai putem urca de nu ne ajută cineva ca să le ducem. Te rugăm ajută-ne să putem urca și noi. Nu trece ca preotul sau ca levitul pe lângă noi, fără să ne ajute. Măcar la un bagaj ajută-ne." M-am uitat la ei. Nu puteam trece fără să-i ajut. I-am întrebat ce au așa de greu în valiză, dar mi-au zis să nu-i întreb despre asta, și să-i ajut dacă pot. Le-am spus să-mi dea din bagaj că vreau să-i ajut. Au deschis valiza și din ea au scos o periniță mică de bebe cu tot trusoul unui nou născut: cămășuțe, costumase, scutece, etc. Când am văzut ce-mi dă, am zis: "Cum, niște haine de copil mic sunt așa de grele că nu le mai poți duce? Dați-mi-le mie ca să le duc eu." Când am întins mâna după ele și le-am luat nu mai era numai perinița și hainele, ci era și un bebe mic în ele, în brațele mele. De sus de pe munte s-a auzit un glas ce a strigat: "S-a făcut numărătoarea în familia voastră -și sunt lipsă două numere din numărul hotărât. Pentru că v-ați împotrivit planului ceresc cu privire la căminul vostru și 1-ați zădărnicit, iată am îngăduit o lovitură peste inimile voastre, care v-a adus întristare, mâhnire și ocară. Acest foc e îngăduit din pricină că Mi-ați zădărnicit planul și în foc va arde toată zgura de pe voi."

Când m-am trezit din vis, am înțeles care era cauza lor. Într-adevăr era o problemă grea și o povară în inima lor. După câteva zile sora m-a sunat din nou și le-am spus că sunt însărcinată să le spun lucruri aspre. Când am terminat de spus totul am auzit la celălalt capăt al firului pe sora plângând, apoi mi-a zis: "Așa este situația. Două din fetele cele mai mari au plecat de la noi, găsindu-și plăcerea în deșertăciunea acestei lumi." Eu le-am spus să-și aducă aminte că din pricina lor au fost îngăduite aceste probleme în familie.

AMIN.

FEMEIA DE LA FÂNTÂNA

Nu pot uita niciodată minunata lucrare ce s-a petrecut în ziua când am avut binecuvântarea celui de-al doilea copil, Pavel.

Fiind foarte departe de părinții, frații și surorile mele, foarte rar ne puteam întâlni și mai ales să fim toți împreună; ne întâlneam toți doar la ocazii deosebite. Ivindu-se acest prilej, i-am chemat pe toți la binecuvântare împreună cu câțiva frați de credință și prieteni de familie din Cluj și Turda. Binecuvântarea s-a ținut la biserica din Micalaca - Arad. În timpul programului în adunare, Domnul a întins o masă bogată pentru cei dornici - în rugăciune, în cuvânt, în cântări și-n poezii s-a simțit prezența Duhului Sfânt. După terminarea programului din adunare, am poftit la masă pe cei invitați. Alături de ei au mai venit și alții, spunând că vor să mai facă o rugăciune, apoi vor pleca. După rugăciune, au pornit niște discuții din Cuvânt, realizându-se o atmosferă plăcută și nimeni n-a mai plecat. I-am numărat: erau în jur de 60 de inși și mâncarea era pregătită pentru circa 30 de persoane care erau invitate, îmi era jenă să-i poftesc la masă pe unii și pe ceilalți nu; de altfel erau toți copiii ai Domnului și frați apreciați de noi. Mâncarea era puțină pentru 60 de persoane - oricât de puțin ar fi servit fiecare, tot nu ar fi ajuns. M-am gândit în sfârșit, să servesc musafirii, cerându-mi scuze de la ceilalți că nu pot avea bucuria să-i servesc pe toți. În timp ce eu mă frământam cu gândurile acestea, fiindu-mi foarte greu să le spun că nu am mâncare pentru toți, a venit o soră și mi-a zis: "Vino până afară. Lângă fântână în curte, este o femeie ce se simte foarte rău și te cheamă să vorbească cu tine." Mi-a arătat-o din ușa camerei și m-a întrebat: "O cunoști? E din rudenii sau din cei invitați?" I-am spus că nu o cunosc și am întrebat și pe proprietarul casei (fratele Stepan - la el locuim pe atunci) și nici el nu o cunoștea. S-a mirat pe unde a intrat căci chiar el a încuiat ușa după ce au intrat toți frații și surorile. M-am dus atunci la femeia de lângă fântână, întrebând-o ce vrea să îmi spună. Mi-a răspuns că e foarte obosită, se simte rău și e flămândă. Sta rezemată de fântână ca un om istovit și stors de putere. I-am spus că imediat pun masa și va servi și ea împreună cu noi. Ea s-a uitat la mine pătrunzător și mi-a zis: "Pune-mi te rog mie întâi de mâncare și apoi dă celorlalți." Când am auzit aceste cuvinte am tresărit; mi-am adus aminte de proorocul Ilie când a zis văduvei: "Pregătește-mi întâi mie și apoi vei mânca tu și fiul tău." (I Regi 17:8-13) M-am dus repede în bucătărie, am pus pe masă castronul cu supă, apoi felul doi și o farfurie cu prăjituri și am spus femeilor de la bucătărie:

"Femeia aceasta va mânca întâi -Dumnezeu ne încearcă prin ea." Am chemat-o la masă; a mâncat foarte puțin din toate și am întrebat-o cum de a venit la noi. A spus că a văzut mai multe persoane intrând în curte și a intrat și ea că era foarte obosită și bolnavă. După ce a mâncat a zis: "Acum mă simt mai bine. Du-te și ocupă-te de musafiri; dă-le de mâncare și Domnul să înmulțească mâncarea să ajungă la toți." A ieșit afară și s-a așezat pe un scaun din nou lângă fântână. Apoi am invitat musafirii la masă și în timp ce ei mâncau, m-am dus să văd ce face femeia de la fântână și cum se mai simte. Dar femeia nu mai era niciunde. Nimeni nu a văzut să fi plecat; poarta era tot încuiată, dar femeia nu mai era. Am rămas cu toți mirați. Prima tură de musafiri au servit masa și nu s-a cunoscut de unde au mâncat 30 de persoane. Am servit pe ceilalți 30, au mâncat și ei, și totuși a rămas mâncare destulă pentru ca să mâncăm a doua zi noi și familia la care am locuit.

Aceasta a fost experiența trăită cu Domnul, pe care n-o pot uita niciodată. De câte ori îmi aduc aminte, parcă trăiesc acele momente când Domnul a făcut această lucrare. Cine a fost femeia aceea? A fost chiar Domnul prezent prin ea sau a fost altă ființă? Nu știu care este răspunsul la aceste întrebări, dar știu că Domnul a înmulțit mâncarea. Prin această lucrare, Domnul mi-a întărit și mai mult credința și m-a învățat din nou că ori de câte ori am făcut câte ceva pentru unul dintre cei mai neînsemnați copii ai Lui, pentru El am făcut. Domnul să mă ajute să fac cu bucurie această lucrare toată viața; să văd în cel mai neînsemnat frate sau soră pe Domnul Isus.

A Domnului să fie toată slava în veci de veci.

Amin

POARTA CEA STRĂMTĂ

În dimineața zilei de 17 aprilie 1995 m-am trezit adânc frământată de un vis care m-a pus pe gânduri, cu privire la viața de pocăință în călătoria noastră de pe pământ. Am văzut în visul meu pe o femeie (o soră) care se pregătea de călătorie, spunând celor din jurul ei că pleacă să ajungă la poarta cea strămtă, prin care va trece spre cetatea cerească de dincolo de râu. Nu a luat cu ea decât un bagaj foarte mic, cu merinde, și a plecat. Drumul spre poarta cea strămtă ducea printr-o piață în formă pătrată, la colțul pieței pe unde se intra, era un portar care dădea bilet celor ce voiau să treacă prin piață cu scopul de a vinde sau cumpăra. La poartă, i s-a spus femeii: "Dacă vrei să treci pe aici trebuie să plătești." Ea a zis: "Eu nici nu cumpăr, nici nu vând nimic din piață, decât trec pe marginea pieței să ajung la poarta strămtă ce dă spre cetatea de dincolo de râu. A lăsat-o să treacă, și, în adevăr, a mers doar pe marginea pieții, dar din când în când mai privea cu ochii la ce se vindea în piață. Cum mergea, a văzut jos pe unde trecea, niște flori artificiale rupte din buchetul lor, și fiind astfel fără nici o valoare, erau aruncate pe jos. Erau câteva firicele mărunte, cu o tulpiniță foarte scurtă. Femeia le-a luat în mână plecând mai departe. Se părea un lucru neînsemnat, căci n-a atras atenția nimănui când le-a luat. Ajungând la poarta cea strămtă a spus portarului: "Te rog deschide-mi vreau să trec spre cetatea de dincolo de râu." Portarul i-a zis: "Bine! Vei fi pusă la un test: dacă nu ai luat nimic din piața deșertăciunilor, vei putea trece pe poartă, dar de ai luat ceva, la testare se va arăta și nu vei putea trece." "N-am cumpărat și n-am vândut nimic", a zis ea, "doar bagajul acesta mic cu merinde, îl am. Îl las și pe acesta aici." A aruncat și florile din mână, ce le-a luat de pe jos, vrând să intre pe poartă. Poarta era așa de strămtă, de lățimea unei Biblii mijlocii (circa 20 cm), în pereții porții era aparatul ce testa. Când să intre, nicidecum nu a putut, căci s-a arătat la testare că a luat ceva din piață. Ea căuta să lămurească portarul că n-a luat decât florile acelea fără nici o valoare, și oricum le-a aruncat jos - de ce n-o lasă să intre? Portarul i-a spus categoric: "Nu poți să intri, te-ai atins de lucrurile deșertăciunilor! Intră pe cealaltă poartă, e mai largă, pe acolo poți intra." S-a dus la cealaltă poartă, dar și acolo i-a ieșit în cale un portar întrebând-o: "Unde mergi?" "Vreau să trec râul, să ajung la cetatea cerească", a zis ea. "Nici pe aici nu poți trece spre cetatea cerească. Dar va trebui să treci prin unele încercări și probe care ți se pun în față. După ce vei ieși biruitoare prin aceste încercări, te vei întoarce prin piață, dar fără a lua nimic din ea. Apoi vei veni la poarta strămtă și vei putea trece râul, ca să ajungi la cetatea cerească. Iată ți se pun în față trei probe: alege pe care vrei dintre ele. Prima probă - pe drumul din față sunt lăsați liberi câțiva lei sălbatici. Ți se cere să treci printre ei, cu credința că nu te sfășie, în adevăr, dacă ți-ai păstrat în inimă credința adevărată în Dumnezeu, ei nu te vor sfășia, dar de ai o credință de formă, vor avea putere să te sfășie." "Nu îndrăznesc să trec printre ei, credința mea e prea slabă în vremea asta." Atunci i-a arătat un alt drum pe care veneau mai mulți bivoli răgind, cu capul în pământ, iar unii scurtau pământul cu picioarele, gata să atace când li se va da drum liber. "Treci printre ei, prin credință, că nu ți se va întâmpla nici un rău." "Nu pot trece", a răspuns ea, "mă tem de ei, chiar dacă nu mi-ar face nici un rău. Când îi văd așa furioși, mă și înfior de frică." "Iată a treia probă: pe drumul ce duce pe lângă piață, să treci printre herghelia de cai, lăsați liberi, care vine în galop. Ei vor fi îngăduiți, din când în când, să te lovească - ca să plătești, pentru că ai trecut prin piața deșertăciunilor." Femeia n-a mai avut de ales. A pornit pe drum, dar înainta foarte greu, drumul fiind nămolos. Intră în noroi până la glesne; de-abia trăgea un picior și se scufunda cu celălalt, iar caii veneau în goană și o loveau când unul, când altul cu copitele, pricinuindu-i multe dureri. Așa cu greu a străbătut drumul, ajungând tot la capătul pieții, unde era poarta pe care a intrat. Pe drum s-a întâlnit cu un frate ce a întrebat-o cum de s-a întors înapoi și n-a ajuns la cetatea de dincolo de râu. Ea a spus toate lucrurile cum s-au întâmplat și cât de greu se poate intra pe poarta strămtă, precum și condițiile ce se cer ca să poți trece râul dincolo, în cetate. Auzind, fratele i-a zis: "Cum, și nu ai putut trece, cu toate că n-ai cumpărat nici vândut nimic în piață? Nu te-ai știut tu descurca, n-ai mai avut curajul să-i răspunzi nimic? Dacă ți-a zis că nu poți să treci, tu așa ai lăsat? Trebuia să insiști mai mult ca să intri! Imposibil să nu fi putut trece, dacă erai mai îndrăzneală!" "Nu s-a putut intra cu forța", i-a spus ea, "căci s-a făcut testarea, și n-a depins de curaj sau îndrăzneală." "Ai să vezi", a zis el "eu mă duc și trec cu carul încărcat prin poartă! Mai întâi trec eu prin poarta cea strămtă, apoi trec carul prin poarta mai largă, și așa trec cu tot ce am pe poartă." "Încearcă și vei vedea", i-a zis ea. Fratele și-a pus în car lucrurile pentru călătorie, apoi copiii și soția, și a plecat. Ajungând la poarta pieței, a plătit biletul de intrare. A fost întrebat ce vinde sau ce cumpără? "Am să văd eu când trec, de ce am nevoie. Dați-mi biletul să n-am neplăceri că n-am plătit." Intrând în piață cu carul, cum zicea el, de fapt era o căruță cu doi cai, a cumpărat când una când alta, lucruri pentru familie, copii și soție, până a umplut carul, în sfârșit a ajuns la poarta cea strămtă, spunând că vrea să intre pe poartă: el, soția, copiii, caii și carul.

Portarul i-a spus: "Încearcă să intri. Să îți se facă testarea: dacă poți să intri pe poartă, e ferice de tine." A încercat, s-a forțat, dar în zadar s-a umflat la testare, că nu a putut trece. Portarul i-a zis: "Nu poți intra. Du-te la cealaltă poartă." Acolo l-a întâmpinat alt portar, zicându-i: "Unde vrei să mergi așa grăbit? Stai pe loc să vedem dacă poți intra! În primul rând să vedem biletul, dacă ai plătit că ai trecut prin piață." Repede a scos biletul și l-a arătat. "Să vedem și ce ai cumpărat din piață. Ce aduci în car?" "Ei, ce să cumpăr? Ceea ce am avut nevoie pentru călătorie, pentru mine, soție și copii: mâncare, îmbrăcăminte, încălțăminte și alte lucruri necesare." "Hai descarcă-le jos, la control, să vedem dacă toate sunt agonisite cinstit! Ai strâns cam mult, dar acum trebuie să le duci toate pe umăr, când treci poarta! Acum trebuie și copiilor să le facem un control, dacă pot trece poarta." I-a băgat pe toți la un cabinet medical și făcându-le consultație, a zis: "Sunt prea anemici și slabi. Ați dat copiilor numai lapte, ceai și hrană ușoară, nu le-ați dat mâncare consistentă și tare, ca să poată avea o creștere normală. Ei nu pot merge singuri pe picioarele lor până la cetatea de dincolo de râu, căci cad pe drum de anemici și slabi ce sunt." I-a consultat și la ochi și a zis: "Au probleme și cu ochii. Au vederea slabă și scurtă, nu se poate pleca cu ei așa! Mergeți cu ei înapoi și le dați hrană consistentă, bogată în vitamine și calorii, iar cu alifia aceasta, ce v-o dau, să le ungeți ochii ca să primească vindecarea ochilor și astfel să poată vedea bine drumul ce duce la cetatea sfântă. Ocupați-vă mai mult de creșterea și sănătatea lor, apoi veniți să intrați pe poartă!" Bărbatul care conducea carul a zis: "Nu înțeleg de ce mă opriți? Am luat biletul ce mi s-a cerut pentru a trece prin piață, mi-am luat soția și copiii. Am cumpărat lucrurile din car, ce-mi trebuiau pentru familie. De ce să nu mă lași să intru? Ce mai trebuie să fac? Care e motivul de nu pot fi lăsat să intru?" Portarul i-a zis: "Domnul Isus când a spus: «Nevoiți-vă să intrați pe poarta cea strâmtă», a însemnat niște puncte principale pentru cei ce vor să intre pe poartă. Cine le împlinește intră, iar cine nu le împlinește este oprit, nu poate intra. La poartă nu se ține cont de ce spui tu c-ai făcut. Testarea va dovedi dacă, în adevăr, ai împlinit ce îți s-a cerut. Care este omul care poate împlini totul?", a mai spus el, "dar uitate, Domnul Isus a spus ce trebuie să împlinească omul, să poată trece prin poartă spre cetatea cerească. Nu poți împlini tot ce scrie în Biblie, dar împlinește ce a zis Domnul Isus aici și treci liber." A deschis Biblia la Matei cap. 5, citind tare de la versetul 37 în jos, continuând cu cap. 6 și 7, până la versetul 14 inclusiv (din cap. 7) Poarta cea strâmtă, împlinește ce scrie aici și nimeni .nu te va mai opri. Iar dacă nu împlinești ce scrie aici, nimeni să nu se însele, crezând că va intra pe poarta strâmtă ajungând la cetatea sfântă. Verificați-vă fiecare ce ați împlinit și ce nu ați împlinit din ce stă scris aici. Felul vostru de vorbire a fost: "Da, da; și nu, nu? Ai putut tu să întorci și celălalt obraz celui ce te-a lovit peste obrazul drept? Celui ce-a vrut să se judece cu tine, să-ți ia haină, i-ai lăsat și cămașa? De câte ori îți-ai întors spatele celui ce-a vrut să se împrumute de la tine? Ați putut voi iubi pe vrăjmașii voștri și să binecuvântați pe cei ce v-au blestemat? V-ați rugat voi pentru cei ce vă urăsc și prigonesc? Sau ați iubit numai pe cei ce v-au iubit, cum fac ceilalți din lume? Milostenia cum ai făcut-o? - în ascuns, să fie văzută de Domnul, sau ai vrut să fi văzut și de alții? Ai intrat în odăiță ca să te rogi în ascuns Tatălui ceresc? Vrei să îți se ierte ție greșelile, precum le-ai iertat și tu greșiților tăi? Când ai postit ai adus tu Domnului adevăratul post pe altarul Său? Unde ai strâns comoara ta? - acolo ți-e și inima ta. Nu puteți sluji la doi stăpâni! Ați lăsat voi îngrijorările în grija Domnului, ca El să poarte de grijă? Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra! Cu ce judecată judecați, veți fi judecați, și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide. Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel, căci în aceasta este cuprinsă Legea și proorocii. De veți face așa veți putea intra pe poarta cea strâmtă care duce la viață. Și mai este un cuvânt de verificare pentru fiecare, scris în Efeseni cap. 4, versetul 22 până la 32. Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, și să vă îmbrăcați cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de-o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul. Mânați-vă și nu păcătuiți. Cine fura să nu mai fure. Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire. Verifică-te!", a zis aceluia frate, . "așa ai făcut, sau te simți condamnat în aceste lucruri? Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. Faceți așa, și veți putea intra pe poarta strâmtă, veți trece râul și veți ajunge în cetatea sfântă. Du-te; pune-ți viața în rânduială după Cuvânt, și îți se va da voie să intri pe porți în cetate împreună cu cei răscumpărați prin sângele Mielului!" La aceste cuvinte m-am trezit din vis, însă acest vis m-a prelucrat și mi-am pus și eu multe semne de întrebare. Oare eu am împlinit ce cerea Domnul de la noi? În sufletul meu s-a trezit o dorință să încep o viață mai aproape de Domnul, zi de zi, ca la sfârșitul alergării de pe pământ, să pot ajunge la un rezultat bun - mântuirea și viața veșnică împreună cu Domnul în cetatea sfântă. Prin lumina care mi-a dat-o Domnul prin Duhul Sfânt, am înțeles că visul se referea la două părți din popor. O parte, reprezentați prin femeia ce a plecat spre cetatea sfântă - sunt acea parte din popor care doresc să intre pe poarta strâmtă, care doresc să aibă parte de răpire. Dar și între aceștia sunt mulți care din pricina unor lucruri care li s-au părut mic? și nu le-au considerat păcate, aceste lucruri îi vor împiedica la răpire, dacă nu le vor înlătura, rămânând jos. Iar bărbatul ce a vrut să intre cu carul, sunt majoritatea din popor, care cred că se poate intra în cer oricum, numai să crezi în Domnul Isus și vei ajunge în cer. Ei nu țin cont de condițiile puse în Cuvânt. Ei cred că, cu toate bagajele străine și poverile de păcate, se poate ajunge în cer. Cei ce trec prin poarta cea strâmtă, sunt cei care vor avea parte de răpire, iar cei ce nu-și verifică aici viața, vor trece pe cealaltă poartă, pe la judecată. Domnul să ne ajute pe toți să ne verificăm viața după Cuvântul Domnului și să ne judecăm noi, pentru a nu fi judecați odată cu lumea.

Amin

ÎNCERCAREA CREDINCIOȘILOR

În Cuvântul Domnului găsim scris în Iov 33:14-17 -"Dumnezeu vorbește însă când într-un fel când într-altul, dar omul nu ia seama. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor. Atunci El le dă înștiințări și le întipărește învățăturile Lui ca să abată pe om de la rău și să-l ferească de mândrie." Într-una din nopți, Domnul mi-a arătat această înștiințare, care am socotit-o de mare însemnătate pentru credincioși și ca să nu se piardă

nimic din conținutul ei, am notat-o când m-am trezit din vis. Domnul a arătat mai multe forme prin care vrăjmașul vine să ne ispitească, dar noi avem cea mai puternică armă cu care putem să-l biruim: sângele Domnului Isus Hristos. Oricât de mare este lupta, când cerem sângele Domnului, vrăjmașul pleacă rușinat.

DOMNIȘOARA MODA

Am văzut în vis mai mulți frați și surori într-o odaie situată la un nivel mai sus: ca să ai acces în odaie, trebuia să urci niște trepte din curte până la ușa odăii. Deodată am auzit pe cineva strigând de afară. Am ieșit în prag să văd cine strigă. Afară lângă trepte era o domnișoară foarte modernă: părul era legat în vârful capului și apoi lăsat să cadă peste umeri, era vopsită pe buze, cu sprâncenele smulse și fața fardată. Avea o fustă roșie foarte scurtă și strâmtă, ce îi scotea în relief forma corpului, precum și o bluză fără mâneci, cu un decolteu mare. În picioare avea niște pantofi cu tocuri foarte ascuțite și înalte. Nu mi-am amintit să o fi văzut vreodată; îmi era total necunoscută dar în privirea ei era ceva drăcesc. Pe un ton poruncitor, mi-a zis: "Vino după mine că vreau să merg la tine acasă." Eu i-am răspuns: "Nu te cunosc cine ești și cu tine nu vreau să merg nici un pas." Frații și surorile au ieșit să vadă și ei cine este, dar ea a strigat foarte poruncitor, ca un căpitan ce dă un ordin: "Veniți după mine!" și a plecat înainte crezând că noi o vom urma. Noi am intrat în odaie și am încuiat ușa să nu poată intra la noi. Văzând că nu mergem după ea, a urcat scările să intre la noi și a strigat la ușa: "Deschideți!" Noi am zis: "Nu deschidem căci tu ești Satan, numai te-ai mascat în moda lumii ca să nu te cunoaștem, crezând, că o să mergem după tine." Atunci a rânjit drăcește: "Aha, mă cunoașteți că sunt Satan și nu vreți să-mi deschideți? Atunci mă duc și vin în chipul și puterea Satanei să vedem dacă vă veți putea lupta cu mine!" Noi am pus zăvorul pe dinăuntru și cu mâinile ne împingeam pe ușă să nu poată deschide ușa.

URIAȘUL SATAN

Deodată am auzit niște pași greoi care făceau să se cutremure pereții odăii și treptele. Când a ajuns la ușă a început să forțeze ușa: avea o forță extraordinară de mare, încât a rupt zăvorul și ușa a început să se deschidă puțin. Noi ne împingeam cât puteam pe ușă ca să nu-l lăsăm să intre în casă. Prin crăpătura ușii am văzut pe Satan cum arăta: era un uriaș mare ca un monstru, ochii îi erau roșii și mari ca niște mere, gura îi era ca la o fiară sălbatică, cu dinții și colții mari, iar trupul îi era din fier și lut amestecat. A început să râdă cu un rânjit drăcesc, ca și cum era sigur că ne va birui. Ne-am dat seama că cu puterea noastră nu-l vom mai putea birui luptându-ne cu el, și am început să strigăm: "În Numele Domnului Isus îți poruncim Satano să pleci, că nu ai nici o putere asupra noastră, căci noi suntem copiii Domnului Isus." El a strigat: "Nu plec căci nu mă tem de nici un domn și de nici un Isus, căci au mai fost destui și nu mă tem de ei." Credincioșii au strigat: "În Numele Dumnezeului Celui Viu, îți poruncim Satano să pleci și să-ți fie frântă puterea." Satan a strigat din nou: "Nu plec fiindcă și dumnezei au mai fost destui de-a lungul vremurilor. Nu mă tem de nici un dumnezeu." Din nou am strigat cu toții: "În Numele Marelui nostru Preot Isus Hristos îți poruncim Satano să pleci și să nu ai nici o putere asupra noastră." Satan a strigat batjocoritor: "Nu mă tem, nu plec, căci mari preoți au mai fost destui și nu m-am temut de ei, au mai fost și alți Hristoși, dar nu m-am temut de ei."

SÂNGELE DOMNULUI ISUS - ARMA PUTERNICĂ

În timpul acesta forța ușa tot mai puternic să intre la noi. Arunci, dintr-o dată ne-a venit cuvântul pe buze prin puterea Duhului Sfânt: "Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu să te mustre Satano și să te îndepărteze să nu ai nici o putere asupra noastră, că noi suntem acoperiți cu sângele Său și apărați de El căci suntem copiii Lui!" Când am rostit sângele Domnului, dintr-o dată puterea i-a scăzut și a început să se retragă. Văzând lucrul acesta, noi am început să strigăm mai tare: "Sângele lui Isus Hristos, sângele lui Isus Hristos să te mustre Satano!" Cu un râs sălbatic, el a început a striga: "Asta e arma cea mai puternică - sângele lui Isus Hristos - cu care voi credincioșii mă biruiți și mă țineți la distanță, că de n-ar fi sângele lui Isus Hristos, ce-aș face eu cu voi! Cum v-aș pune la pământ pe toți credincioșii și v-aș nimici! Dar aveți această armă puternică cu care vă apărați." Auzindu-l pe Satan că el recunoaște că sângele lui Isus Hristos e arma cea mai puternică, am strigat într-una: "Sângele lui Isus Hristos să te mustre!" iar Satana a rămas fără putere și a trebuit să plece, dar a zis: "Mă duc și iarăși vin cu o legiune întreagă, să vedem dacă mă puteți birui." Noi ne-am pus pe genunchi și ne rugam Domnului să ne acopere cu sângele Lui și să ne dea putere ca să putem birui puterea vrăjmașului.

LEGIUNILE DE DUHURI

Pe trepte se auzea venind din nou uriașul Satan, dar se auzeau mai mulți pași și un zgomot gălăgios; am înțeles că nu vine singur, ci cu trupa lui. A deschis ușa și a strigat: "Intrați legiuni de duhuri; e ceasul nostru și al puterii întunericului." Satan ținea ușa larg deschisă cu mâna și pe sub mâna lui intrau tot felul de duhuri în formă de lighioane și fiare sălbatice: lupi, vulpi, lilieci, câini, pisici, șerpi, broaște, șoareci, șopârle, fluturi, păuni și alte feluri de duhuri, dar toate erau mici ca niște miniaturi. După ce au intrat toate duhurile, Satan le-a dat ordin: "Porniți la lucru. Acum e timpul nostru să atacăm familiile credincioșilor: faceți tot ce vă stă în putință să-i biruiți: intrați în căminele lor și încercați să-i scoateți din răbdare pe credincioși, faceți tot felul de lucruri rele pe care ei nu le pot suferi, iar dacă nu vor putea răbda, sunt biruiți de noi. Căutați să aduceți neînțelegeri și ceartă între soți, luați pacea și rupeți unitatea și iubirea dintre ei să nu mai aibă aceleași vederi și păreri: când soțul va zice una, soția să zică alta. Destrămați dacă se poate familiile: soțului să nu-i mai placă nimic din

ce face soția, să-i bage vină la toate, soția la fel soțului și astfel ei nu se vor mai putea uni în rugăciunile lor. Rugăciunile lor fiind împiedecate, ei vor fi biruiți. Luptați mai ales împotriva mamelor ce au copii, făcându-le să-și piardă răbdarea, să murmure, să cârtească, socotindu-i blestem și nu binecuvântare. Pe copii făceți-i să fie gălăgioși, răi, neascultători, neastâmpărați, încăpățânați, să facă tot ce nu pot suferi mamele: să se certe, să se bată, să nu asculte, să spargă vase, să taie cu foarfecele hârtii prin casă și să verse mâncarea, apa etc.

ACȚIUNEA DUHURILOR

Legiunile de duhuri au intrat în acțiune; parcă erau un roi de albine: unele zburau pe sus, altele pe jos și făceau tot felul de lucruri care cu greu le puteau suferi părinții. Duhurile care erau în formă de câini s-au dus la copii și au început să se hârâie cu ei. Atunci copiii au început să se bată, să se muște, să se hârâie exact ca și câinii. La alții s-au dus pisicile: copii se certau, se zgâriau și se cățărau pe sus, vârsând vasele cu mâncare. Liliiecii s-au așezat pe capul unora și copiii au început să se tragă de păr unii pe alții, pentru că liliiecii și-au băgat ghearele încâlcindu-le părul. Pe alți copii s-au așezat fluturi, și dintr-o dată, părinții nu se mai puteau înțelege cu ei; nu voiau să mai asculte, se luau de capul lor și plecau de acasă. La alți copii s-au dus vulpile, cuprinzându-i un duh de minciună și viclenie. Pe capul unora s-au pus păuni, cuprinzându-i mândria. Cel pe care s-a așezat broasca s-a făcut egoist, zgârcit, nevrând să dea nimic la frații lui, iar dacă părinții nu-i împlineau voia, plângea și se mârâia. Peste copiii la care venea șarpele, se puneau duhul de șiretenie și scandal. Fiecare duh căuta să-și facă cât mai bine slujba. Copiii plângeau, se băteau, spârgeau vase, tăiau hârtii și chiar lucruri bune cu foarfecele. Mamele au început să plângă că nu se mai puteau înțelege cu copiii, murmurând și zicând că nu sunt binecuvântare, ci blestem pentru familie. Alți părinți se enervau și ziceau că vor scoate aceste duhuri cu bâta din copii. Deodată s-a auzit un glas care striga: "Mamelor nu vă pierdeți nădejdea și răbdarea că altfel veți fi biruite. Rugați-vă să vă dea Domnul putere și răbdare și veți vedea că nu sunt copiii așa de răi, ci duhurile vătămătoare îi provoacă pentru ca să vă pierdeți nădejdea, să murmurați și să cârțiți. Copiii voștri sunt binecuvântați." Duhurile insistau asupra copilului până o scoteau pe mamă din răbdare și zicea un cuvânt nepotrivit, apoi plecau la alți copii, iar copilul respectiv rămânea liniștit de parcă era cel mai cuminte. A trecut cu greu timpul hotărât acestei încercări, iar legiunea de duhuri trebuia să se retragă.

SUCIREA VEDERILOR

Uriașul Satan a rămas doar el singur, rezemat de ușă și se uita la noi. Noi stăteam pe genunchi să ne rugăm Domnului să ne păzească, să ne acopere cu sângele Lui împotriva vrăjmașului care nu zicea nimic, nu se lupta cu noi, ci doar privea cum ne rugam. Din când în când deschideam ochii să vedem dacă nu cumva Satan vrea să ne atace în vreun fel. Odată însă, când am deschis ochii, am văzut pe o soră (prietena intimă a mea) că era schimonosită la față, cu gura strâmbă, cu ochii mari, bulbucați, și am zis către ea: "Sora M., eu te-am știut cu o față frumoasă până acum. Ce s-a întâmplat de te-ai schimbat așa?" Ea mi-a răspuns: "Nu știu nimic să mi se fi întâmplat, dar ceva este totuși: și eu pe tine te văd că ai un chip sluiț și atâta apari de urâtă, că măcar că ți-am fost prietenă, nu mă mai pot uita la tine." Atunci am început să ne uităm la frații și surorile din jur, să vedem cum sunt ei. Am rămas uimiți uitându-ne unii la alții, că toți erau schimonosiți, toți aveau defecte, în timpul acesta, în loc să ne rugăm, noi ne miram unii de alții, fără să știm ce s-a întâmplat și nu ne mai puteam iubi. Uriașul Satan a început să râdă cu un rânet drăcesc: "Ha, ha, ha, v-am biruit! Asta-i opera mea. V-am sucit vederile ca să vă vedeți cu defecte, schimonosiți, și să nu vă mai iubiți unii pe alții ca la început!" Când am auzit că aceasta era lucrarea lui Satan, că a reușit să ne schimbe vederile pentru că nu am vegheat îndeajuns în vederea rugăciunii, și ne-a biruit fără să lupte cu noi, am început să plângem, rugând pe Domnul să ne ierte pentru neveghearea noastră, luminându-ne din nou vederile, ca să vedem clar și să ne iubim ca la început. După ce ne-am rugat, am deschis ochii să vedem dacă tot așa sunt cei din jur: ceva s-a mai schimbat, dar totuși, nu ni se păreau atât de frumoși ca la început. Iarși am început să plângem în rugăciune: "Doamne Isuse, Te rugăm să ne dai vederile clare ca la început." Și atât am plâns și ne-am rugat până am început să vedem bine pe cei din jurul nostru. Atunci am mulțumit Domnului că ne-a ascultat: simțeam iarși iubirea vie ca la început. Satan a plecat și a spus: "Mă duc și iarși vin." Noi toți stăteam pe genunchi și ne rugam.

LUMINA (LAMPĂ)

Faza aceasta s-a schimbat, și acum fiecare credincios avea în fața lui ceva ca o lampă aprinsă. Ni s-a spus să veghem să nu ni se stingă lumina și fiecare se ruga veghind să nu i se stingă lumina. Atunci a venit din nou uriașul Satan. A trecut pe la fiecare credincios și a suflat puternic peste lampa fiecăruia ca să-i stingă lumina. Am văzut cum a trecut pe la fiecare credincios: la unii li s-a stins lumina la prima suflare, la alții a trebuit să insiste cu suflarea lui puternică ca să le stingă lampa. Noi ne miram tare că la unii le stinge lumina atât de repede, iar la alții din ce sufla, mai puternic le ardea lumina. Ne întrebam care este secretul, căci tot Satan sufla la toți, și totuși la unii în loc să li se stingă lumina, li se aprindea și mai tare.

POSTUL DE VEGHERE – RUGĂCIUNEA

S-a schimbat și această fază și credincioșii au apărut într-un loc deschis, unde era o platformă în forma unei mese de piață, dar nu era fixată, ci ca o bandă cu lungimea de 50 cm și cam la un metru de la pământ. Capetele ei se sprijineau pe ceva, dar pentru că era tare lungă, nu am văzut pe ce. Pe platformă stăteau toți credincioșii în genunchi, cu fața spre răsărit, așezați unul după altul așa încât niciunul nu vedea fața celui alt. Am auzit o voce care a spus că acela este numit "Postul de

veghele al rugăciunii" si a zis să veghem în vederea rugăciunii să nu ni se întrerupă legătura cu Domnul. Am început să ne rugăm cu mult zel la început, dar după o vreme a venit peste mine așa o moleșeală, că nici nu mai găseam cuvinte să mă rog. Aducându-mi aminte că suntem la postul de veghe, mi-am dat toate silințele să ies din starea de moleșeală, si am simțit din nou *duh* de rugăciune si prezența Duhului Sfânt. Nu după mult timp însă, a venit peste mine o împietrire si mi-am dat seama că am ațipit la rugăciune. Am început a plânge si a mă căi, până am simțit din nou harul Domnului revărsat în rugăciune. Totuși, după un timp, m-am pomenit căci cu gura mea mă rugam, dar gândul îmi era în altă parte: m-am trezit spunând cuvinte fără să mă gândesc la rugăciune. Este adevărat că, cu toate aceste stări neplăcute din timpul rugăciunii, am avut si momente de părtășie cu Domnul, simțind că sunt desprinsă de tot ce-i pământesc, iar rugăciunea a ajuns sus; firul rugăciunii era bine cuplat cu cerul, gândurile si simțurile erau concentrate sus si pe Domnul îl simțeam foarte aproape. Eram întristată că nu am putut veghea să nu existe acele stări neplăcute când am fost biruită în rugăciune.

Am stat să ascult dacă ceilalți frați si surori se roagă, dar după cum auzeam rugăciunile. Ior, mi-am dat seama că toți aveau aceleași lupte în rugăciune. Am deschis ochii și m-am întors spre persoanele din spatele meu (eram așezați ca într-un șir) și nu mică mi-a fost mirarea când am văzut că la fiecare credincios pe umăr stătea un mic *duh* de-al Satanei. Nu era mai mare decât o șchioapă, parcă ar fi fost o miniatură. Șoptea întruna la urechile credincioșilor si în mână avea o foarfecă cu care vroia să taie firul de rugăciune. M-am uitat la mine la spate și am văzut că si la mine era un *duh* de soiul acela si căuta să-mi taie firul de legătură.

SABIA ALBĂ

Atunci am început a lupta strigând: "A, tu ești cel ce ne împiedici rugăciunea si ne întrerupi firul de legătură cu Domnul?" Dintr-o dată s-a schimbat și nu mai era un *duh* mic, ci un soldat înarmat cu săgeți si a început să lupte împotriva mea. Am strigat: "Sângele Domnului Isus să te mustre Satano care nu te rușinezi să vii la rugăciune să ne întrerupi firul rugăciunii!" Când am rostit sângele Domnului, mi s-a dat în mână o sabie albă cu care loveam pe Satan și mă apăram. Pentru că strigam întruna, Satan a trebuit să plece. Am strigat la frații si surorile care luptau si ei cu Satan, spunându-le să ceară sângele Domnului Isus Hristos si Satan va fugi. Toți au strigat: "Sângele Domnului Isus Hristos să te mustre" și toată trupa Satanei a sărit jos de pe platforma unde se aflau credincioșii.

PĂMÂNTUL STRĂIN

Ca să nu se lase învinși, au început să scuture cu mâinile platforma, ca să cadă jos cei ce nu au luat seama să se țină bine. Atât au scuturat, până ce unii credincioși au căzut jos; alții au strâns bine cu mâinile de platformă și n-au căzut. Jos, cam la doi metri de platformă, era trasată o linie albă. Până la linie era loc să se ridice cine a căzut, dar dincolo de linie era scris "Pământul străinului". Cine ajungea acolo nu se mai putea întoarce. Uriașul Satan pune a șapte *duhuri* să păzească pe cel prins ca să nu se mai poată întoarce înapoi. Am văzut pe unii căzând, dar repede s-au ridicat, alții au fost trași de Satan pe pământul, străinului, și păziți de șapte *duhuri* care îi țineau robi. Cu mâinile căutau prin pământ ceva de mâncare si am zis: "Vai, au ajuns să mănânce roșcovele ca fiul risipitor." Printre ei au căzut si persoane cunoscute. Cineva striga: "Smulgeți-vă de acolo si veniți la locurile voastre", dar ei au spus că nu se mai puteau întoarce, căci șapte demoni îi păzesc si nu-i lasă.

HORNARUL

A dispărut si această scenă si a apărut din nou uriașul Satan, îmbrăcat în haine negre si având după umăr un cerc de fier, cum au homarii, numai că nu avea la el perii de măturat hornul, ci tot felul de unelte de schingiuire si tortură: curele groase, lacăte, lanțuri, chei, cătușe de diferite mărimi, cârlige, clești, sulite si altele la care nu le știu denumirea. A venit zăngănind din ele si a zis plin de răutate: "Am primit permisiunea să vă prigonesc si să vă lovesc în carne." Ne-am dat seama ce ne aștepta si într-adevăr a început prigoana împotriva credincioșilor. Mai întâi au fost luați cei socotiți de el mai periculoși (cei mai înflăcărați dintre credincioși), cu gândul că ceilalți se vor lepăda si se vor înfrica singuri. Slugile Satanei îi băga pe credincioși într-o cameră de tortură si de afară se auzeau loviturile puternice, zberetele și gemetele credincioșilor; îi bațocoreau în tot felul. Atunci, parcă un *duh* de frică a venit peste noi și ne întrebam cum vom putea răbda o asemenea cruzime, dar un frate care a scăpat de acolo a trecut pe lângă noi și ne-a spus în șoaptă: "Nu vă temeți fraților și surorilor. Nu vă fie frică, căci nu veți simți nimic. De la Dumnezeu se va coborî o putere în clipa aceea peste voi si loviturile vi se vor părea ca și cum ar lovi în îmbrăcăminte. Bucuria ce am simțit-o în inimă în clipa când ei mă loveau, nu am simțit-o niciodată în viața mea în așa măsură. Am simțit pe Duhul Sfânt într-o dublă putere care m-a întărit și pe Domnul L-am simțit mai aproape ca oricând, îmi erau puse pe buze cuvinte la tot ce trebuia să răspund. "Această îmbărbătare ne-a dat curaj la toți. Într-adevăr, așa a fost și când am trecut noi pe acolo. Am simțit o putere dublă cu care am fost îmbrăcați si nu ne-a mai fost frică deloc. Cântam prin Duhul Sfânt de bucurie si loviturile nu le-am mai simțit. Răbdarea si bucuria noastră îi întărați mai mult pe cei ce ne chinuiau, dar noi eram bucuroși că am fost învredniciți să suferim pentru Numele Domnului Isus. De acolo, pe unii îi lasau să plece după ce îi anchetau si-i torturau, iar pe alții îi băgau la închisoare. La închisoare, singura noastră nădejde de scăpare era venirea Domnului Isus: eram despărțiți de familii, de copii, de toți cei dragi, nu mai știam nimic unii de alții. Așteptam să vină Domnul. Știam că El va veni si ne va lua la H. Am început să strigăm cu toții: "Vino Doamne Isuse, Tu ești singura noastră nădejde; nimic nu ne mai leagă de acest pământ. Vino, vino Doamne Isuse, vino Izbăvire, vino Salvarea sfinților, vino si ne ia la Tine." De sus a apărut un nor alb ce strălucea cu mare putere coborând spre noi. Știam că pe norul acela alb cobora Domnul Isus. Strigam si mai puternic cu mâinile ridicate în sus: "Vino Doamne Isuse, vino Izbăvire, vino Doamne Isuse si ne ia!" M-am trezit din vis strigând cuvântul acesta "Vino Doamne Isuse".

LUMINA DATĂ DE DUHUL SFÂNT

Stând și cugetând la tot ce s-a arătat în vis, la punctele de probă prin care trebuia să trecem, mă cutremuram gândindu-mă de vom putea ieși biruitori prin toate aceste puternice încercări, înăuntrul meu simțeam încă puterea Duhului Sfânt clocotind și duhul meu striga: "Vino Doamne Isuse." În timp ce cugetam la această lucrare și căutam s-o memorez cât mai bine ca să nu uit nimic, mi-am dat seama că era o înștiințare. Deodată Duhul Domnului mi-a vorbit "Iată, vreau să-ți fac de cunoscut lucrarea ce ți-a fost arătată în vis. Această lucrare reprezintă încercarea credincioșilor prin unele din cele mai importante probe."

MÂNDRIA - MODA LUMII

I. Prima încercare este mândria, care vine prin moda lumii. Ea este înfățișată prin domnișoara care vine la credincioși în chipul veacului și zice: "Veniți după mine." Nu mai vine subtil sau pe ascuns, ci foarte poruncitor strigă: "Veniți după mine că nu-i păcat nici una, nici alta, căci Dumnezeu nu se uită decât la inimă." Așa mulți credincioși zic că nu este păcat ceea ce odată socoteau păcat și îmbrățișează tot ce apare la modă. *Aceasta nu e altceva decât chipul veacului în îmbrăcăminte, chipul veacului în familie.* Mulți vor să se asemene cu lumea, să aibă lux și confort în locuințe, să fie în pas cu lumea, să nu aibă nici copii mulți (și aceasta este tot moda lumii). Chipul veacului este și în adunare: harul este înlocuit cu programe cât mai atrăgătoare, ca să placă oamenilor, dar lipsite de puterea lui Dumnezeu. "O mare parte din credincioși sunt biruiți de această primă probă de încercare", a spus Domnul, (ca niște copii care au căzut la primul examen pentru că n-au înțeles cuvântul Domnului care spune că mândria merge înaintea pieririi, iar smerenia înaintea slavei. Prov. 16:18,18:12).

URIAȘUL

II. La a doua probă Satan nu vine mascat, ci în toată puterea satanică, ca să miște de pe stâncă pe credincioși. Mi s-a spus că așa după cum Domnul Isus a fost ispitit de Diavolul timp de 40 de zile (Luca 4:1-13), tot așa și noi, credincioșii, vom avea fiecare, diferite probe de încercare. Domnul Isus a postit și s-a rugat, a fost înarmat cu putere de sus și totuși Satana a îndrăznit să-L ispitească pe El, Fiul lui Dumnezeu. Și noi vom fi ispitiți de Diavolul în mai multe feluri: la unii vine cu înălțarea, la alții vine să-i îmbie cu slava și onoarea lumii, la unii le insuflă neîncrederea că vor fi mântuiți chiar dacă luptă, iar la alții vine cu necredința, ca să nege că au Duhul Sfânt, deși L-au primit. Pe alții îi atacă în cuget și în gând să nu creadă lucrările Duhului Sfânt (proorocii, vedenii, înștiințări date de sus și alte lucrări). Dar noi îl vom birui numai prin sângele Domnului Isus și prin Cuvântul Său. Când suntem ispitiți, trebuie să ne rugăm și trebuie să-l mustram pe Satan zicând: "Sângele Domnului Isus Hristos să te mustre Satan! Tu nu ai nici o putere asupra mea. Eu sunt un copil răscumpărat cu sângele Domnului și acoperit cu sângele Lui." Numai așa vom putea ieși biruitori.

LUPTA DUHURILOR ÎN FAMILIE

III. Satan vine să atace familiile credincioșilor cu toate duhurile întunericului: va căuta cu orice preț să dezbine pe soți, să nu mai fie dragoste și iubire între ei, să nu mai fie una, și astfel să dărâme altarul familial, bărbații să nu mai poată ridica mâini curate în sus și astfel problemele și cauzele familiale nu vor avea rezolvare. Dacă pe unii nu-i poate birui în acest fel, atunci Satan cu duhurile lui se luptă prin copii în diferite forme, atacându-i prin neascultare, răutate, încăpățănare, obrăznicie, neastâmpăr, ceartă etc. Prin toate acestea Satan caută ca pe părinți să-i scoată din răbdare, făcându-i să murmure, să cârtească înaintea Domnului, spunând că copiii nu sunt o binecuvântare și astfel Satan îi va birui și va avea câștig în multe familii. Dar a spus că problema acestor duhuri, nu se rezolvă prin bătaie, că de fapt copiii nu sunt vinovați, ci duhurile care se ocupă de ei îi îndeamnă să facă rele. Domnul a spus că părinții trebuie să întregescă altarul familiei cu post și rugăciune pentru copii, chemând Numele Lui peste ei, ca duhurile vătămătoare să fie îndepărtate de la ei și să fie acoperiți cu sângele Domnului și să rămână la adăpostul Numelui Său sub binecuvântare, că de fapt copiii sunt o binecuvântare și nicidecum un blestem. Totuși, când e nevoie, nuiua nu trebuie cruțată, căci copiii lăsați de capul lor fac rușine părinților.

ÎNDREPTAREA VEDERILOR (DRAGOSTEA)

IV. Domnul a spus că la această probă toți credincioșii cad: Satan le sucește privirile pentru că nu păstrează legătura directă cu Domnul și nu privesc ținută la El. De multe ori privim la oameni și atunci rămânem de rușine, că orice om e numai om și are fiecare slăbiciuni și greșeli. Când un suflet se predă Domnului și se pocăiește, pe toți credincioșii îi vede sfinți și curați: iubirea și dragostea frățească e la înălțime, e în dragostea dintâi. Dar această dragoste trebuie păstrată în unirea Duhului, prin legătura păcii (Efes. 4:3). Însă vrăjmașul vine și ne arată slăbiciunile fraților, ca să nu-i mai prețuim. Greșeli și slăbiciuni vom vedea în fiecare și alții în noi, căci cu toții suntem supuși greșelilor și dacă nu ne mai iubim unii pe alții, vrăjmașul are câștig de cauză, căci unirea păcii și legătura Duhului e întreruptă între credincioși. De aceea Domnul zice în Apocalipsa 2:4-5 că am părăsit dragostea dintâi. Domnul vrea ca lumea întreagă să cunoască căci suntem ucenicii Lui prin faptul că ne vom iubi unii pe alții și vom avea dragoste între noi (Ioan 13:35).

CAPUL PLECAT

V. A cincea încercare era înfățișată prin lămpile aprinse ale credincioșilor, în care a suflat uriașul Satan cu putere. Am întrebât de ce pe unele le-a stins de la prima suflare, iar altele se înflăcărau și ardeau cu lumină și mai puternică. Domnul a spus că nu a depins de felul în care a suflat Satan: el a suflat în toate la fel, dar faptul că unele au rămas aprinse și s-au aprins mai puternic, a fost datorită poziției credincioșilor. Cei care au stat cu capul ridicat, Satan a suflat pe deasupra și dintr-o dată a stas lumina. Pe cei care nu rămân în smerenie și sunt cu capul ridicat (mândri), când suflă vrăjmașul cu încercarea, dintr-o dată îl stinge. La cei ce stau cu capul plecat și rămân în smerenie la picioarele Domnului, suflarea vrăjmașului nu poate merge pe deasupra, ci pe dedesubt. La orice lampă sau felinar când suflă pe deasupra, stingi lumina însă, dacă suflă pe dedesubt, lumina arde mai puternic. Domnul a spus că cei ce stau cu capul plecat, smeriți, orice încercare vine, nu-și pierd nădejdea, nu cârtesc, nu murmură, ci primesc cu bucurie când trebuie să treacă prin felurite încercări, fiindcă ei știu că prin orice încercare vor trece, ies biruitori cu Domnul.

VEGHEREA ÎN RUGĂCIUNE

VI. A șasea încercare era cu postul de veghere în rugăciune. Domnul a spus că fiecare credincios va avea această luptă în rugăciune. Satan va veni prin diferite gânduri și va încerca să întrerupă sau chiar să taie de tot firul rugăciunii dar noi trebuie să veghem, să stăruim în vederea rugăciunii, ca să nu fim biruiți. Să nu facem rugăciuni numai de formă, sau de pe buze, să nu o facem ca un obicei, căci atunci firul rugăciunii e întrerupt și degeaba așteptăm rezultatul rugăciunii și rezolvări în familie și biserică. Domnul vrea ca rugăciunile noastre să fie făcute din inimă, nu de pe buze, și în rugăciune să avem îndrăzneală și credință că suntem copiii Domnului și dacă cerem ceva, ne ascultă, așa cum a fost făgăduit, că tot ce vom cere de la Tatăl, în Numele Domnului Isus, El ne va da (Ioan 16:23). Cei ce nu vor veghea în vederea rugăciunii, vor fi biruiți prin ispite de Satan. Din pricina nevegheții în rugăciune, unii ajung pe pământul străinului ca fiul risipitor, și la unii starea de pe urmă e mai rea de șapte ori decât înainte și nu se mai pot întoarce fiindcă vrăjmașul îi ține robi păcatului. Deci prin rugăciune vom ieși biruitori, dar numai cerând sângele Domnului în ajutor.

URA DIN PARTEA LUMII – PRIGOANA

VII. A șaptea încercare era arătată prin venirea uriașului Satan cu uneltele de tortură - prigoana credincioșilor. Domnul a spus că, hotărât, orice credincios trebuie să treacă prin această încercare: să fie urât și hilit de lume (Ioan 15:18-20, 16:1-4). Credincioșii care nu vor să fie urâți de lume și se poartă în așa fel ca lumea să-i iubească, nu-s adevărați credincioși. Cei ce nu vor să poarte ocară lui Hristos, nu-s vrednici de Domnul. Cine iubește tată, mamă sau fiu mai mult decât pe Domnul, nu-i vrednic de El (Matei 10:36-39). Dacă cineva se ascunde să nu se știe la serviciu sau în societate că e pocăit și se rușinează, și Domnul se va rușina de el (Luca 9:26). Omul care în îmbrăcăminte și în umblare se poartă după moda lumii, ca să nu-l ocărăască nimeni și să-l disprețuiască că e rămas în urmă, acela nu-i ucenicul lui Hristos pentru că nu vrea să poarte ocară Lui. Pentru această categorie de oameni nu-i nevoie de prigoană ca să se lepede de Domnul. Ei în timp de libertate se leapădă de Domnul pentru că nu le place jugul ascultării și ocară lui Hristos, nici nu le place să învețe de la Domnul să fie blânzi și smeriți cu inima. Dar, pe lângă ura și ocară lumii, Domnul a spus că unii credincioși vor trece hotărât și prin prigoană, pentru că va trebui să depună mărturie și să dea socoteală de nădejdea care e în ei, și trebuie să se împlinească numărul martirilor ce strigă de sub altar. Dar Domnul a spus că pentru timpul și vremea aceea își va îmbrăca poporul cu putere de sus, căci în starea aceasta nu putem rămâne în picioare în timpul prigoanei. Credincioșii predați pe deplin Domnului, vor fi umpluți cu putere și vor avea părtașii și experiențe deosebite cu Domnul, iar când va fi prigoana, ei nu vor simți torturile și durerile, că vor fi plini de Duhul Sfânt. Domnul a spus să ne mângâiem cu făgăduința venirii Lui, că nu va mai fi mult și când va fi mai greu, Domnul va veni și ne va lua la El.

Timpul s-a apropiat, vremea-i scurtă și Domnul a cerut să fim treji și să veghem în vederea rugăciunii, ca să nu cădem în încercările ce vor veni, ci să ieșim biruitori în Numele Lui, cerând sângele Lui în ajutor, ca să avem parte cu El în ziua venirii Lui. Domnul să ne ajute pe toți la aceasta.

Amin.

ÎNȘTIINȚARE PENTRU POPOR

În data de 20 octombrie, 1993, cu ajutorul Domnului, am ajuns în Canada, în vizită la rudeni, împreună cu soțul, înainte cu două luni, Domnul ne-a vorbit prin Duhul Sfânt prin mai mulți prooroci, că ușa ce a fost închisă înaintea noastră de mai multă vreme, Domnul o va deschide și vom intra pe ea, căci această lucrare e hotărâtă de El. Domnul a spus că El va veghea asupra copiilor noștri și-i va ocroti în absența noastră și mâna Lui ne va ocroti și pe noi în călătorie. Cu adevărat, ușa a fost închisă, căci ori și câte invitații ni s-au făcut pentru vizita în America sau Canada, nu ni s-au aprobat până acum. Dar lucrarea s-a adevărit, căci de data aceasta, ni s-a aprobat să plecăm în vizită.

La trei zile după ce am ajuns în Canada, Domnul mi-a descoperit printr-un vis de noapte această lucrare: mi se părea

că eram într-o biserică necunoscută de mine, din Canada, unde poporul era adunat la serviciul divin. Eu mă uitam foarte mirată la forma de închinare a acestui popor, căci era cu totul deosebită de cum o știam eu din bisericile noastre românești. M-am mirat că atunci când s-au rugat, ei nu s-au pus pe genunchi. Rugăciunea lor mi s-a părut foarte rece, dar ei își manifestau bucuria bătând din palme. La fel, când s-a citit Cuvântul, mi s-au părut foarte indiferenți. Când s-a explicat Cuvântul prin predică, ei iarăși au bătut din palme și uneori chiar au râs. Pastorului i se părea lucru obișnuit și bun să folosească cuvinte care să-i facă să râdă și să fie veseli. La cântarea în comun, băteau tare din palme și unii se legăneau că aproape ziceai că joacă pe ritmul cântărilor. Femeile erau aproape toate în capul gol, cu părul tăiat și coafat, având inele, brățări, cercei și lăntișoare; multe din ele erau fardate și aproape toate erau îmbrăcate după moda lumii.

Domnul mi-a zis: "Vezi ce formă de închinare aduce poporul în fața Mea? Mie nu-Mi place această formă de închinare, căci nu-Mi dau cinstea și respectul de Dumnezeu. Du-te și spune că astfel de închinare nu-Mi este plăcută, pentru că poporului nu-i place umilința și nici smerenia, ci și-a lărgit cărarea ca să poată merge pe ea cu toate bagajele străine. Aduc o formă de închinare, dar prin trăire și purtare Mă tăgăduiesc. Du-te, spune poporului Meu pe care l-am strâns unul câte unul și i-am adus aici să-Mi slujească de mărturie între aceste neamuri spre slava Numelui Meu, să nu se ia după obiceiurile neamurilor din jurul lor acceptând forma lor de închinare, care nu-Mi este plăcută, ci ei să se închine în duh și în adevăr. Să rămână la așezămintele drepte, care sunt puse de Mine de la început și să nu se ia după modul de viață al neamurilor, îmbrățișând chipul veacului acestuia. Scopul cu care i-am adus aici și le-am purtat de grijă să nu ducă lipsă, a fost ca ei să fie ca o lumină, care să lumineze în întuneric și neamurile din jurul lor să vadă lumină și să vină la lumina Mea. Ei nicidecum să nu accepte obiceiurile neamurilor din jur, nici forma lor de închinare. Dar iată, în cercetarea făcută, cum a ajuns starea multora din popor în vremea aceasta:

Se văd frământări și îngrijorări în mijlocul poporului. Mulți duc poveri străine pe umerii lor, iar unii sunt legați cu legături străine. Mulți aduc la altarul Meu doar o formă de închinare, iar orânduirile drepte care s-au pus la început, după care poporul să se înfățișeze și să se închine la altarul Meu, le-au schimbat cu obiceiuri și forme de închinare. De aceea nu se vede propășire și poporul bate pasul pe loc, căci harul și puterea Duhului Sfânt de lucrare lipsește din mijlocul poporului. Sunteți chemați să descărcați poverile străine, să rupeți legăturile străine cu care singuri v-ați legat, să dezbrăcați haina zdrențuroasă și să vă îmbrăcați în haina de însubțire, să nu vă atingeți de nimic ce-i necurat și să vă faceți rost de o inimă nouă în care să locuiască îndurarea, mila și pacea. Cu cântă, cu recunoștință și smerenie, să vă înfățișați la altar ca să căpătați îndurare. Nu vă risipiți timpul în *zadar*, că sunt gelos că altarul Meu stă dărămat în multe din căminele voastre și mulți aduc foc străin pe altarul lui Baal, risipindu-și timpul în *zadar*. Nu mai găsec plăcere în legile și orânduirile Mele drepte, ci-și găsec plăcerea în pofta ochilor și lăudăroșia acestei vieți. Se strigă <Vai de cei ce stau cu altarul Domnului dărămat în casele lor și ei aduc jertfe pe altarul străin, căci Nimitorul va intra în casele lor și mulți vor fi cei loviți> - numai numele le va merge că trăiesc, dar ei vor fi morți, în unele din cămine vor fi lăsate chiar semne de doliu, ca mărturie pentru mulți, ca să știe că sunt un Dumnezeu gelos pentru poporul Meu care-i pornit să se depărteze de Mine. Ei nu-și mai găsec plăcere în legile și orânduirile Mele, nici în Cuvântul Meu, ci își găsec plăcerea în deșertăciunile și plăcerile de o clipă a lucrurilor trecătoare. Intrați cu cântă și recunoștință și nu faceți alergări iuți în pustie în porniri nechibzuite, căci se strigă <Vai de cei ce strâng comori în zilele din urmă, căci nenorocirea va veni dintr-o dată>. Luați bine seama că se strigă <Vai de cei ce opresc partea Mea care este a orfanului, a văduvei, a nenorociților, a săracului și a celor ce duc lipsă, căci vă voi cere socoteală pentru partea Mea, zice Domnul, care ați risipit-o în plăcerile voastre>. E vremea de trezire și deșteptare, căci lucrurile ce vor veni vor îngrozi pe mulți; căci trei curenți puternici vor porni curând și vor prinde tot globul pământesc și vor intra în toate continentele și mulți vor vedea și vor zice <Da, semnele Apocalipsei se împlinesc pe pământ>. Pentru poporul Meu e semn de trezire și deșteptare că nu-i mult și se va auzi strigarea <Veniți la Mine!> și cei ce M-au înțeleș își vor lua zborul sus, iar pentru cei ce nu M-au înțeleș, va urma plânsul și ceasul asprei judecăți."

După ce s-au dat aceste cuvinte, am întrebat pe Domnul cu privire la altarul lui Baal, dacă vrea să-mi spună care este, că poate vor întreba unii din popor la ce anume s-au referit aceste cuvinte. Domnul mi-a răspuns clar: "Altarul lui Baal, care a intrat în casele multora, este televizorul. Pe altarul rugăciunii nu mai au timp să aducă un ceas de rugăciune, ci mulți, de formă, stau câteva clipe la altar, dar și atunci au gândurile împrăștiate, iar la altarul lui Baal aduc ore întregi întinându-și cugetele. De aceea mânia Mi s-a suit până în nări împotriva celor ce fac aceste lucruri căci pe această fereastră, moartea a intrat în casele multora și va aduce moartea sufletească pentru mulți."

AMIN

LUCRARE CU PRIVIRE LA VENIREA DOMNULUI

În noaptea de 28 octombrie 1993, Domnul mi-a arătat această lucrare. Am văzut mult popor adunat ca într-o adunare mare și mi s-a dat să înțeleg că reprezintă poporul Domnului de pe tot pământul, în fața poporului era ca un altar pe care unii din popor aduceau jertfe Domnului, dar cei mai mulți din popor stăteau tare nepăsători: unii erau întorși cu spatele spre altarul Domnului și cu fața spre ușă, alții vorbeau între ei, iar alții chiar râdeau între ei. Deodată perdeaua s-a tras și un sol al Domnului, care s-a arătat ca un înger foarte puternic, a ieșit în față și a strigat: "Venirea Domnului e foarte aproape! Pregătiți-vă! Vegheați și nu vă depărtați de altarul Domnului. Aduceți jertfe curate, căci venirea Domnului va fi în curând, curând de tot. Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului; nu vă atingeți de nimic spurcat și necurat. Untdelemnul ce vi s-a dat în vase, folosiți-l pentru ungerea celor loviți și răniți din

jurul vostru si strigați în gura mare: <Vine Domnul!> căci venirea Domnului este mult mai aproape decât voi vă gândiți." Mulți din popor s-au uitat unii la alții, dar cei mai mulți au rămas tot nepăsători, iar alții au zis: "Tot așa s-a spus de atâta timp si Domnul încă nu a venit. Cine poate ști când va fi venirea Domnului?" Alții au început a disprețui si pe cei ce au fost mișcați de cuvântul Domnului și care au început să aducă jertfe pe altarul Domnului. Eu am început a plânge si am întreat pe solul Domnului dacă vrea să îmi spună cât mai este până când vine Domnul? Mai este mult? Că e așa de grea vegherea pentru că mulți s-au obișnuit deja cu acest cuvânt: «Vine Domnul!» si disprețuiesc chiar si pe cei ce îndeamnă poporul la veghere si pregătire, să-L întâlnească pe Domnul. A spus: "Nu este îngăduit să spun nimic mai mult decât atât, că venirea Domnului e foarte aproape, dar fiindcă insiști, o clipă te las să vezi cât e de aproape venirea Domnului."

A tras perdeaua la o parte și am văzut pământul ca pe un ecran si la o distanță mică, de câțiva metri, se vedea capătul: era pus ca un stăvilă (ca un hotar) ce nu putea fi trecut, iar de sus s-a coborât ca o lozincă pe care era scris "SFÂRȘIT" si s-a fixat în fața pământului. Din cer se vedea coborând un oraș ca o cetate deosebit de frumoasă, cu turnuri înalte ce străluceau cu putere, ca aurul. Deasupra acestei cetăți, plutea un nor alb ce reprezenta slava Domnului, ce umbrea cetatea, în partea din față, era ca un soare mare, ce strălucea puternic încât nu puteam să privesc bine cetatea din pricina strălucirii, înaintea cetății, venea în zbor un înger puternic cu o carte de aur în mână pe care era scris numărul 1 si a zis: "În cartea numărul 1 sunt scrise numele celor ce în curând vor fi răpiți la Domnul, să-L întâmpine în văzduh." Apoi, a mai arătat o altă carte, pe care era scris numărul 2: "Aceasta e cartea vieții unde sunt scrise numele celor mântuiți, ce n-au parte de întâia înviere și vor trece pe la judecată. Dar se striga: "Fericite de cei al căror nume e scris în cartea numărul 1, căci ei vor avea parte de întâia înviere." Apoi mi-a zis: "Vezi cât e de aproape venirea Domnului? Aceste lucruri sunt gata să apară. Du-te si strigă: <Vine Domnul>. Fii un semn pentru alții si pregătește-te pentru răpire, căci Domnul vine în curând. Apropiate-vă de altarul Domnului și aduceți jertfe curate, iar vasele, în care s-a pus untdelemn pentru ungere, să fie puse neîncetat pe altar, ca untdelemnul din ele. să poată fi folosit pentru ungerea rănilor și vânătăilor celor loviți, căzuți, răniți și bolnavi. Să strigați zi și noapte deșteptare și trezire în popor, căci venirea Domnului e foarte aproape!"

Perdeaua s-a tras înapoi, îngerul a dispărut, iar eu am rămas plângând si strigând: "Vine Domnul. Pregătire căci venirea Domnului e foarte aproape. Deșteptare si trezire că vine Domnul!" Unii din popor au luat în serios cuvintele date, s-au apropiat de altar si aduceau jertfe Domnului. Alții au început a disprețui si a-si face semne între ei, că s-a mai găsit cineva să strige că vine Domnul, zicând: "Parcă noi nu știm că vine Domnul." Au început să râdă disprețuitor spunând: "Cine știe când vine Domnul?" si s-au întors cu spatele spre altarul Domnului. Priveau afară pe geamuri si pe ușă si vorbeau între ei. Eu strigam întruna: "Vine Domnul. Nu luați cu ușurință semnalul dat că s-a arătat solul Domnului cu cartea numărul 1, gata să o deschidă si să strige: <Răpirea Bisericii>."

Dintr-o dată, din nou ca pe un ecran, a apărut pământul. Multe lucruri au fost arătate, dar fazele treceau în grabă mare unele după altele. S-au arătat schimbări făcute în orânduirile pământului; în alte faze s-au arătat războaie, secetă, inundații, foc, dărâmături si strâmtorări mari prin care trebuia să treacă si poporul Domnului. Mulți au căzut si foarte puțini au rămas în picioare ținând mărturia Domnului Isus si Cuvântul Adevărului. Deodată s-a auzit un sunet de trâmbiță si solul Domnului cu cartea numărul 1 în mână, s-a arătat strigând: "Fiți gata să vă încolonați în rând, așa cum vă veți auzi numele strigat. Veniți voi, cărora v-a plăcut să stați aproape de Domnul pe pământ si ați rămas lângă El în ascultare, umilintă si smerenie! Veniți, cei ce ați purtat crucea zi de zi pe umeri cu lepădare de sine. Veniți, cei cărora v-a plăcut jugul Lui si sarcina Lui v-a părut ușoară; n-ați cântit si n-ați murmurat. Veniți cei ce nu v-ați rușinat de Domnul si v-a plăcut să stați aproape de El în ocări si dispreț. Veniți cei ce ați vărsat lacrimi pe pământ si ați îmbrăcat haina răbdării, dar prin toate nu v-ați depărtat, ci ați rămas aproape de Domnul găsindu-vă plăcerea în legile si poruncile Lui; v-a plăcut să stați aproape de Domnul pe pământ. Acum veniți si veți fi pe totdeauna lângă El." Apoi a început să strige numele celor scriși în cartea numărul 1. Am văzut cum se înrolau în rând cei ce erau strigați. Am cunoscut între ei surori si frați sinceri cere pe pământ au rămas lângă Domnul în umilintă si smerenie, luptându-se lupta cea bună a credinței, iar Domnul a depus mărturie prin Duhul Sfânt pentru ei, însoțindu-i în lucrare. Mulți din cei ce nu și-au auzit numele strigat au început a plânge, întrebând cum de ei nu își aud numele strigat, căci si ei au fost pocăiți si au slujit pe Domnul, luptându-se toată viața să ajungă clipa răpirii, trecând chiar prin mari încercări si probe. La unii le-a răspuns: "Numele vostru nu este scris aici pentru că nu v-a plăcut să stați aproape de Domnul. V-ați lărgit cărarea depărtându-vă de Domnul. De aceea numele vostru nu este scris aici." La alții le-a răspuns: "Voi n-ați purtat haina răbdării, nu v-a plăcut jugul si sarcina lui Hristos. Ați scuturat jugul si v-ați luat o sarcină mai ușoară." Altor le-a zis: "Voi nu ați purtat crucea zi de zi, nu v-ați lepădat de sine si în încercări ați murmurat si ați cântit. De aceea v-ați pierdut dreptul de la răpire." La alții le-a spus: "Voi nu ați răbdat, nu ați iertat si nu ați iubit. Voi ați vorbit de rău, ați clevetit si ați disprețuit cuvintele Domnului când vi s-a spus să vă opriți si să vă întoarceți de la aceste lucruri care v-au depărtat de Domnul. Acum voi veți trece pe la judecată. Voi pe pământ v-ați ales locul, căci nu v-a plăcut să stați aproape de Domnul, purtând ocară Lui, nici să mergeți pe urmele Lui în umilintă si smerenie." Atunci a început regretul si plânsul în popor.

O soră a întreat: "Numele meu unde este scris? Eu din copilărie am slujit pe Domnul si am trecut prin multe cuptoare si încercări." Solul a spus: "Prin încercările prin care ai trecut te-ai clătinit, ai murmurat si n-ai rămas aproape de Domnul. De aceea numele tău este scris în cartea numărul 2 a celor mântuiți." Ea a mai întreat: "Dar soțul meu este scris în cartea celor mântuiți?" Solul s-a uitat în carte spunând: "Numele lui este șters pentru că a hulit pe Duhul Sfânt. Pentru el să nu te mai rogi, că nu vei fi ascultată. Nici o mijlocire nu mai e primită pentru el, fiindcă a hulit pe Duhul harului." Din nou a întreat sora: "Dar copiii mei? Am avut opt copii. Numele lor unde este scris?" Solul s-a uitat în carte si a zis: "Șase copii au numele scris în cartea celor mântuiți, dar în dreptul numelui a doi dintre copii e un semn de întrebare. Se vede că au pășit alături de cărare. Pentru ei poți să te rogi si să mijlocești si de se va vedea recunoștință, întoarcere si hotărâri statornice, numele lor va rămâne scris. Dar de nu vor lua seama să intre în ascultare, numele lor va fi șters."

S-a ridicat altă persoană si a întreat: "Numele meu de ce nu mi l-am auzit? Numele meu unde este scris? Eu am slujit pe Domnul si Domnul m-a pecetluit cu Duhul Sfânt si mi-a dat darul proorociei. M-am rugat pentru multe suflete, stăruind împreună cu ei si au primit Duhul Sfânt. Domnul a făcut si vindecări când m-am rugat pentru bolnavi. Am trecut prin cuptoare

de suferință și încercări. De ce numele meu nu a fost strigat?" Solul a căutat în cartea numărul 1 zicând: "Numele tău a fost scris, dar a fost șters din pricină că nu ți-ai păstrat locul aproape de Domnul și te-ai depărtat de El. În ultima vreme tu nu ai mai adus roadă și te-ai clătinat de pe temelie." A căutat apoi în cartea numărul 2, spunând: "Numele ti-a fost scris în cartea celor mântuiți. Vei trece pe la judecată."

Mulți au mai întrebat, plângând, de ce nu-și aud numele, iar solul le răspundea la toți, spunându-le motivele: "N-ați rămas aproape de Domnul, n-ați rămas în dragostea Lui, nu v-ați iubit unii pe alții, n-ați răbdat și n-ați iertat, n-ați rămas în umilință, n-ați rămas la smerenie și n-ați rămas în ascultare de Cuvântul Domnului. Voi singuri v-ați depărtat de Domnul. Ați știut că vine Domnul dar nu v-ați pregătit să-L puteți întâmpina în clipa răpirii. Semnale după semnale au fost date, dar voi nu le-ați luat în seamă. Acum nu se mai poate schimba nimic."

Solul s-a îndreptat spre mine spunând: "Du-te și spune tot ce ai văzut și auzit, fie că vor asculta, fie că nu vor asculta, chiar de vei fi disprețuită. Spune cuvintele Mele, strigă deșteptare și trezire în popor ca să nu ți se ceară socoteală că ai tăcut și n-ai mărturisit tot ce ți-a fost spus și arătat. Spune poporului să nu ia în chip ușuratic cuvintele acestea căci altfel te vor sluji ca măturie. Cei ce se vor trezi și se vor pregăti, vor avea parte de răpire."

Eu binecuvântez pe Domnul și laud Numele Său, căci a găsit cu cale încă odată să ne trezească, pentru că ne iubește atât de mult și ne vrea viața. Domnul nu vrea să piară nici unul din copiii Lui, nici să rămână afară când El va veni. Domnul ne vrea în totul totul pentru El. Și dacă Duhul și Mireasa zic: "Vino", Cuvântul Domnului zice: "Cine aude să zică: <Vino>." Amin, "Vino Doamne Isuse!"

AMIN.

MIREASA DE PE MUNTE

În vara anului 1969, Domnul mi-a arătat acest vis: mi se părea că eram la poalele unui munte și acolo era o față căreia i s-a adus haina de mireasă și podoabele de preț ca să se împodobescă cu ele pentru a porni să urce muntele în întâmpinarea mirelui. Mirele venea de pe vârful muntelui să o întâlnească. Când fata s-a îmbrăcat în haina de mireasă, era atât de frumoasă încât n-am văzut o mireasă așa frumoasă pe pământ: era de statură mai înaltă; haina albă, sclipitoare, se târa după ea pe pământ; în jurul gâtului avea mai multe șiraguri de mărgelile albe și șifidii precum și un lăntșor de aur. La mâini avea câteva brățări de aur lucrate cu multă măiestrie, iar pe cap avea o cunună de aur foarte frumoasă și un voal alb, foarte fin: nu te saturai să o privești. Cum urca pe munte, urcam și eu cu ea vorbind despre clipa când vom întâlni pe mire. Deodată a apărut mirele: venea de pe munte spre mireasă, zburând. Avea înfățișarea unui tânăr foarte frumos. Avea părul auriu și pe fața lui se citea sinceritate, blândețe și atâta iubire încât am rămas uimite când am văzut cât farmec avea. Era îmbrăcat într-o haină albă ce flutura după el, și mijlocul îi era încins cu un brâu de aur. Când între noi și mire a mai rămas o distanță de vreo 4-5 m, am simțit că niște magneți puternici atrăgeau pe mireasă spre mire, și invers. Așa o lucrare tainică a fost aceasta: nu pot descrie transformarea lăuntrică ce a produs-o iubirea care ne-a unit. M-am trezit din vis simțind florii cercetării Duhului Sfânt, fiind tare impresionată de frumusețea mirelui și a miresei. Adormind din nou, visul a continuat. Eram deja pe vârful muntelui, dar nu mai vedeam nici pe mire, nici pe mireasă. Acolo era un loc foarte frumos, cu pajiști verzi unde se plimbau mai multe fete ca într-o zi de sărbătoare. Eu căutam cu ochii printre ele ca să văd unde este mireasa ce o văzusem mai înainte, dar nu o mai vedeam. Pe vârful muntelui mai era și un templu unde știam că se încheiau actele de cununie. Toate fetele așteptau să se deschidă ușa templului să intre pentru cununie. Eu tot așteptam să vină mireasa cea împodobită ca să intru și eu împreună cu ea. Pe mirele pe care îl aștepta ea, îl așteptam și eu, dar nu știam cum se numește acel mire. Din templu a ieșit cineva care a strigat: "Cine vrea să i se facă cununia, să intre în templu!" Deodată, am văzut două fete care se duceau pentru cununie: una era îmbrăcată în negru, iar cealaltă într-o haină pestriță. Am întrebat-o pe cea care era îmbrăcată în negru de ce nu s-a îmbrăcat în haină albă, ca o mireasă și mi-a răspuns că hainele acelea negre sunt cele mai elegante și acelea îi plac ei, chiar pentru a se prezenta cu ele la cununie. Cealaltă a zis că ea nu a avut timp să se îmbrace cu alte haine, dar se simte destul de bine în haina în care se găsea, și se va cununa în haina cea pestriță. Eu știam că am haină albă de mireasă, dar așteptam să vină mirele și atunci să mă îmbrac cu ea. Mirele întârzie și eu stăteam la ușă așteptându-l. Atunci a apărut și mireasa ce o văzusem în primul vis pe munte - și ea îl aștepta pe mire. Din templu a apărut un crainic care a strigat din nou: "Să intre cine mai este pentru cununie!", iar dacă nu ne prezentam, preotul care face cununia va pleca și nu se vor mai putea încheia actele de cununie.

Am intrat și am văzut preotul: era îmbrăcat ca preoții din vechime, în haină preotească și a strigat: "Veniți cei ce sunteți pentru cununie, îndrăzniți!" Eu nu prea vroiam să merg în față, crezând că poate va veni mirele, iar eu să pot îmbrăca haina de mireasă și așa să mă prezint în fața preotului. Mireasa de pe munte, la fel stătea retrasă și aștepta pe mire. Atunci un prooroc a venit la noi și a zis că el ne va fi naș: "Nu vă temeți că eu vă voi duce până în fața preotului. Acum trebuie să spuneți numele celui cu care vă cununați, ca să se poată încheia actele, iar când va veni mirele veți fi cununate, purtându-i deja numele." Abia atunci am îndrăznit să trecem și noi în față. Preotul ne-a spus să stăm pe scaun lângă o masă și să completăm un act, în care să spunem cu cine vrem să ne cununăm. A mai adăugat: "Eu vă voi spune tot felul de nume: de oameni cu vază, de împărați, regi, scriitori, bogătași, oameni cu renume și de rang mare. Voi alegeți dintre toate aceste nume, numele celui cu care vreți să vă cununați" și a insistat așa, spunând tot felul de nume. A întrebat pe cea îmbrăcată în haina neagră, elegantă, cu cine vrea să se cunune, că oricare nume îl va alege, cu acela o va cununa. Ea s-a tot gândit, apoi și-a ales un om cu vază, scriitor și învățat; preotul i-a spus să scrie numele pe acel formular, că apoi o cununa. A întrebat-o pe cea cu haină pestriță și ea și-a ales un om foarte bogat, cu renume în afaceri și a cununit-o și pe ea cu numele ales. Era interesant că atunci când se făcea actul, preotul își întindea poala veșmântului peste cine se cununa, și acolo trebuia mărturisit numele celui ales. M-a chemat și pe mine și la fel a înșirat multe nume, întrebând cu cine vreau să închei cununia. Eu am

Început să plâng pentru că nu știam cum se numește mirele meu și mă temeam să nu spun alt nume și el când va veni să vadă că l-am schimbat cu altul. Plângeam pe genunchi sub veșmântul preotului și mă rugam lui Dumnezeu să-mi descopere numele mirelui meu. Preotul a întrebat cu insistență și pe mireasă: "Spune tu, fiică, cu cine vrei să te cununi, că dacă vei alege chiar un rege sau pe cel mai cu renume, sau cu cea mai înaltă cultură, cu acela te vei cununa." Ea a răspuns printre suspine că nu-i știe numele și nu vrea să greșescă să scrie alt nume. Atunci, proorocul care ne era nas, i-a zis să spună măcar înfățișarea mirelui, dacă l-a văzut. "Atâta știu - că mirele meu e cel mai frumos mire, cel mai puternic, cel mai minunat și cel mai bogat mire." Preotul a întrebat-o de unde este mirele ei. Ea a plâns din nou pentru că nu știa de unde este, dar prin puterea Duhului Sfânt ce a venit dintr-o dată peste ea, a izbucnit: "Mirele meu este din ceruri!" Preotul a strigat să audă toți cei de afară: "Auziți: mirele ei e din ceruri!" apoi a insistat din nou: "Cum se numește mirele tău?" Ea a plâns din nou pentru că nu știa numele, dar aceeași putere a Duhului Sfânt a venit peste ea și cu o bucurie negrăită a strigat: "Mirele meu se numește EMANUEL!" Preotul a strigat din nou: "Auziți: mirele ei se numește Emanuel!" și i-a cerut apoi să scrie numele mirelui ei «Emanuel». Atunci proorocul care era nas, a început să proorocească despre durerea ce se va naște pe scoarța pământului și greul ce va veni și va cuprinde tot pământul și a strigat: "Ferice de cei ce au parte să intre în odaia de nuntă, căci vor fi izbăviți și ocrotiți. Grăbiți-vă să intrați la nuntă că ușa se va închide, dar ferice de cei ce au ca mire pe cel mai puternic dintre toți mirii, pe cel al cărui nume este EMANUEL! Sub adăpostul numelui Său vor fi izbăviți și ocrotiți, dar vai de toți cei ce și-au ales oameni cu nume mare căci sunt morți și fără putere - în ziua de groază ei nu vor putea să scape pe nimeni dintre cei ce și-au pus încrederea în ei." Când a auzit mireasa că iubitul sufletului ei, mirele pe care îl aștepta este Domnul cel mare, puternic și viteaz, s-a umplut de o mare bucurie și a început să cânte prin Duhul Sfânt - sub veșmântul preotului - o cântare despre ziua întâlnirii cu mirele ei. Prin această lucrare, Domnul a vrut să ne arate ca și în pilda celor zece fecioare (Matei 25), că nu toate fecioarele au putut intra la nunta sfântă: numai cinci, ce au avut ulei în vase, au putut ieși în întâmpinarea mirelui, iar celorlalte cinci li s-au stins candelile și au rămas afară. Fata îmbrăcată în haină neagră, elegantă, reprezintă partea din popor care nu poartă haina albă cum ne cere cuvântul lui Dumnezeu în Apoc. 3:18, 19:8. Ei îmbracă haina prefăcătoriei, o formă de evlavie, dar când li se pune în față slava și deșertăciunea acestei lumi, aleg gloria și știința ei - titlul de vază. Fata îmbrăcată în haina peștirii reprezintă o a doua parte din popor: cei care nu au vreme să îmbrace haina albă. Această parte este arătată prin Cuvânt în Apoc. 3:15-18 - nu este nici rece, nici în clocot, îi merge doar numele că trăiește dar este moartă. Această parte ar vrea să fie și cu Domnul, dar și cu lumea. Ei nu au timp să se pregătească: afacerile, rangul, lăcomia de a strânge cât mai mult, au pus stăpânire pe ei și nu mai au timp să se apropie de Domnul. Haina lor este peștirii și așa vor fi găsiți la venirea Domnului. Mireasa de pe munte ce a avut haina albă și podoabe de mireasă sunt cei ce iau crucea pe umeri și calcă pe urmele Domnului Isus. Ei disprețuiesc rușinea, gloria și plăcerile acestei lumi și caută să-și păstreze haina curată până la sfârșit, trăind în umilință, smerenie și ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. Această mireasă umblă călăuzită nu de voia ei, nici de îndemnul firii pământești, ci de Duhul Sfânt. De aceea Duhul Sfânt a mărturisit prin gura ei că mirele ei este EMANUEL. Duhul Sfânt adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu (Rom.8:16).

Si Duhul si Mireasa zic: "Vino!" Si cine aude, să zică: "Amin, vino Doamne Isuse!" (Apoc. 22:17). Domnul să ne ajute pe toți să ne pregătim pentru venirea Lui, îmbrăcând zi de zi haina de in subțire, ca să ne putem bucura împreună cu El, la nunta sfântă. Sufletul meu suspină după El neîncetat, strigând: "Vino Doamne Isuse!" și în taină parcă-L aud: "Da, Amin! Eu vin curând!"

AMIN

O ÎNTĂLNIRE DEOSEBITĂ CU DOMNUL

În vara anului 1965 stăteam ca de obicei seara în casă și coseam la mașina de cusut până târziu - lucrăm ca și croitoreasă la domiciliu și aveam mult de lucru, în camera unde lucrăm era culcată în pat o soră de-a mea mai mică - avea 8 ani. Ea era înfiată de o mătușă de la Cluj și fiind în vacanță, a venit acasă. Ea vroia să doarmă cu mine în cameră, care era o anexă lângă bucătărie. Cum stăteam și lucrăm, am auzit deodată râsete și gălăgie - imediat mi-am dat seama că era tineretul lumii necredincioase care ieșise de la film și venea pe stradă vorbind și râzând. Atunci un gând mi-a pătruns în minte, un gând ce mi-a adus o întristare lăuntrică: "Uite cum Satan le dă bucurii trecătoare la slujitorii lui. Ei sunt veseli, nici o întristare nu-i tulbură. Se bucură de ce au văzut pe ecran - o minciună - ca și cum ar fi realitate, în mintea lor nu se întreabă dacă e adevăr sau minciună; ei sunt veseli și râd de parcă toată lumea ar fi a lor." Apoi m-am gândit la noi credincioșii: de ce mulți dintre noi suntem mai mult triști - până acolo că vrăjmașul vine și ne răpește bucuria care ne-a dat-o Domnul prin Duhul Sfânt? Unii se îndoiesc că sunt sigilați, la alții vine necredința când se dă o lucrare prin Duhul Sfânt: oare a fost de la Domnul sau nu? Tot la fel și cu vedeniile: sunt de la Domnul sau sunt false?

Mi-am pus întrebarea: de ce vin aceste stări peste noi? De ce vrăjmașul reușește să ne răpească adevărata bucurie? Mi-am adus aminte de cuvântul Domnului "Oile Mele îmi cunosc glasul și nu se duc deloc după un străin." M-a cuprins o întristare și am început să plâng. Atunci mi-au trecut prin fața ochilor multe exemple din Biblie: cum Domnul s-a arătat direct, fără a se folosi de vedenii sau vise lui Avraam, lui Iacov, lui Moise, lui Iosua, lui Samuel, soției lui Manoah, atât în vechiul cât și în Noul Testament, atâtea mărturii. Vrăjmașul nu mai avea putere să le aducă în gând îndoiala că a fost sau nu Domnul, pentru că ei l-au văzut și aveau dovezi concrete.

Dar noi suntem ușor clătinați pentru că totul se petrece în duh și când Domnul dă o vedenie sau descoperire prin Duhul Sfânt, cei din jur pot să spună că e o iluzie pentru că ei nu văd și nu simt nimic.

S-a aprins în mine dorința după ceva real, palpabil. Doream să știu de ce nu se arată Domnul și astăzi la fel; m-am pus pe genunchi și am început să plâng spunând Domnului dorința mea: "Doamne Isuse! - eu cred că Tu ai lucrat și lucrezi prin Duhul Sfânt prin darul proorociei, prin vedenii și vise, dar vezi că aici suntem atacați de vrăjmașul prin necredință de multe ori. Știi că Tu Te-ai arătat viu la cei doi ucenici în drum spre Emaus, Te-ai arătat Măriei, celor 12 ucenici, lui Pavel și la mulți alții... Te rog ascultă-mă! Vreau și eu să Te văd, să Te aud real - nu prin vedenii, nici prin vise. Vreau și eu o dovadă vie pentru ca

vrajmașul să nu mă poată ataca prin duhul necredinței." Ca dintr-un izvor curgeau lacrimile mele - altceva nu știam decât să cer întruna: "vreau să Te văd, vreau să Te aud."

Cât timp a trecut, nu știu - probabil câteva ore. Văzând că nu primesc răspuns, m-am gândit: mă culc, poate Domnul îmi va vorbi ca lui Samuel în vis. M-am pus în pat, dar somnul nu venea; am udat perna cu lacrimi și am rămas neclintită în cererea mea. M-am ridicat din nou, m-am pus pe genunchi: deodată, am auzit un glas care se ruga undeva prin apropiere - era o rugăciune de mijlocire cum nu am auzit niciodată astfel de cuvinte, apoi n-am mai înțeles pentru că rugăciunea era prin Duhul Sfânt în limbi străine. Am ascultat atentă să aud de unde se aude glasul, am deschis ușa, dar nu am mai auzit nimic. Am început să mă rog din nou strigând printre lacrimi "Doamne, vreau să-Ți aud glasul, Doamne vreau să Te văd!" Când m-am adâncit în rugăciune, am auzit glasul mai clar și mai aproape. M-am ridicat din nou și am ieșit afară să văd cine e: în curte era liniște deplină. M-am dus să ascult la ușa camerei părinților să văd dacă nu se roagă ei cumva - am ascultat peste tot dar nu se auzea nimic. Venind în cameră, am înțeles că era glasul Domnului și am zis ca Samuel: "Acum vorbește Doamne că vreau să Te ascult." Lacrimile îmi curgeau fără încetare și am simțit că mi s-a turnat de sus Duh de rugăciune (Zah. 12:10).

Glasul s-a auzit din nou dar mai puternic decât prima și a doua oară. De prezența Domnului, casa a început a se zgudui ca de cutremur: geamurile și ușa zăngăneau, candelabru se clătina și patul se mișca puternic, dar toate acestea nu mi-au produs nici o frică pentru că știam că e prezența Domnului -mi-am amintit că atunci când Domnul s-a pogorât pe muntele Sinai, s-a zguduit tot muntele (Exod 19:18). Am înțeles clar că din cauza prezenței Domnului se zguduia casa; îi auzeam glasul și eram sub o prezență mare a harului lui Dumnezeu, încât simțeam că mă ridică de pe genunchi în sus. În starea aceea de cercetare, am văzut un sol trimis din cer, îmbrăcat în haine albe care m-a prins de mâna dreaptă și m-a ridicat în sus până am ajuns la o poartă albă. În fața porții era o treaptă înaltă, în jur de un metru și nu puteam să o urc singură, îngerul care m-a dus a bătut la ușă, ușa s-a deschis și au apărut doi îngeri care m-au prins de sub braț, m-au urcat treapta sus și m-au lăsat lângă ușă. Când am privit înăuntru, era atât de minunat că nu pot reda în cuvinte. Era o sală foarte mare, cât vedeai cu ochii, în față spre răsărit era ceva ca o masă împărătească deosebit de frumoasă și greu de descris: partea exterioară era din aur strălucitor iar partea de deasupra era din cristal ca un fel de vitrină în care erau tot felul de aparate foarte complexe cum nu am văzut pe pământ. După această masă stătea în picioare Domnul Isus. Când L-am văzut, L-am cunoscut. Nu era într-o strălucire ca să nu îl pot privi, ci era așa cum mi s-a mai arătat: cu părul auriu bogat, lăsat pe umeri, fața albă și o privire blândă de nespus, îmbrăcat într-o haină albă, încins cu un brâu de aur - stătea în picioare și mă privea. Mi se părea că toată strălucirea cerului se răsfrânge pe chipul Său - era plin de măreție și splendoare. Deși mă privea atât de blând și duos și nu insufla nici o teamă, totuși sfințenia Lui m-a făcut să mă văd dintr-o dată o ființă vinovată și păcătoasă care nu merit să văd chipul Lui.

Din fața Domnului până la ușa din mijloc era un culoar cu lățimea de 2-3 m, de o parte și de cealaltă era oștirea cerului: îngeri, heruvimi și serafimi. De la ușă începând, prima ceată erau îngeri cu două aripi, apoi erau heruvimi cu patru aripi, apoi serafimi cu șase aripi. Toți stăteau în semn de închinare pe genunchi, cu fața în jos. Îngerii, cu două aripi își acopereau capul cu aripile și strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Heruvimii își acopereau cu două aripi capul cu două trupul și la fel strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Serafimii, cu două aripi își acopereau capul, cu două trupul și celelalte două le țineau ridicate în sus - vârfulurile aripilor se atingeau - și strigau: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul!" Glasurile lor erau puternice, ca vuietul unor ape mari. Au început a cânta în limbi cerești, din care am înțeles numai cuvântul "Aleluia" pe care îl repetau des.

Atunci m-am prăbușit cu fața în jos și am strigat: "Sunt o ființă păcătoasă de pe pământ și locuiesc în mijlocul unui popor păcătos, cu buze necurate și eu nu sunt vrednică să văd slava Domnului și nici oștirea Lui" și plângeam întruna. Domnul a zis îngerilor care m-au adus pe ușă: "Spuneți-i să vină în fața Mea că vreau să-i vorbesc gură către gură." Îngerii m-au ridicat și mi-au zis: "Du-te în fața Domnului că te cheamă." Eu m-am aruncat din nou cu fața la pământ și am strigat: "Nu pot, nu sunt vrednică să văd pe Domnul și să stau în fața Lui să-mi vorbească." Atunci Domnul a zis îngerilor: "Aduceți-o la Mine!" Cei doi îngeri m-au luat unul de-o parte, altul de cealaltă parte și m-au dus în fața Domnului. Acolo iarăși m-am prosternut cu fața în jos plângând: "Doamne Isuse, sunt o ființă păcătoasă de pe pământ și nu sunt vrednică să-Ți văd fața; am cerut să-mi vorbești și să Te văd, dar n-am știut ce cer - Te rog iartă-mă!" Domnul mi-a zis: "Ridică-te, stai în capul oaselor că vreau să-ți vorbesc." Deodată, o putere a intrat în mine, m-a ridicat de jos pe genunchi și puterea aceea m-a ținut în fața Domnului. Ce minunat era Domnul Isus! Dacă-ș încerca să-L descriu, nu aș putea, căci aș micșora slava Lui în cuvintele mele.

A ridicat mâna în sus și a strigat cu glas tare: "Cât este de adevărat că sunt viu și că trăiesc..." și toată oștirea cerească a strigat ca vuietul unor ape multe "Amin! Aleluia!", "...atât este de adevărat că-ți port de grijă..." și iarăși a strigat oștirea cerească "Amin! Aleluia!" "...Când ceasul de pe perete va arăta ziua hotărâtă și ora fixată scrisă pe dosarul tău, voi dezvălui taina tabloului cu cele 12 bolduri aurii." Îngerii, heruvimii și serafimii iarăși au strigat "Amin! Aleluia!" Pentru că la cuvântul Domnului toate lucrurile iau ființă, dintr-o dată, în mâinile mele a apărut un dosar, iar pe peretele din fața mea, în spatele Domnului Isus, a apărut un ceas care arăta ora nouă fără zece minute. Eu m-am gândit că era vorba de sfârșitul vieții mele fiindcă doream foarte mult să plec acasă la Domnul. Domnul mi-a cunoscut însă gândul și a zis: "Nu e vorba de sfârșitul vieții tale de pe pământ ci despre planul Meu când voi descoperi taina tabloului auriu care va fi tocmai când ceasul va arăta ora fixă scrisă pe dosarul tău." Pe peretele din dreapta a apărut imediat un tablou: în mijloc era desenat ca o tablă aurie punctată. Pe marginea tabloului erau bătute 12 bolduri aurii cam de mărimea unui nasture mai mare. Apoi, Domnul mi-a spus unele lucruri, dar mi-a atras atenția asupra a ceea ce puteam și ce nu puteam spune când mă voi întoarce pe pământ.

Splendoarea chipului Domnului Isus, harul, măreția și frumusețea prezenței Sale nu pot fi exprimate în cuvinte omenești. Cuvintele mele sunt prea sărace și dacă-ș încerca să spun ce am văzut și simțit, nu voi face altceva decât să micșorez slava lui Dumnezeu. Domnul Isus a făcut semn îngerilor să cânte o cântare și mi-a dat voie să cânt și eu cu ei. După ce îngerii au cântat cântarea, s-a auzit un ciocănit la ușă. Cei doi îngeri păzitori au deschis ușa, s-au uitat cine e, au închis și au spus Domnului că este o persoană cu un copil în brațe și vrea să știe dacă mai este viață în copil sau nu. Domnul a zis îngerilor "Persoana respectivă nu are voie să-Mi vadă fața nici să-Mi audă glasul pentru că a întristat pe Duhul Sfânt, dar

aduceți copilul și i se va da răspuns." Îngerii au adus copilul - arăta ca mort - și Domnul l-a pus în interiorul mesei împărătești care avea cea aparatură deosebit de complexă. Domnul a apăsat pe un buton și dacă ar fi fost viață în copil, un ac sensibil al unui mic ecran ar fi rămas în dreptul unui bec care trebuia să se aprindă, dar becul nu s-a aprins. Atunci Domnul a luat copilul, l-a dat îngerilor, și a zis: "Spuneți-i că prea târziu s-a gândit să întrebe despre viața copilului; nu mai are viață." Pe loc mi-a fost dat să înțeleg că acest copil reprezintă pe Duhul Sfânt în viața acelei persoane. Acea persoană a avut odată viață din Dumnezeu, dar pentru că a întristat pe Duhul Sfânt păcătuiind mereu, a ajuns în acea fază. Am înțeles că în felul acesta Domnul a răspuns la frământările ce erau în mintea mea și a altor frați și surori cu privire la acea persoană pe care o cunoșteam și știam că nu trăiește viața conform Cuvântului lui Dumnezeu și totuși se pretindea a fi într-o stare bună. Noi ne întrebam mereu dacă Dumnezeu poate lucra printr-o persoană care nu-și trăiește viața în sfințenie și mereu face certuri în adunare. Prin această lucrare am înțeles căci chiar dacă cineva se pretinde insuflat de Domnul și chiar dacă unele lucrări pe care le proorocește corespund cu adevărul, dar viața persoanei nu este trăită în sfințenie și mânia, iușimea, strigarea, răutatea etc, nu sunt înlăturate, vrăjmașul cel vechi ocupă locul pe care Duhul Sfânt l-a părăsit. Întotdeauna rămâne cuvântul de verificare din Matei 7:15-20. Oștirea cerului a cântat din nou o cântare închinându-se și strigând: "Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul." Apoi Domnul mi-a zis: "Acum trebuie să cobori." Mie mi-a părut foarte rău că trebuia să vin înapoi și nu puteam rămâne acolo. Am zis: "Doamne lasă-mă aici la Tine, nu mă mai trimite pe pământ căci e așa de greu acolo și sunt atâtea lacrimi, suspine și întristări. Te rog, Te rog Doamne, lasă-mă aici!" Domnul mi-a răspuns: "Trebuie să te duci pe pământ. Gândește-te la frații și surorile tale de credință care sunt copiii Mei și trec prin aceleași stări ca și tine și atâtea dhuri de necredință caută să le stingă nădejdea. Trebuie să te duci și să le spui ce ți s-a arătat ca să fie și ei întăriți. Așa cum Eu te-am întărit pe tine, du-te și spune-le cuvintele Mele ca să fie mângâiere pentru ei. Căci Eu și azi lucrez prin Duhul Sfânt cu cei ce se smeresc".

Când Domnul a spus că trebuie să cobor, am simțit imediat dorința să vin pe pământ ca să spun ce mi-a arătat Domnul. Cei doi îngeri care m-au dus în fața Domnului, m-au luat pe sub braț și m-au dus până la ușă; au deschis-o și m-au dat în primirea solului ce mă adusese. Acest sol m-a coborât din nou în camera mea. Casa s-a zguduit din nou cu putere și cei doi pereți din colțul de sus de la tavan s-au crăpat în diagonală până jos, semn ce se poate vedea până în ziua de azi - urmele crăpăturilor au rămas pe pereți. Eu m-am bucurat în Duhul Sfânt până aproape s-au ivit zorile, pentru că mi s-a împlinit dorul, și am primit dovada de netăgăduit că L-am văzut și L-am auzit pe Domnul. M-am mirat cum de nu s-a trezit sora mea care dormea în pat așa de liniștită.

Dimineața ea s-a trezit mai devreme și s-a dus în camera părinților. Eu nu m-am dus imediat, știind că la ora 9, aveam obiceiul să ne strângem toată familia la rugăciune. La ora 9, m-am dus la rugăciune și tata era deja cu Biblia în mână - citea un Psalm. Când a terminat de citit m-a întrebat: "Înainte de rugăciune ne spui ceva?" M-am uitat la el mirat: de unde știa tata că trebuie să le spun ceva? Tata a insistat: "Hai, spune-ne. Sora ta Lidia ne-a spus că a visat că a visat un vis: la voi în cameră au venit foarte mulți îngeri și toți cântau o cântare, iar tu erai între îngeri și cântai cu ei în cor." (Lidia a spus părinților că tot timpul cât va sta în vacanță, vrea să doarmă cu mine în căsuța mică, pentru că acolo a auzit îngerii cântând). Atunci am început să le spun toată lucrarea, dar abia puteam să vorbesc de plâns, căci puterea harului era încă vie în inima mea. Toate lucrările pe care le spuneam că le-am văzut acolo, parcă încă le trăiam. Niciodată nu pot mulțumi Domnului îndeajuns că mi-a dat acea dovadă vie care să-mi fie îmbărbătare toată viața mea.

Ce a promis, Domnul a dus la îndeplinire; mi-a purtat de grijă până acum și așa cum este scris în Isaia 46:3-4, îmi va purta de grijă și mai departe. Cu privire la ora fixă scrisă pe dosar, cine a putut știi ce înseamnă 10 minute? Am așteptat luni de zile și au trecut și ani și nu știam cum se va împlini lucrarea. Dar după ce au trecut 10 ani, taina aceasta a fost dezvăluită, în 17 octombrie 1975, în timp ce eram internată la maternitate, după nașterea celui de-al treilea copil, am fost foarte bolnavă: aveam dureri mari și o temperatură foarte ridicată (40°-41°C). Medicul a stat lângă mine până la ora 12 noaptea și a zis că nu mai are ce face pentru mine. Atunci a apărut o mână cu un vas auriu cu apă; mâna s-a muiat în apă și m-a stropit din cap până-n-picioare și dintr-o dată, toate durerile au încetat. Domnul m-a vindecat, slăvit să fie Numele Lui în veci! După aceea a apărut îngerul care m-a dus la poarta cerească în 1965. M-a luat de mâna dreaptă zicându-mi: "Vino să vezi Cetatea Sfântă." Si atunci Domnul mi-a deslușit taina cu privire la Cetatea Sfântă cu 12 porți aurii, care fusese reprezentată în tabloul cu cele 12 bolduri aurii în anul 1965. Această lucrare am spus-o în amănunțime în adunări în mai multe Idealități, cu scopul ca poporul Domnului să fie înștiințat în aceste zile când venirea Domnului este așa de aproape, ca să se pregătească. Domnul a spus că unora le va sluji pentru mărturie, iar altora pentru mântuire. Doresc ca Domnul să lucreze prin Duhul Sfânt la inimile tuturor celor ce vor citi aceste rânduri, să le slujească pentru mântuire și nicidecum ca mărturie.

Amin

TATĂL MEU

În anul 1980, după o lungă și grea suferință, s-a stins din viață mama a doua. A avut o operație la fiere, după care s-a simțit mai bine pentru o lună, apoi au început dureri tot mai mari. Doctorii au constatat că are cancer și, după 5 luni de dureri cumplite, s-a stins din viață.

Cu doi ani înainte de a fi operată mama, tata s-a îmbolnăvit de prostată. După toate analizele făcute medicii au stabilit diagnosticul: cancer la vezică. Boala a durat mai mult -tata avea o mare ambiție să nu stea pe pat și a dus mult timp boala pe picioare. Dorea foarte mult să rămână în viață. Noi, de asemenea doream și credeam că Dumnezeu va face această lucrare, căci nici o boală nu este prea grea în fața puterii Sale. Cu toții am insistat înaintea Domnului să-l vindece, dar în urma rugăciunii de mijlocire Domnul ne-a vorbit că nu se vindecă: tata va trebui să plece. Tata ne întreba des să-i spunem care a fost răspunsul Domnului, dar noi nu îndrăzneam să-i spunem adevărul pentru că vedeam că prea mult dorea să trăiască.

În timpul acesta a trecut mama din viață și aceasta l-a, afectat într-atât pe tata, încât a căzut la pat. La înmormântarea mamei, l-am adus în familia noastră și l-am dus la un medic specialist pentru a încerca tot ce mai era cu putință, dar fără nici un rezultat. Atunci am chemat acasă pe un slujitor al Domnului să-i facă unguerea cu untdelemn după rânduială bisericii, în timpul rugăciunii, Duhul Sfânt a vorbit printr-un frate că "Scurt este timpul și durerile se vor sfârși, căci va părăsi pământul." După rugăciune, fratele prin care a vorbit Domnul, a spus că nu va trece mai mult de o lună, și bolnavul va fi în țărâna pământului. Atunci a înțeles clar și tata că hotărârea nu se schimbă și că mai sunt doar puține zile de suferință. Din acel moment, el s-a schimbat complet. Până atunci vorbea cu noi, se silea să mănânce și cerea să-i punem casetofonul cu cântări și predici, dar de când a înțeles că va pleca în curând, nu i-a mai trebuit să asculte nimic, mânca foarte puțin, iar cu noi vorbea foarte rar. Era mereu îngândurat, parcă gândurile lui se concentrau la clipa plecării. A stăruit mult să-l ducem acasă, că vrea să moară în casa și-n patul lui. Spunea că are unele lucruri de pus în rânduială cu privire la familie, la copii (eram 12 copii de la amândouă mamele). Unul din frații mei a venit și l-a dus acasă, iar după două săptămâni s-a* împlinit ce a fost hotărât. Tata a trecut din viață exact cum a spus Domnul: când s-a împlinit o lună de la data lucrării, a fost înmormântat. Deși am știut că trecerea lui a fost hotărâtă, noi am rămas foarte întristați. Cu trei zile înainte de a muri, sora mea m-a sunat la telefon, spunându-mi să mergem acasă, că tata este grav de tot și dorește să ne mai vadă o dată. Imediat am plecat în adevăr era foarte grav. M-am dus lângă el, l-am sărutat pe față și am plâns pe umărul lui spunându-i: "Tată, ai dorit să ne vezi și iată, am venit toți copiii. Spune-ne măcar o vorbă." Ne privea plângând dar nici o vorbă nu ne-a spus. De câte ori se deschidea ușa, se uita să vadă cine a intrat, și din ochi îi curgeau lacrimi, pentru că și noi plângeam. L-am rugat din nou: "Tată, măcar o vorbă spune-ne. N-ai nimic să ne spui?" A încercat să ne zică ceva; mișca din buze, dar grai nu a avut, iar noi nu am înțeles nimic. Avea dureri îngrozitoare și se chinuia greu. A fost conștient până în clipa plecării, dar de vorbit nu a mai vorbit nimic. Pe mine m-a durut mult aceasta: cum a plecat tata dintre 12 copii fără să spună măcar un cuvânt? Mă întrebam ce o fi vrut să ne spună când își mișca buzele iar lacrimile îi curgeau pe obraz... În data de 8 octombrie 1980, tata a trecut din viața aceasta în viața cealaltă. Eu plângeam după el în fiecare zi. A fost tată bun, care a suferit mult până ne-a crescut și mi-am amintit și de luptele grele ce le-a avut în biserică, fiind conducător de adunare. Mă gândeam: "Oare s-a împăcat cu toți cei cu care a avut divergențe? I-a iertat pe toți? Nu cumva după o viață de pocăință să fi rămas cu vreo legătură nedezlegată, sau cu vreun lanț al răutății și să nu poată ajunge la cununa pentru care s-a luptat o viață întreagă." Mă acuzam pe mine că nu am vorbit cu el despre aceste lucruri când a fost la mine, pentru că el să fie pregătit în această privință. Aceste gânduri mă frământau foarte mult și am vărsat lacrimi, cerând Domnului să-mi arate unde e sufletul lui și dacă a fost pregătit a-L întâlni pe Domnul. Rugăciunea mea a fost ascultată și, după două luni și jumătate, în 27 dec. 1980, Domnul mi-a arătat ce l-am cerut printr-un vis de noapte.

Mi se părea că eram în curte la casa părintească și deodată, am văzut pe tata intrând în curte. Era îmbrăcat într-o haină albă lungă până la pământ. La față arăta întinerit, ca la vreo treizeci de ani; era el - chipul lui, dar trăsăturile feței erau mult înfrumusețate. L-am ieșit înainte și i-am zis: "Cum tată, ai venit din nou acasă? Acum nu mai este nimic de ascuns - știm că ai murit și dumneata de asemenea știi că ai murit. Cum de ai venit din nou acasă?" "Pentru că ați plâns mult după mine", a răspuns tata. "Ați spus că nu v-am zis nimic înainte de a pleca de la voi." Am intrat cu el în casă și am șezut pe patul unde a zăcut când a fost bolnav. Am șezut lângă el și l-am întrebat: "Tată, când ai plecat dintre noi, ai avut dureri mari? Spune-mi cum te simți acum? Nu te mai doare nimic?" Tata a răspuns: "Nu. Acesta este trup ceresc, în trupul acesta ceresc nu mai este suferință, nici durere. Trupul acesta nu are nici greutate - este ușor ca un fulg." În vis mi se părea că în jurul lui eram cinci dintre copii. El a ridicat o mână și a zis: "Uitați-vă cum este trupul acesta ceresc." Mâna era transparentă ca la radiografie.

"Acum vreau să vă spun de ce nu v-am răspuns nimic când am plecat de la voi. Până m-am simțit mai bine, mi-a fost greu să vorbesc despre plecarea mea pentru că am văzut că voi doreați mult să rămân între voi, și eu doream la fel, gândindu-mă că ar fi mai de folos să rămân decât să fiu în țărâna pământului. Nu știam ce înseamnă să fi mutat la Domnul. Crezând că Domnul își va schimba hotărârea și îmi va mai lungi zilele, nu am mai vorbit cu voi despre trecerea mea ca să nu vă întristez. Când am văzut că hotărârea nu se schimbă, că trebuie să plec, durerile erau deja prea cumplite și nu mai puteam vorbi. As fi vrut să vă vorbesc dar nu am mai avut grai. Acum vă voi spune ce am vrut să vă spun atunci: să păstrați sfaturile ce vi le-am dat cât am fost între voi, să păziți credința adevărată în Domnul Isus, să fiți smeriți și umili și să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea cerească, nu după chipul veacului acestuia, ci așa cum v-am învățat. Să rămâneți la cele smerite, căci smerenia merge înaintea slavei, iar mândria merge înaintea pieirii. Dar lucrul cel mai principal este SĂ NU ÎNTRISTAȚI PE DUHUL SFÂNT. Acesta este lucrul de care se ține cont sus.

Acolo unde sunt, este un loc bine pregătit, unde se strâng duhurile credincioșilor. Este un loc nisipos și cu verdeață, dar nisipul nu este ca pe pământ ci este argintiu. Locul acela este străbătut de izvoare de apă ce curg limpezi, iar pe marginea lor sunt niște pomi cu frunze late ca palmierii. Noi stăm la umbra lor pe marginea apei și ne odihnim." Era minunat că în timp ce tata povestea cum este locul de odihnă, mi se arăta în vedenie tot ce spunea el. "Noi acolo ne odihnim, dar lucrul cel mai important este că în fiecare dimineață, în răcoarea zilei, vine Domnul Isus la noi. Îl întâmpinăm toți în picioare, apoi El ne spune să stăm jos și stă de vorbă cu noi. Atâta suntem de fericiți când vine Domnul Isus, că nu vă pot spune în cuvinte ce bine e acolo cu Domnul. După ce stăm de vorbă, ne spune să ne odihnim că în răcoarea zilei următoare vine iarăși la noi. Acolo ni s-a spus că vom sta până la învierea de apoi, la înviere vom fi mutați și vom fi purura cu El. Locașul se numește «Sânul lui Avraam»." În timp ce tata vorbea, eu îl mângâiam pe mâini și îl sărutam pa față, spunându-mi în gând: "Uite e tata cu adevărat, a venit la noi" și eram tare fericită. Amintindu-mi de o soră ce murise nu cu mult înainte de el, l-am întrebat dacă a întâlnit-o și dacă e și ea în același loc cu el. Tata a zis: "Nu copii, nu e în același loc. Ea este în alt locaș, unde se află cei ce au fost credincioși pe pământ însă nu și-au păstrat viața în sfințenie până la sfârșit și au întristat pe Duhul Sfânt; ei nu sunt nici cu noi, nici la un loc cu cei răi, care nu s-au pocăit și nu au cunoscut pe Domnul. Spre deosebire de locul unde suntem noi, Domnul Isus nu merge deloc la ei - ei nu văd pe Domnul până la judecată, în locul în care sunt ei, în fiecare dimineață merge un înger puternic și stă de vorbă cu ei. El le aduce aminte de tot ce au făcut când au întristat pe Duhul Sfânt. Ei stau tot timpul sub semnul remușcării și le pare rău de

ceea ce au făcut, că nu au prețuit îndeajuns jertfa Domnului Isus. Lor li se spune că vor trece pe la judecată și după cum vor fi judecați (dacă mila va birui judecata în vederea faptelor ce le-au făcut în Numele Domnului) vor vedea pe Domnul; dar, când vor fi judecați după fapte, dacă mila nu va birui judecata, Domnul le va spune că niciodată nu i-a cunoscut. Ei stau tot timpul sub semnul întrebării - ce va fi cu ei la judecată? Aceasta este o stare foarte grea pentru ei. Luați bine seama la ce vă spun: "NU ÎNTRISTAȚI PE DUHUL SFÂNT" (Efes. 4:30-32). Păstrați-vă viața curată că atunci când vine timpul să plecați și voi de pe pământ, să fim toți împreună cu Domnul. Prin orice greutate și încercări veți trece, luați bine seama ce vă spun: nu întristați pe Duhul Sfânt, ca să aveți parte de întâia înviere."

Eu mă gândeam la marea bucurie ce mi s-a dat să-l văd pe tata și să-l aud. Atât de mult mă bucuram de sfaturile ce ni le dădea, încât m-am gândit că ar fi fost bine dacă toți frații și surorile mele l-ar fi putut auzi. Gândindu-mă așa, am zis: "Tată știi că ai 12 copii și toți te-au iubit și le este dor de dumneata și ar vrea să te vadă și să te audă. Dacă ai venit acasă pentru mai mult timp, sau pentru câteva zile, ce zici, n-ar fi bine să trimitem după toți ca să vină să te vadă?" El s-a uitat cu drag la noi și a zis: "Nu copii, nu trimiteți după ei. Eu pentru voi am venit. Voi m-ați iubit mai mult, ați plâns mai mult după mine. Pentru ei e destul să le spuneți să asculte sfaturile ce vi le-am dat și să-și îndrepte pașii după Cuvântul Domnului, păstrând credința adevărată. Vreau să vă mai spun un lucru: cât s-a ținut înmormântarea trupului meu, duhul meu era deasupra sicriului și am văzut tot. Am văzut cum plângeați în jurul sicriului și vă părea rău după mine, dar am văzut pe unii dintre copiii mei și frații voștri că n-au plâns după mine, nici nu le-a părut atât de rău, de aceea nu prea au stat lângă sicriu. Lor le este de-ajuns să le spuneți ce v-am spus. Am văzut serviciul de înmormântare cum s-a făcut; duhul meu a fost deasupra sicriului până la cimitir. Când trupul mi-a fost pus în groapă și acoperit cu pământ, duhul meu s-a înălțat la locul de odihnă." În timp ce ne vorbea, dintr-o dată a dispărut din mijlocul nostru. Noi am rămas uitându-ne unul la altul mirați: "Ce a fost asta? A fost tata între noi, a vorbit cu noi și deodată a dispărut?" Vorbeam între noi de tot ce ne-a spus el despre locul de odihnă, dar discuția noastră a fost întreruptă, căci tata a apărut din nou, fără să fi deschis vreo ușă. Atunci eu l-am întrebat: "Tată te rog să ne spui cum s-a întâmplat: ai fost între noi, ai vorbit cu noi și dintr-o dată ai dispărut, iar acum ai apărut iarăși între noi?" Tata a zis: "O, asta e mirare pentru voi? V-am spus înainte că în răcoarea zilei vine Domnul Isus la noi și noi trebuie să-L întâmpinăm toți în picioare, apoi Domnul stă de vorbă cu noi, dar trebuie să fim toți prezenți, nici unul să nu lipsească. Am plecat pentru că a trebuit să fiu prezent acolo să-L întâmpinăm pe Domnul. Acum Domnul Isus a stat de vorbă cu noi și a plecat în locașul slavei, iar eu m-am întors la voi să mai stăm de vorbă." "Dar cum tată" am zis eu, "cum ai parcurs așa distanță mare atât de repede? Te-ai dus, ai stat de vorbă cu Domnul Isus și te-ai întors?" M-am uitat la mâinile lui și-mi păreau că sunt foarte fine și lucioase. Mă gândeam că sunt așa din cauza vitezei cu care s-a dus și s-a întors. Tata mi-a răspuns: "M-am dus cu calul de foc și am coborât cu calul de foc." Atunci m-am gândit "Până acum tata ne-a vorbit clar, dar acum ne vorbește înilde și nu-l înțelegem." Am îndrăznit totuși să-l întreb: "Cum vorbești așa, tată? Care-i calul de foc cu care te-ai dus?" Ne-a arătat o vergea cum ar fi coada de undiță, lungă cam de 2-3 m, de culoare albă sidefie, iar de la un capăt la altul era legat mai larg, pe lângă vergea, un fir auriu de grosimea degetului mic. El mi-a zis: "Acesta-i calul de foc. Când am urcat, m-am prins cu mâinile de capătul de sus al firului și puterea Duhului Sfânt m-a înălțat. Când am coborât am stat cu picioarele pe capătul de jos al firului, cu mâinile m-am ținut de vergeaua albă și prin puterea Duhului Sfânt am coborât. Eu fiind mai curioasă din fire, am luat de la tata din mâini ceea ce el numea calul de foc ca să-l pipăi, să văd și eu cum e când îl ai în mâini. Când am atins vergeaua sidefie, am simțit o putere foarte mare care m-a pătruns din cap până în tălpile picioarelor, dar când am pus mâna să pipăi firul auriu, am simțit că-i pericol, ca și cum as fi atins un fir de înaltă tensiune, iar corpul meu pământesc a fost gata să se descompună că nu a putut suporta acea înaltă putere. Nu pot exprima ce am simțit în acel moment, dar mi-am dat seama că în trupul pământesc nu-i cu putință să suportți acea putere. Am lăsat repede firul strigând: "Tată, de ce nu mi-ai spus că firul acela auriu e înalt și minunată putere a Duhului Sfânt pe care nu o poate suporta decât trupul ceresc? Doar ai știut că eu sunt în trup pământesc și uite, era gata să mi se descompună trupul." Atunci, cu o bunătate cerească în glas, tata mi-a spus: "Cum, tu nu ai știut că acest cal de foc e puterea Duhului Sfânt? Nu știi tu căci carul de foc ce s-a arătat când a fost răpit Ilie a fost puterea Duhului Sfânt și Duhul Sfânt este cel ce face transformarea unui corp pământesc într-un corp ceresc? Duhul Sfânt e cel ce ne înalță și tot prin puterea Duhului Sfânt putem cobori la clipeala ochilor, ca îngerii; putem apărea și dispărea, acesta este corpul ceresc. Tot prin puterea Duhului Sfânt se va face și răpirea. De aceea e nevoie să aveți Duhul Sfânt să-L păstrați și să nu-L întristați, ca să aveți parte de răpire."

Eu mă frământam în mintea mea cum de a venit tata înapoi, că știam că a murit. Atunci mi-am amintit că între oameni este vorba că atunci când visezi că un mort vine înapoi, "vine să ducă pe cineva din familie." Știam că cea mai mare dintre surori era bolnavă grav de la moartea tatălui; la înmormântare, din cauza întristării și a slăbiciunii, a leșinat de două ori. După înmormântare a fost mult timp internată în spital, iar medicii i-au dat diagnosticul de leucemie. Eu, știind-o bolnavă, m-am gândit că tata a venit după ea, dar nu vrea să ne spună nimic ca să nu ne întristăm. M-am gândit atunci să-l întreb pentru ca să nu vină această întristare peste noi fără veste. Am zis: "Știi tată, de la înmormântarea dumitale sora noastră este grav bolnavă - medicii spun că are leucemie. Dacă pentru asta ai venit, spune-ne ca să știm mai dinainte, să ne pregătim sufletește, înțelegând că acesta este planul lui Dumnezeu, căci ar fi mult mai greu să vină asta așa, dintr-o dată peste noi, fără să știm nimic." Tata s-a uitat cu dragoste la noi și ne-a răspuns: "Copii, ce bine ar fi pentru ea să fie acolo sus la locul de odihnă ar fi în bucurie și pace. Pentru ea ar fi mult mai bine acolo decât pe pământ, dar să nu vă frământați gândul acesta acum: ea nu va muri, va rămâne între voi că e lipsă de ea să mai rămână, să vă sfătuiască, să vă mai ajute. Ea se va face bine căci e hotărât să mai rămână pe pământ." Atunci m-am gândit: "Uite cu ce luciditate vorbește tata; el nu e în duh, deși dacă ar veni cineva să-l vadă, ar zice că nu e el, ci un duh, o arătare." Atât eram de bucuroasă și-i mângâiam pe mâini zicând în mine: "Ce-mi pasă ce-ar zice alții - eu știu că e tatăl meu în corp ceresc." Mi-am amintit că Domnul Isus când s-a arătat ucenicilor după învierea Sa, ucenicii se gândeau că e un duh sau o nălucă și El le-a cerut ceva de mâncare și a mâncat în fața lor peste fript și fagure de miere, ca să le arate că nu este doar un duh, ci un trup ceresc cu viață. Atunci m-am gândit să-l încerc pe tata cu mâncare, ca să văd dacă e el, sau numai duhul lui. L-am întrebat: "Tată nu ți-e foame, n-ai vrea să mănânci ceva?" și el a

răspuns "Ba da, dă-mi ceva de mâncare." Eu știam că-i plăceau foarte mult strugurii si nu-i refuza niciodată, așa că i-am adus o farfurie cu struguri copti, frumoși, cu boabe mari. Tata a luat struguri si a mâncat cu poftă. Mă uitam la el si mă gândeam cu bucurie: "E tata, e chiar el, nu e numai un duh. Este el personal în trup ceresc, că mănâncă la fel ca Domnul Isus după înviere."

Apoi tata ne-a spus: "Pentru că ați plâns mult după mine si v-a fost dor de mine, mi s-a îngăduit să vin să mă vedeți, să vă spun cum este acolo unde suntem si ne odihnim, si cât de mult ne bucurăm când vine Domnul Isus si stă de vorbă cu noi. încă un lucru să știți: noi știm ce faceți voi pe pământ. Din când în când ni se îngăduie să vă vedem, dar voi nu ne vedeți pe noi. Acum v-am spus tot, de aceea să nu mai plângeți după mine că nu are rost; dacă mai plângeți, îl întristați pe Domnul Isus. El m-a luat din dureri si suferință, m-a dus la odihnă si fericire, așa că nu aveți de ce să mai plângeți după mine."

La aceste cuvinte m-am trezit din vis. Eram plină de bucurie că l-am văzut pe tata în trup ceresc, că am vorbit cu el si tot ce mi-a spus a fost minunat; cel mai minunat lucru a fost că eu vedeam tot ce-mi povestea tata si fiind trează atunci, mă gândeam la tot ce am văzut plină de bucurie. Deodată am auzit la geam afară, o melodie minunată cântată, parcă, de o orchestră simfonică. M-am gândit: "Cine poate fi așa de dimineață la colindă? Crăciunul a trecut - nu pot fi colindătorii. Ajunul Anului Nou nu e încă. Oare cine vine să cânte? Cine poate fi?" M-am ridicat repede si m-am uitat pe geam: a fost ceva extraordinar. L-am văzut pe tata stând în picioare cu un acordeon în brațe, dar sunetele muzicii nu erau ca de la un simplu acordeon, ci era o simfonie deosebită, cântată ca de o orchestră întregă. Tata cânta si cu vocea, niște cuvinte bine înțelese de mine. Într-adevăr, tata cânta foarte frumos în timpul vieții lui. În tinerețea lui, a cântat ca si cantor, în strană la biserică, până l-a chemat Domnul la pocăință. Felul în care cânta acum însă, era ceva ceresc. Eu cântam după el cuvintele cântării si căutam să le memorez cât mai bine. Pe masă aveam casetofonul si m-am ridicat repede să înregistrez; când am apăsă pe clapa de înregistrare, tata n-a mai cântat; a dispărut. Domnul a îngăduit să rămână în mintea mea versurile cântării si melodia, dar eu fiind în trupul pământesc, vocea mea slabă e ca un instrument dezacordat în comparație cu felul în care cânta tata cu glasul lui ceresc.

Se poate înțelege din textul cântării că e cântată de cineva care a ajuns deja la Domnul Isus, si nu de o persoană care încă e pe pământ. Copiii care erau cu mine în casă nu l-au văzut, nici nu l-au auzit. Iată cuvintele cântării:

Curând de tot se va sfârși
Orice suspin de pe pământ,
Acolo sus ne-om întâlni
Și nu ne vom mai despărți.

Cor: înainte dar să înaintați si înapoi să nu vă dați
Căci Domnul vă va întări spre El înainte să pășiți.
Nainte să înaintați prin Duhul Sfânt, nu vă-nfricați
Căci Domnul vă va întări spre El înainte să pășiți.

Căci în curând ne-om întâlni
Si nu ne vom mai despărți
Acolo nu mai sunt dureri
Si nici lacrimi, nici întristări.

Curând ajunge-ve-ți si voi
Si iar vom fi-mpreună toți
Si nu ne vom mai despărți
Cu Domnul vom fi în veci.

AMIN

CETATEA SFÂNTĂ

Binecuvântat să fie din veșnicie în veșnicie Numele lui Dumnezeu căci a Lui este înțelepciunea si puterea, El schimbă vremurile si împrejurările, El descoperă ce este ascuns si adânc, El știe ce este întuneric și El este lumina. Slăvit și laudat să fie Domnul căci a găsit cu cale să trimită un semnal de deșteptare pentru pregătirea noastră în vederea venirii Sale și a găsit potrivit să descopere prin Duhul Sfânt starea în care se găsește Biserica în vremea aceasta și încercările prin care va avea să treacă poporul, pentru ca cei ce au ațipit să se trezească și să se pregătească în vederea venirii Domnului Isus. Dacă vom fi găsiți vrednici, vom avea parte de răsplătirile pe care Domnul a arătat în această lucrare că le-a păstrat celor ce vor răbda până la sfârșit. Solul ceresc care a fost trimis la mine în spital si mi-a zis: "Vino să vezi cetatea sfântă", m-a dus si mi-a arătat pe o înălțime o cetate zidită în patru colțuri. Cetatea avea 12 porți de jur împrejur si era lucrată cu multă măiestrie, din pietre scumpe, ce străluceau ca mărgăritarele în soare. Porțile erau câte trei pe fiecare parte a cetății. Deasupra porților erau mai multe rânduri de odăi, cum ar fi mai multe rânduri de etaje. Ultimul nivel se termina cu niște turnuri foarte, înalte, ce ajungeau aproape până la nori. În partea din față, cum era văzută cetatea, s-a făcut o deschizătură prin care se vedea

înăuntru ca într-o odaie ce avea trei pereți (al patrulea era cel prin care se vedea înăuntru). Cum priveam, am văzut lângă peretele din față un altar lung cam de un metru și jumătate, și înalt de un metru. Altarul era acoperit cu o placă de aur (Exod 30:1-3), iar pe placă, deasupra, era Chipul lui Dumnezeu "stând în picioare, ca o statuie înaltă, în mijloc era o masă, căreia i se zicea Masa Altarului. Mi s-a spus că Altarul, Masa, Chipul lui Dumnezeu și pereții, au fost poleiți cu aur curat, că acolo se cobora și se vedea slava lui Dumnezeu (Exod 25:23-24). Din pricina strălucirii și a prezenței Domnului, tot locul acela era socotit sfânt, numindu-se "Altarul Domnului."

Masa Altarului era acoperită cu o față de masă roșie și peste ea mai era o față de masă neagră, cu niște ciucuri foarte mari, și care aproape acoperea fața de masă roșie. Câțiva bărbați, socotiți bărbați de slujbă (bătrânii poporului), stăteau fără nici un respect față de Altarul și Masa lui Dumnezeu: ședeau pe masă cu picioarele sub ei (turcește), și de acolo l țineau o predică la poporul care era strâns într-un loc în fața Altarului, numit "Curtea Altarului". M-am uitat mirată cum cetatea, porțile, odăile și turnurile străluceau în diferite culori și nuanțe, după felul pietrelor din care era construită. Numai Altarul și Chipul lui Dumnezeu nu străluceau, decât foarte puțin. Se vedea că erau poleite cu o strălucire falsă - nu era strălucirea originală. Poleiala aceea radia foarte puțină lumină, cum ar fi fosforul noaptea. Altarul și Chipul lui Dumnezeu trebuiau să strălucească mai mult decât toată cetatea, dar străluceau puțin din pricina poleirii false, în fața Altarului era o mulțime mare de oameni - așa de deasă, că abia puteai să treci prin ea. Poporul era tare nepăsător: oameni vorbeau unii cu alții, râdeau, unii priveau cetatea, iar alții priveau la Chipul lui Dumnezeu, dar fără nici un respect - priveau ca la o statuie.

Atunci a apărut Domnul între altar și popor și a zis: "Vezi ce au făcut bătrânii poporului din sfânta Mea cetate? Tot locașul sfântului Altar a fost poleit numai cu aur curat ce strălucea, că abia putea poporul să privească strălucirea casei Mele și a Chipului Meu. Acum, tot aurul l-au schimbat cu o strălucire falsă, ca poporul să nu mai aibă nici o teamă de Numele Meu. Dar nu numai atât au făcut bătrânii poporului; au făcut mai mult decât atât: pe robii Mei, care păzesc mărturia adevărată și se tem de Mine, i-au îndepărtat de la Altarul Meu, i-au dat la o parte și i-au împins la țărâna pământului, de unde strigă la Mine să le apăr pricina, în schimb, iată pe cine țin ei aproape de Masa Altarului!" Atunci au apărut, aproape de Masa Altarului, câteva bănci și pe ele stăteau niște bărbați copleșiți de tot de somn. Ei apăreau niște oameni lumești: nici la îmbrăcăminte, nici la înfățișare nu aveau nimic să arate că sunt niște credincioși. Atunci Domnul a zis: "Aceștia sunt oameni care și-au lepădat credința și mărturia cugetului curat. Iată pe cine țin ei aproape de Masa Altarului." Mai la o parte, lângă Masa Altarului, era un grup de fete, care mai de care mai după moda lumii: unele cu capul gol, cu cocuri mari, sau cu părul tăiat, cu rochii scurte și toate stăteau foarte nepăsătoare. Atunci Domnul mi-a zis: "Acestea sunt fiicele destrăbălate ale Sionului. Iată pe cine țin ei aproape de Masa Altarului. O mânie aprinsă Mi s-a ridicat până în nări și nu pot să-i mai sufăr, de aceea, în curând Mă voi judeca cu ei."

Domnul m-a dus să văd unde sunt robii Lui. Trecând după Domnul prin Curtea Altarului, am văzut că o porțiune era pavată și unde nu era pavată, era numai țărână și acolo, pe la margini și prin locuri mai ascunse, pe genunchi, cu fața la pământ, erau robii Domnului și plângeau, în timpul acesta bătrânii de la Masa Altarului luau săgeți și aruncau cu ele în robii Domnului, care sub loviturile lor gemeau și plângeau și mai tare. Atunci Domnul a zis: "Din pricină că robii Mei sunt îndepărtați de la Altar și trebuie să geamă sub loviturile lor, strigătele lor au ajuns până la Mine și Mă voi scula să-Mi apăr pricina; totuși Mărturia Mea este păstrată dreaptă. Acum haideți să vedeți cum era Slava Casei Mele la început și cum strălucea ca aurul curat." Ne-a dus într-un loc pe o ridicătură unde era o deschizătură foarte mică; de acolo se putea vedea Slava Domnului cu așezămintele de la început la Altarul Domnului și-n Cetatea Sfântă. Privirea mea a fost atrasă întâi de Chipul lui Dumnezeu, care strălucea așa de puternic încât de strălucirea Lui, a trebuit să-mi plec capul jos cu frică și am simțit puterea Duhului Sfânt și am zis: "Da, Chipul lui Dumnezeu reprezintă puterea Duhului Sfânt și prezența Domnului deasupra Altarului." Pereții Altarului erau toți poleiți cu aur și pe masă era o pâine albă, mare - parcă erau trei pâini și totuși era numai una, crescută tare și rumenă. Mi s-a spus că reprezintă puterea din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Fața de masă nu era nici roșie, nici neagră cu ciucuri, ci era albă și avea pe margini o tivitură cu fir auriu. Câțiva bărbați puși după rânduială lui Dumnezeu, rupeau pâinea și o împărțeau la cei sinceri ce se apropiau cu frică de Altarul Domnului și cu frică luau bucată de pâine și o strângeau la piept ca pe o merinde. Aceștia erau foarte puțini față de mulțimea mare adunată în Curtea Altarului.

Atunci s-a auzit o voce care a strigat: "Scris este: Dumnezeu trebuie să strălucească în Sion, pentru ca poporul care privește Slava și Chipul lui Dumnezeu să stea cu frică și cutremur în Casa Domnului." Domnul a zis: "Aceasta este strălucirea Casei Mele în orânduiri drepte și așezămintele dintâi, dar ei au schimbat strălucirea Slavei Mele cu o strălucire falsă, ca poporul să nu mai stea cu frică, ci nepăsător, și de aceea mă voi judeca cu ei." Atunci s-a auzit o strigare și șapte îngeri au apărut cu șapte trâmbițe. Când primul a sunat din trâmbiță, un glas a strigat: "Vino și vezi!" A apărut un cal alb și o ființă îmbrăcată în alb călare pe cal, care a pornit pe pământ. Apoi, la a doua trâmbiță, a apărut un cal roșu, care venea într-o alergare iute, gata de luptă. Așa un zgomot făcea calul acesta înaintea lui, pe rotocolul pământului, încât oamenii ieșeau din case cu mâinile în cap, țipând de groază, și animalele fugeau și ele și se ascundeau. Pe unde trecea calul roșu, așa zdrobea cu copitele pământul, încât, în urma lui rămăneau orașe sate nimicite, sânge și groază mare. Când îngerul cu a treia trâmbiță a sunat, voce a strigat: "Vai, vai, vai, vai de lucrătorii fărădelegii care au pângărit Slava Casei Mele, că-n mânia Mea Mă voi judeca cu ei și-n urgia Mea îi voi zdrobi, fiindcă ei sunt de vină că poporul a ajuns în starea de adormire și de nepăsare în care se găsește, că nu l-au hrănit din pâinea aleasă pusă pe Masa Altarului ci le-au dat învățătură după inima lor. Casa Mea trebuie să treacă prin foc, pentru ca să capete din nou strălucirea adevărată." Atunci s-a strigat: "Vino și vezi." S-a produs un cutremur și de cutremurul acela a început să cadă poleiala falsă de pe pereți și de pe Chipul lui Dumnezeu. Bărbații de la masă au dispărut și fețele de masă au căzut amândouă. Era o mare neorânduială și cei ce au privit nepăsători la Casa Domnului, au început a se împrăști și a se ascunde de frica Domnului, zicând: "Vai, ce a ajuns Casa Domnului."

Când au sunat al patrulea și al cincilea înger din trâmbițe, mi s-a arătat ce se petrece pe pământ, dar nu mi-a mai rămas în minte mai mult decât că am zis: "Sunt lucruri scrise în Apocalipsa; Dumnezeu împlinește ce-i scris asupra locuitorilor pământului." După aceea, al șaselea înger a sunat și s-a auzit o strigare: "Prigoana credincioșilor!" Toți credincioșii au fost

strânși si o lege nouă a fost citită, că vor fi liberi să-și manifeste credința, dar numai în condițiile puse de ei. Între altele, s-a spus și că să nu se mai facă deosebire între unii și alții, să fie toate cultele la fel, să nu se țină mai sfinți unii decât alții, să nu se deosebească de lume cu nimic, nici prin îmbrăcăminte; nimeni nu mai are voie să atragă atenția la cineva să se poarte cuviincios sau să mustre pe cineva când păcătuiește. Fiecare e liber să facă ce vrea pe propria lui conștiință. Au fost mai multe puncte însă nu mi le mai amintesc. Când s-a terminat de citit, unii din popor au ridicat mâinile în sus și au strigat că ei primesc - că niciodată nu le-a plăcut să se țină mai sfinți, mai buni, nici să se deosebească de lume prin îmbrăcăminte. Câțiva dintre credincioși s-au ridicat în picioare plini de Duhul Sfânt, spunând că ei nu primesc noile ordine, că ei vor să țină credința așa cum au primit-o la început și au strigat: "Orice ne-ar costa, noi vom ține credința dată sfinților odată pentru totdeauna." Mai mulți din popor au zis atunci că si ei rămân la credința cea adevărată. Atunci au luat dintre ei pe câțiva mai însemnați, socotindu-i periculoși și i-au dus, căutând să-i înduplece și cu binele și cu răul ca să primească ordinele date. Le-au promis că dacă primesc noile ordine, pe ei îi vor pune în fruntea poporului; ei să lămurească poporul că s-au convins că sunt bune noile legi. Fiindcă ei nu au cedat, le-au zis că ei au atârnat poporul și au revoltat pe mulți: "Acum voi să-i potoliți, că pe noi nu ne mai ascultă!" dar credincioșii au rămas tari în mărturisirea lor. Atunci, așa o mânie i-a apucat împotriva credincioșilor, că a început din plin prigoana. Pe cei ce i-au dus, i-au torturat în fel și chip și i-au omorât. Au fost duși și alții și au făcut la fel cu ei, dar nici ei nu au cedat. Credincioșii erau urmăriți, prinși și duși la moarte, dar era interesant că din ce numărul martirilor creștea, Chipul lui Dumnezeu a început să-și capete strălucirea și Altarul -așezămintele de la început. S-a văzut din nou Masa și fața de masă albă, cu tivitură de aur, și după ea erau câțiva bărbați, pe care nu i-au prins încă, împărțind din pâinea de pe masă la cei rămași din popor, care cu frică se apropiau să-și ia bucata de pâine. După ce o luau, așa curaj primeau că se duceau singuri și strigau: "Si noi suntem credincioși! Vrem să murim pentru Hristos ca să se împlinescă numărul martirilor și să vină Domnul să ne ia cu El!" Când numărul martirilor a fost mai mare, Cetatea strălucea ca o bijuterie de aur în soare. Atunci s-a auzit o strigare: "Îngerul al șaptelea va suna din trâmbiță." Când a sunat trâmbița, o voce a strigat: "Răpirea Bisericii!" A apărut un nor alb cam la doi metri de pământ, și credincioșii au început a învia. Ieșeau din pământ ca dintr-o apă, îmbrăcați în haine albe și cu părul ca după botez, lins pe cap. Când ieșeau până la jumătate, începeau a striga: "ALELUIA!" și-și luau zborul în norul alb. Cei ce au fost în trup și au fost pregătiți pentru răpire, au fost transformați la clipeală și s-au înălțat în nor după cei ce-au înviat. Norul a început a se înălța în sus și când s-a îndepărtat mai mult de pământ, norul parcă era un stol de porumbei. Când au ajuns așa de sus că pământul a dispărut de sub ei, a apărut Domnul. Venea de sus îmbrăcat într-o haină strălucitoare lungă; după picioare și împrejurul Domnului erau valuri de lumină - Chipul Domnului strălucea și părul capului era ca de aur. Când au ajuns credincioșii aproape de Domnul, un magnet puternic a atras pe credincioși spre Domnul și pe Domnul către credincioși. Așa strigăte de "ALELUIA" și "OSANA" au fost în văzduh când s-au întâlnit, că văzduhul era ca într-un clocot de strigătele lor. Domnul a schimbat hainele albe ale credincioșilor într-un alb strălucitor, ce arăta ca zăpada când bate soarele pe ea. Domnul a trecut în fruntea lor și Biserica după Domnul; așa și-au luat zborul în sus. Aceasta a fost întâlnirea din văzduh cu Domnul.

Deasupra, era o cetate numai din aur și în față era o poartă mare. Poarta s-a deschis prin mijloc și de o parte și de cealaltă erau îngeri cu trâmbiți în mâini, sunând din ele și strigând: "Biserica a fost răpită! Biserica a fost scăpată din necazul cel mare! Mielul cu sângele Lui a răscumpărat-o de pe pământ!" Biserica striga: "Osana, Aleluia Mielului!" și așa au intrat pe poartă. Prin mijlocul cetății curgea un râu cu apă limpede și pe marginea râului erau pomi cu roade, iar în mijloc era Domnul. De bucurie că au ajuns acolo, unii au băut apă, alții au luat și au mâncat din fructele pomilor, alții au luat harfe și au început a cânta. Atunci m-am gândit ce să fac și eu: să beau apă sau să iau harfa și să cânt, dar imediat mi-a venit în minte Cuvântul scris: când vor întâlni pe Domnul, credincioșii vor zice: "Acesta-i Domnul în care ne-am încrezut! Să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea Lui." Atunci m-am dus la Domnul, m-am prins de haina Lui cu amândouă mâinile și plângând în hohote am strigat: "Isuse, Isuse, atât de mult Te-am dorit pe pământ și atât de mult am dorit ziua ca să Te întâlnesc, să nu fie vis, nici vedenie, ci să fie realitate. Acuma, când văd slava Chipului Tău, Te întreb Isuse cum de m-ai adus la o așa slavă, că tot ce am făcut noi pe pământ este egal cu nimica față de slava ce ai pregătit-o pentru noi; nici suferința, nici lipsa, nici martirajul, nici moartea nu sunt vrednice să fie puse alături de o așa slavă." Și tot plângeam și întrebam pe Domnul cum de ne-a pregătit o așa slavă, că noi prea puțin am suferit pentru El. Domnul ne-a lăsat pe fiecare să ne stamparam dorul cum am vrut. Din El curgea o putere ca un izvor și noi simțeam cum ne răcorește inimile acea putere și am zis: "Da, așa e scris: că vom fi desfătați în totul de plinătatea slavei Lui." Domnul Isus ne-a strâns în jurul Lui și ne-a zis: "Acum, Eu însumi vă voi încinge cu brâie de aur în jurul coapselor" și a venit și ne-a legat cu brâie de aur pe la mijloc: în partea dreaptă le-a lăsat mai lungi, ca niște cordoane. Când Domnul ne-a legat cu brâiele de aur, așa o putere din Duhul Sfânt am simțit, că toți am început a vorbi în limbi cerești și atât de minunată și frumoasă era acea vorbire, că am simțit că plutim în harul acela. Atunci mi-am zis: "Am auzit pe mulți credincioși vorbind în limbi, dar așa vorbire frumoasă n-am auzit niciodată pe pământ." După aceasta, am fost împărțiți în șapte. Credincioșii s-au mirat: "Cum, si Biserica răpită mai este împărțită?" și Domnul a spus, că fiecare după cum și-a sfințit viața și după cum L-a prețuit pe Domnul și a căutat să fie aproape de El, așa va fi așezat lângă Domnul. Apoi a apărut o mulțime de cai albi și ne-a spus să ne urcăm pe caii albi, ne-a dat la fiecare o trâmbiță de aur și ne-a așezat în șapte cete în urma Lui. Fiecare a văzut atunci unde îi era locul, iar cei ce erau lângă El au avut bucuria de a pune capul pe Domnul și cu mâinile puteau să se prindă de veșmântul Domnului. Aceștia străluceau mai tare, fiindcă ei primeau lumina de la Domnul. Pe măsură ce cetele erau mai departe de Domnul tot mai puțin străluceau. Ultimii, din a șaptea cetăți străluceau mai puțin; vedeau pe Domnul doar de la distanță, deși erau în același loc; cum dorim noi acum să fim mântuiți, așa era acolo dorința în noi să fim mai aproape de Domnul, dar nu se mai putea schimba nimic: fiecare avea locul pe care si l-a pregătit jos pe pământ. Domnul ne-a zis: "Sunăți din trâmbiță și strigați: "Împărăția a trecut în mâinile lui Hristos și El va împărați!" Toți au sunat din trâmbiță și au strigat: "Aleluia! Împărăția a trecut în mâinile lui Hristos și El va împărați o mie de ani!"

Domnul a trecut înaintea noastră pe un cal alb, iar noi am mers după El până la o poartă care ni s-a spus că nu s-a deschis niciodată și că se va deschide numai când Hristos și Biserica vor intra pe această poartă. Cu un toiag alb, Domnul Isus a

atins poarta si a strigat: "Deschide-te poartă! Biserica e răpită! Hristos a luat împărăția!" Poarta s-a deschis și a intrat Domnul cu Biserica în strigăte de bucurie si veselie, încât răsunau ca vuietul de ape multe cântările și strigătele în cinstea Mielului: "Osana! Aleluia! Împărătește Domnul domnilor! Aleluia, împărătește Hristos Domnul, împăratul împăraților, încins cu brâu de aur, brâu de putere, brâu de tărie! Aleluia Mielului, care a biruit si ne-a răscumpărat de pe pământ!" Cuvintele acestea de slavă apăreau scrise pe brâul de aur al Domnului Isus, care li era pus în diagonală peste umăr. Și alte cuvinte de slavă ce nu se pot reda în cuvinte pământești.

Pe urmă ni s-a spus să coborâm să vedem ce se întâmplă pe pământ; s-a arătat ce s-a întâmplat pe pământ după răpirea Bisericii: nenorociri mari și pedepse asupra locuitorilor pământului, încât oamenii au rămas foarte rari. Cei ce au fost buni de luptă, au fost strânși în jurul unui oraș și l-au încercuit gata să-l nimicească. Atunci Domnul a spus că orașul încercuit e Ierusalimul și El se va lupta împotriva celor ce voiau să-l nimicească și va scăpa Ierusalimul din mâinile lor. Biserica a rămas în văzduh, unde cânta biruința Domnului asupra vrăjmașilor Ierusalimului, Ierusalimul fiind umbrit de puterea Lui. Domnul s-a luptat cu ei și i-a nimicit, îngrămădindu-i pe toți într-o vale adâncă (ni s-a spus că acea vale, e valea lui Iosafat) și vor rămânea acolo până se va împlini mia de ani, apoi, acolo va avea loc judecata tuturor. Domnul cu Biserica și-au luat zborul pe un munte, care s-a spus că e Muntele Sionului. Dacă a fost un munte de pe pământ sau din cer nu știu, căci era umbrit de puterea Domnului și era învăluit în lumină, har, bucurie și măreție, care în cuvinte omenești nu se pot descrie. Domnul a spus: "În corpurile în care sunteți acum, sunteți asemenea îngerilor - puteți urca în cer și coborî pe pământ, căci pe pământ a început Domnia de o mie de ani. Biserica a sunat din trâmbiță și a strigat din nou: "Osana, Aleluia împăratul împăraților, Domnul domnilor a luat împărăția! Pe pământ domnește pacea! Vrăjmașii Domnului sunt nimicii!". La aceste cuvinte de slavă, eu m-am trezit; le strigam cât puteam de tare, căci de puterea și de harul acela minunat, nu știam unde mă găsesc. Abia după câteva minute mi-am dat seama că mă aflu pe pat în spital. Nu știu dacă cineva din salon m-a auzit sau nu, căci puterea Domnului a venit din nou peste mine și mi-a spus: "Iată: du-te și spune robilor Domnului și celor ce vestesc Cuvântul Domnului de la amvoane și păzesc mărturia lui Isus Hristos, să țină credința așa ca la început, să nu lase adevărul călcat în picioare; să vestească Cuvântul așa cum este, să țină sus și tare mărturia adevărată, orice i-ar costa și orice ar suferi, chiar dacă viața îi va costa - să țină sus și tare adevărul, să nu cedeze în fața vrăjmașului înăbușind adevărul. Fiecare să caute să trezească pe alții pentru a se pregăti, căci răpirea Bisericii se va face în scurtă vreme. Această înștiințare este dată ca un semnal de deșteptare pentru Biserică, înainte de răpire vor veni greutățile prin care vor avea de trecut credincioșii, dar când vor începe aceste prigoniri, nu va mai fi zăbavă: în grabă vor urma toate și cei ce se vor deștepta în această vreme și vor ținea credința dată sfinților odată pentru totdeauna, așa cum este arătat în Cuvântul Domnului, vor avea parte de răpire, dar cu judecăți aspre va judeca Domnul pe cei ce au călcat în picioare Cuvântul Adevărului și mărturia lui Isus Hristos și pe cei ce au schimbat strălucirea lui Dumnezeu în strălucire falsă, înăbușind Adevărul și îndepărtând pe robii Domnului - așa aspru vor fi judecați, cum nici nu se gândesc. Fața de masă roșie, pe care au pus-o în locul celei albe, este păcatul ce domnește azi în biserică, iar fața de masă neagră este fățarnicia cu care caută să acopere păcatul: păcatul nu-i îndepărtează, nu-i scot afară, ci îl acoperă doar cu fățarnicia. Faptul că s-au suit ei și s-au așezat pe masă, este că au îndepărtat pâinea - hrana poporului, Cuvântul Adevărului - și și-au luat ei întâietatea și dau învățătură după placul lor - învățătură prin care poporul nu poate să crească, să fie trezit în vederea venirii Domnului. Poleiala aceea străină de pe pereții Altarului și de pe Chipul lui Dumnezeu este forma prin care ei caută să înăbușe lucrarea Duhului Sfânt, care este strălucirea Casei Domnului, căci mărturia lui Isus Hristos este Duhul proorociei și lucrările și darurile Duhului Sfânt sunt strălucirea adevărată ce trebuie să se vadă la Altarul Domnului. Dar ei au poleit strălucirea adevărată cu o strălucire falsă, lipsită de putere, înlocuind puterea Duhului Sfânt cu forme, programe omenești, modernizând credința."

"Tu du-te și spune, fie că le va sluji de mântuire, fie că le va sluji de mărturie." înștiințarea a fost dată pentru trezirea Bisericii.

AMIN

SULUL AURIU

Într-o noapte am văzut în vis o vedenie: vedeam coborându-se din cer un sul auriu, care se desfășura în coborârea lui. Lungimea sulului era de aproximativ 1 m, iar diametrul de aprox. 30 cm. În derularea sulului se vedea ceva scris ca pe o panglică, dar fiind la înălțime nu puteam citi scrisul.

Pe măsură ce sulul cobora, am putut citi scrisul. Panglica sulului era împărțită în mai multe rubrici. În prima rubrică era scris numele și prenumele unor familii. În a doua rubrică era scris planul lui Dumnezeu cu privire la fiecare familie (câți copii erau rânduiți de Domnul pentru ea). În a treia rubrică scria câți copii se găsesc în familiile acestea În a patra rubrică: observații - de ce nu sunt toți copii cuprinși în plan, la număr.

M-am uitat mirată la cele scrise și m-am gândit; Oare chiar așa în amănunțime se ține cont de toate lucrurile?. Când s-a coborât aproape în fața ochilor mei sulul a apărut rubrica unei familii pe care o cunoșteam bine. M-am gândit că acum o să văd dacă e adevărat ce scrie în sul, pentru că am cunoscut bine familia. M-am uitat la planul lui Dumnezeu cu privire la familia respectivă și scria 10 copii. Am tresărit că scria 10 copii, căci în familie erau numai 9 copii. Știam că părinții i-au primit pe toți câți le-a dat Domnul, nu s-au împotrivit la nașteri, dar nu au mai mulți.

M-am uitat la observații, să văd de ce au numai 9, când trebuia să aibă 10 copii. La observații era scris că mama a pierdut 3 sarcini, fiecare de trei luni, $3 + 3 + 3 = 9$ luni de sarcină cât ar fi trebuit să poarte un copil. Aceste sarcini nu au evoluat, în schimb familia respectivă a îngrijit un copil timp de doi ani, în Numele Domnului. Era scris și numele copilului respectiv. Într-adevăr familia a ținut un copil dintr-o familie numeroasă (11 copii) din alt oraș, ce era la școală. Părinți nu i-au găsit gazdă, chiria fiind foarte scumpă pentru ei, dar părinții din familia aceasta (cu 9 copii) au spus că unde încap cei 9 copii ai lor mai încap în că unul. Ei l-au ținut ca pe copilul lor, timp de doi ani în Numele Domnului. Cuvântul Domnului spune că –Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre cei mai neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut- Mat 25:40. Chiar dacă acești părinți au uitat ce au făcut pentru acest copil, Domnul nu a uitat.

Am înțeles din această lucrare că lucrurile nu sunt cum le văd oameni la suprafață, ci Domnul are un plan pentru fiecare familie în parte. Dacă oamenii zădărnicesc planul Domnului vor fi trași la răspundere și vor trece pe la judecată. Ferice de cine poate zice ca Iacov: Aceștia sunt copiii pe care mi i-a dat Domnul: (Genesa 33:5). La fel a spus și Iosif când l-a întrebat tatăl său Cine sunt aceștia? Sunt fiii mei pe care mi i-a dat Dumnezeu aici (Gen 48:9). Isaia întărește acest lucru spunând în cap 8:18: lată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, suntem niște semne în Israel, din partea Domnului. În nici unul din aceste versete nu zice lată copiii pe care eu i-am avut ci scrie lată copiii pe care mi i-a dat Domnul. Domnul să ne ajute ca și noi să ne putem prezenta în fața Domnului cu toți copiii ce El i-a hotărât în familiile noastre.

Amin.

lată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El.

Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe.

Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă.

Psalmul 127:3,4,5.

Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui!

Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit, și-ți merge bine.

Nevasta ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale.

Așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul.

Psalmul 128:1,2,3,4

SCHEMA RUBRICILOR DIN SULUL AURIU

Numele familiei	Planul lui Dumnezeu: copiii hotărâți de Domnul pentru familie	Numărul de copii găsiți în familie	Observații: De ce nu se găsesc toți copiii cuprinși în plan
Familia	7	5	Împotrivire-zădărnicea planului
Familia	12	11	Un copil trecut la Domnul
Familia	8	4	Mama bolnavă-medicii i-au spus să nu mai aibă copii pentru că îi va fi viața în primejdie
Familia	10	7	Întârziere de plan: părinții s-au păzit să nu aibă copii așa de des
Familia	16	16	Mama bolnavă – a primit toți copiii
Familia	7	7	Patru copii primiți cu murmur și cârtire
Familia	3	3	A îngrijit de văduve și copii pe lângă copiii ei
Familia	8	6	Medicii, fără consiliul mamei, au oprit nașterea de copii
Familia	10	9	Mama a pierdut trei sarcini la trei luni fiecare: 3+3+3=9 luni de sarcină- copilul nu s-a născut, în schimb părinții au îngrijit un copil în numele Domnului 2 ani

Dintre familiile scrise pe sulul auriu, unele î-mi erau cunoscute și am putut recunoaște adevărul celor scrise în observațiile de pe sul, căci chiar așa erau în realitate, în familiile respective.

Amin.

ÎNȘTIINȚARE DIN PARTEA DOMNULUI ÎN AUGUST 1999

Într-un vis de noapte Domnul mi-a arătat mult popor strâns la rugăciune, care aștepta ca Domnul să le vorbească. Ni s-a spus că un mare proroc e trimis de Domnul să ne spună Cuvântul dat de Domnul pentru timpul și vremea ce o trăim noi acum. Toți se îmulzeau să ajungă mai aproape să audă care e mesajul trimis de Domnul.

În fața poporului stătea un bărbat îmbrăcat în alb cu o filă albă în mână. Pe mijlocul filei albe era pusă o panglică foarte îngustă dar mult mai albă decât fila respectivă, și a strigat: „Luați aminte fiecare din voi bărbați, femei, tineri, tinere, bătrâni și chiar copii. Panglica aceasta îngustă reprezintă calea îngustă trasată de urmele Domnului Isus. Toți câți ați fost chemați de Domnul la mântuire a trebuit să intrați pe poarta cea strâmtă când v-ați hotărât să-L urmați pe Domnul Isus și apoi să mergeți pe calea îngustă. Dar cei mai mulți, după ce ați intrat pe poarta strâmtă, în loc să mergeți pe calea îngustă v-ați lărgit calea. Acesta este Cuvântul Domnului pentru voi toți: întoarceți-vă, întoarceți-vă fiecare din voi din pornirile inimii voastre și mergeți pe calea cea îngustă, căci altfel vă veți înșela singuri, crezând că mergeți bine. Căci la capătul cărării e pusă din nou poarta cea strâmtă și numai cei ce au mers pe pământ pe calea îngustă vor putea intra pe poarta cea strâmtă care e măsurătoarea sfinților și această poartă e din aur curat și are aceleași dimensiuni ca și poarta strâmtă pusă la începutul cărării voastre. Numai cei ce nu și-au lărgit cărarea și se vor încadra în această măsurătoare vor avea parte de răpire, iar cei ce și-au lărgit calea vor merge pe la judecată”.

Atunci mulți din popor au întrebat care sunt indicațiile puse pentru calea îngustă și care sunt punctele văzute de Domnul și considerate ca lărgirea cărării. Solul Domnului a zis: „Citiți în Matei de la capitolul 5, capitolul 6 și capitolul 7 și veți găsi indicațiile pentru cei ce vor să intre pe poarta cea strâmtă și vor să meargă pe calea cea îngustă. Verificați-vă fiecare pe voi înșivă dacă vă încadrați în cele scrise și dacă le împliniți sau ați lăsat la o parte ce e scris și v-ați lărgit cărarea, în loc să fiți cu inima curată, blânzi, milostivi și împăciuitori, să vă iubiți vrășmașii rugându-vă pentru ei și pentru cei ce vă fac rău și vă batjocoresc, voi v-ați lărgit cărarea, spunând că Domnul e bun și iartă. Aveți în inimă ură, iuțime, mânie, răutate și răzbunare în loc de răbdare și dragoste. Alții au lărgit calea spunând că e de ajuns dacă te pocăiești și crezi în Domnul Isus, predându-te Lui. Mulți țin de formă pocăința, merg oricum pe cale cu toate bagajele de păcate și poftele firii pământești, în loc de post, rugăciune și înfrânare, trăiesc după îndemnurile firii pământești, căreia îi trebuie îmbuibare, libertate, mândrie, plăceri și un trai ușor, după felul de viețuire al neamurilor, spunând că nu e păcat a te împotrivi chiar nașterilor de copii. Mai ales partea tânără - a zis Domnul - băgați de seamă părinților, căci tineretul și-a lărgit cărarea, ei nu mai țin cont aproape deloc de indicațiile puse pentru calea îngustă, în loc de umilință și supunere le place mândria și moda lumii, în loc de rugăciune distracțiile, în loc de supunere și ascultare sunt neascultători și răzvrățiți, în loc de cântări duhovnicești izvorâte prin Duhul Sfânt le place muzicile stridente și chiar muzica cu ritm rock sau altele de felul acesta care au un ritm însuflețit de duhul lui satan și tinerilor le place aceste melodii la care le pun cuvinte creștinești. Dar aceste cântări nu sunt plăcute Domnului, că le înviează numai firea iar duhul geme în lăuntru inimii lor. Petrec timp liber la plimbare, la distracții și la altarul lui Baal - TV - în loc să lucreze pentru Domnul căutând pe bolnavi, pe bătrâni, pe orfani, pe văduve, pe mamele cu mulți copii ce au nevoie de ajutor ca să nu cadă sub povară. Unii tineri își risipesc timpul cu diferite sporturi, lupte și jocuri însuflețite tot din duhul lui satan. Mulți iubesc muzica lumească și-o ascultă ore întregi, iar alții își risipesc timpul citind diferite romane care au fost scrise sub influența unor duhuri străine, unele de groază, de răzbunare, iar altele de dragoste care aprind poftele firii, și au influențe aceste duhuri asupra celor ce le citesc. Mulți nu vor să mai știe de nici o îngrădire și trec hotărât pus de Domnul ajungând pe pământul străin, de unde mulți nu se mai pot întoarce și rămân robi păcatului pentru totdeauna. Acum este timpul să le ieșiți în cale arătându-le cât e de gravă starea, că și-au lărgit cărarea. Cei ce ascultă, se căiesc și se recunosc se pot întoarce, mai este pentru ei izbăvire. Dar voi ca părinți reduceți din dorințele lor. Nu le dați voie să facă tot ce ei cred că e bine zicând că nu-i păcat nici una nici alta. Tăiați acești lăstari de amărăciune prin care e împiedicată creșterea lor spirituală - duhovnicească - tăiați aceste legături străine prin care satan i-a legat și are unele drepturi asupra lor că au luat din lucrurile lui. Căci altfel se vor trezi înșelați la sfârșitul cărării, pentru că nu vor avea parte de răpire și vor trece pe la judecată. Dar mulți vor fi pierduți pentru totdeauna dacă nu vor înțelege acum să-și cerceteze umbletele și să se apropie de Domnul mergând pe urmele Lui pe calea îngustă.

Căutați fiecare din voi, tot poporul în întregime, să tăiați toate pretențiile firești prin care ați căutat să vă asemănați cu lumea, lărgindu-vă cărarea, dacă vreți să aveți rezultat bun al călătoriei, să vă puteți bucura de împlinirea făgăduințelor făcute și de mila păstrată pentru cei ce se tem de Domnul. Iar la sfârșitul cărării, celor ce au mers pe calea îngustă li se va da voie să intre pe poarta cea strâmtă de aur prin care toți cei sfinți vor trece spre cetatea de sus. Iar cei ce nu vor înțelege se vor trezi la sfârșit că s-au înșelat singuri, vor plânge cu amar, dar va fi prea târziu pentru mulți care astăzi nesocotesc sfatul și Cuvântul Domnului.

Acum e timpul de-a lua hotărâri noi, a alerga drept pe calea îngustă care e trasată de Domnul”-

AMIN

INSTIINTARE 01.12.2002.

În timpul cât s-a dat lucrarea a fost și o vedenie. S-a arătat o odaie unde era o masă pregătită, pe ea era hrană pentru popor și un sol al Domnului stătea la ușă ca să facă deosebirea pe care să-i lase să intre și pe care să nu-i lase să intre la masă; și solul stătea afară la ușă și aștepta. S-a înfățișat un sol din partea vrășmașului și a zis așa: "Doamne, cum să îngădui Tu poporul acesta să intre la masa Ta pentru că eu am atâtea păre și condamnări împotriva lor." A venit cu o listă mare, a pus-o în față și a spus: "e vinovat poporul pentru că nu a răbdat, nu a răbdat, nu a iubit, nu a iertat. Mulți poartă în inima lor ură, poartă în inima lor răzbunare, în multe cămine s-au văzut certuri, s-au auzit cuvinte nepotrivate, s-a văzut mânie, s-au auzit strigări, cuvinte care sunt vrednice să fie condamnate, nu să-i primești la masa Ta." Atunci a spus: "Unii au umblat cu nebagare de seamă, și-au pătat veșmintele (se vedeau, în adevăr, unii pe veșminte toți stropiți ca și cum ar fi trecut prin belți); pe aceștia să-i primești la masa Ta?; pe aceștia mai degrabă să-i condamni, nu să-i primești la masă."

Și atunci Domnul a spus: "Da, este adevărat că sunt vrednici de condamnare, dar, pentru cei care Mă înțeleg și care intră cu cuvinte de căință, am putere, pentru că Eu am dat legea ca să fie pedepsiți cei ce vor face păcatul și împotriva cărora se aduce pără, dar Eu sunt mai mare ca legea dată pentru că Eu am dat legea și vreau să dau iertare pentru cei

ce se căiesc și intră cu cuvinte de iertare și de căință și cu hotărâri noi." Si arunci a spus Domnul că de aceea a adus aminte aceste lucruri ca fiecare să-și aducă aminte în care parte e vinovat față de Domnul, pentru că este o parte, sunt unii care fac cântările și judecăți nedrepte, sunt unii care clevetesc, sunt unii care vorbesc de rău; a spus Domnul că este o parte împietrită, care nu poate să iubească, nu poate să rabde și păstrează chiar ura în inimă. S-a arătat că aceștia stăteau ca și sub un umbrar care era deasupra lor și ziceau: "pentru ce să ne condamne Domnul pentru că noi avem dreptate la ce spunem, noi nu putem să iubim pentru că noi avem motivele noastre cu privire la unele persoane care nu sunt vrednice de iubit și noi avem motive serioase, pe noi nu ne poate condamna." Și atunci a spus Domnul: "Dacă voi judecați, ce-am să mai judec Eu; voi trebuie să iertați, voi trebuie să iubiți, pentru că în felul acesta împietrirea din inima voastră să piară pentru că sunteți vinovați de împietrire, pentru că în loc să simțiți, voi condamnați."

Și atunci, după ce Domnul a făcut cercetarea poporului, s-a văzut că a venit partea tânără. Și atunci a zis vrășmașul: "Doamne, dar pe aceștia să-i primești la masa Ta? Uită-te cum sunt, au umblat cu nebăgare de seamă, au umblat încoace și încolo, au sărit chiar gardul grădinii." Și, dovadă că unii au sărit gardul grădinii, unii erau încinși cu brăe străine pe la mijloc și unii erau cu niște legături, pentru că în afara grădinii erau unele locuri care erau incluse, ca și cum să nu intre acolo orișicine, dar erau locuri ca niște curse întinse de vrășmașul, dacă intră cineva să se prindă în legăturile acelea. Și unii parcă s-au băgat acolo dar cum s-au luptat să iasă, să vină înapoi, au venit cu câte o bucată de legătură, unii la mâini, unii la picioare, unii au intrat cu scai, erau cu scai după ei, lipiți de vestmânt. Și a zis vrășmașul: "Pe aceștia să-i primești la masa Ta? Pe aceștia e bine să-i condamni, nu să-i primești la masa Ta." Atunci a spus Domnul: "Da, dar ei sunt miei din turma Mea, care au steluța în frunte (sunt pecetluiți cu Duhul Sfânt), și dacă Eu nu-i las să intre și nu-i hrănesc, se vor duce din nou și vor sări gardul, pentru că se vor duce și vor mânca buruienii otrăvite dacă Eu nu-i hrănesc și vreau să-i hrănesc, numai le cer să recunoască c-au umblat ușuratic, să recunoască c-au sărit gardul grădinii și să se silească să dea de pe ei jos tot ce-au luat de acolo, pentru că vreau să-i hrănesc, pentru că am în vedere ca să-i hrănesc și să-i adap, ca să se bucure că sunt miei în turma Mea"

Și Domnul arunci a arătat că este o parte zdrobită în popor, sunt unii care nu a spus Domnul că sunt vinovați de o parte sau alta, dar ei aveau partea că ziceau: "Doamne, noi nu mai putem duce crucea." Și erau căzuți jos și ziceau: "Tu, Doamne, știi că noi nu mai putem, suntem zdrobiți de tot și noi nu mai putem." Și atunci Domnul a spus: "Eu sunt Cel care v-am dus și vă duc povara, Eu sunt Cel care vă ajut, apropiați-vă și vă hrăniți ca să primiți putere, să primiți tărie să puteți merge mai departe." Domnul a spus că, chiar în această clipă, El vrea să dea iertare poporului, vrea să dea semnul iertării, vrea să dea semnul îndurării și mulți vor simți când vor pleca de aici că s-au întâlnit cu Domnul și Domnul le-a dat putere ca să poată iubi ce n-au iubit, să poată să rabde, sa. poată să își schimbe vederile să vadă lucrurile așa cum le vrea Domnul. Domnul să ne ajute la toți și Domnul să fie slăvit că ne-a înviorat prin cuvântul Lui și ne-a mângâiat. Slavă Domnului.

AMIN

Înștiințare 01-01-2003 ora 24, Biserica Betel.

la seama poporule căci în bunătate și milă am privit în mijlocul tău și am luat aminte la suspinele și la gemetele care s-au adus la Altar și s-a făcut o iscălitură în dreptul celor ce gem și suspină.

Vreau să intervin, vreau să izbăvesc, vreau să las raza de mângâiere, raza de cercetare și legare pentru rănilor trupești și sufletești.

De aceea vi se cere, intrați în cereri udate cu lacrimi, cu deplină încredere c-am să lucrez și am să intervin. Am să te ridic, zice Domnul, iată în prima parte a anului mă voi ocupa deosebit de partea rănită, de partea zdrobită, vreau să ridic ce-i căzut, vreau să leg ce-i rănit, vreau să ridic poverile multora, de aceea intrați în cereri cu dorințe arzătoare, chemați-mă, hotărâți ceasul în care mă veți chema, pentru că vreau să intervin și vreau să ridic.

Luați bine seama căci cei care nu intră în ascultare și nu se lasă prelucați de Duhul Harului, în a doua parte a anului, va fi îngădui cântarul și lăsat să cumpănească și dacă nu veți intra cu cereri deosebite, va fi lăsat să cumpănească în voie și va fi cumpănit greu, lucrurile în cămine. De aceea luați bine seama, intrați în ascultare și cântarul va cântări cu îndurare pentru cei ce mă înțeleg.

Căci iată vine vremea, cealaltă parte a anului, în care după planul ce vi s-a hotărât, voi porni o vijelie și voi clătina munții și pomii. Se vor înmulți numărul văduvelor și al orfanilor și va scădea porția de pâine. De aceea înțelege, căci vremea în care să vă luați armătura, să cereți putere ca să rămâneți în picioare, să nu fie îngădui nimicitorul să intre în căminele voastre. Să nu fiți numărați printre cei a căror cămine la poartă se va pune steagul de doliu. Luați bine seama, intrați în hotărâri azi chiar, la începutul acestui an în care să mă căutați, în care să aduceți 7 altare, în care să ardă focul pe altar și în felul acesta, da voi lucra. Mă voi îndura de cei ce aduc jertfa la altar și voi trimite izbăvirea. Voi dublați vegherea, zice Domnul și se va ști că am îndurare de copii mei care mă caută, da AMIN. ALELUIA.

S-a cerut să se între deosebit înaintea Domnului cu un ceas de rugăciune pentru fiecare familie și poporul să intre înaintea Domnului cu o zi chiar la începutul anului și să se aducă 7 altare ca jertfa să fie neștirbită, întregă și primită. Domnul cere o dezlegare totală, să se verifice fiecare în ziua aceea, să se înlătore ura, mânia, strigarea, să nu se clevească, să nu se vorbească în chip ușuratic vorbe nechibzuite și nepotrivite.

Domnul cere o zi sfântă că depinde în cursul anului de cum aducem jertfa la altar și așa va lucra Domnul cu rezolvarea problemelor în familie. Să cerem de la Domnul putere și tărie ca să rămânem în picioare. AMIN.

Păziți-vă bine să nu pierdeți rodul muncii voastre, ci să primiți o răsplată deplină
2 Ioan 1:8

Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicidecum numele din cartea vieții, și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui

Apocalipsa 3:5

Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre pe porți în cetate!

Apocalipsa 22:14

ÎNȘTIINȚARE 05-01-2003

La aminte poporule, lasă-ți inima lucrată de Duhul Harului și nu dați ațipire ochilor voștri ci deschideți-vă ochii ca să vedeți vremea în care trăiți și să știți ce aveți de făcut. Să prețuiți vremea de cercetare, să prețuiți clipele care vi s-au pus la îndemână ca să vă faceți descărcarea poverilor, ca să vă faceți mărturisirea punctelor care vă apasă și nu vă lasă să aveți înaintare. Vi s-a pus la îndemână îndurarea și mila în care vreau să mă ocup îndeaproape de voi.

Iată că solia cerească e trimisă să coboare în mijlocul poporului și să treacă printre rânduri și să se oprească la cei ce gem, la cei ce suspină, la cei ce suferă să se oprească la cei ce nu mai pot duce greurile, să se oprească la cei ce au luat hotărâri, la cei ce au făcut juruință că mă vor sluji cu scumpătate, ca să li se dea puterea de care au nevoie ca să mă slujească.

Și iată solia cerească se apropie și în dreptul unora care vor să-și rupă legăturile dar sunt mari și nu pot singuri, și iată vreau să le vin în ajutor, vreau să le rup legăturile ca să nu zică că m-ar fi slujit și nu au putut din cauza legăturilor vrășmașului.

Iată am să las duh de putere, duh de învioreare semnul treceri Mele prin mijlocul tău și Duhul Harului î-și face lucrarea și vor cădea legături la pământ, vor cădea la pământ lanțurile păcatului și vor fi rupte unele lacăte care au ținut pe unii legați strânși. Dar luați bine seama prețuiți clipa de cercetare și nu stați nepăsători căci vreau să Mă îndur, sânguința voastră să fie pentru lucrurile care vă apropie de Mine, pentru lucrurile care vă aduc viața și în felul acesta veți simți că a fost vremea în care M-am apropiat de o mare parte din popor care a șchiopătat de multă vreme și s-au văzut unele răni din pricina cărora s-a făcut șchiopătarea și de aceea trimit solia cerească.

Și totuși se vede o parte care se adăpostesc sub tufe de împietrire, de necredință și de nepăsare. Luați bine seama partea care încă nu puteți să Mă înțelegeți că e vremea în care M-am coborât cu judecata și încă N-am rostit judecata împotriva unora dintre voi, ci încă e pusă la îndemână mila și îndurarea. Ieșiți de sub umbrele de împietrire, de nepăsare, ieșiți din locurile îndosiate unde v-ați urmat pornirile inimi voastre și a-ți zis. NU NE VEDE DOMNUL, v-ați ascuns de oameni dar ochiul Meu v-a văzut, când v-ați făcut înaintarea pe cărări pustiite și unii din voi v-ați dezbrăcat haina de neprihănire și v-ați îmbrăcat în haina nelegiuirii și a-ți dat la o parte brâul de putere și v-ați încins cu brâul neadevărului.

O parte, parte care vrășmașul a zis căci va avea din tine pradă, intră în ascultare, Eu nu am nimic de pierdut, nu am nimic de lăsat pradă vrășmașului. Eu vreau să vă aduc îndurarea, ieșiți la loc larg, ieșiți la raza de lumină. Astăzi vreau să simțiți și voi izbăvirea, astăzi să simțiți că se face despietirea inimii voastre, desțeleniți-vă ogorul inimii, lăsați-vă prelucrați de Duhul Harului și veți căpăta îndurare, veți căpăta milă. Da poporule să știți că nu în zadar am hotărât o clipă de binecuvântări căci vreau să vă sfințesc îndeaproape pentru că sunt unii dintre voi a căror inimi se vede că a scăzut undelele din pricina valorilor și a vânturilor care au bătut și vreau să las picurul de untdelemn proaspăt, vreau să fac umplerea cu putere, cu tărie.

Intrați cu cereri deosebite, faceți-vă rost de o inimă plină de milă, plină de iertare să puteți ierta, să puteți iubi. Să puteți răbda orice vi se cere să răbdați, ca în felul acesta cântărirea care se face în dreptul vostru să se facă cu îndurare și să se strige A biruit, îndurarea și mila s-a revărsat, binecuvântarea Domnului peste cei ce au ascultat glasul Lui. ALELUIA .

AMIN.

ÎNȘTIINȚARE DATĂ DE DOMNUL ÎN DATA DE 22.06.02

În data de 22.06.02 Domnul mi-a arătat într-un vis de noapte o lucrare pentru popor cu privire la cei ce urmează să încheie legământ cu Domnul prin Botezul în apă și cu privire la starea poporului din vremea acesta.

Sa arătat un râu mare cu apa limpede iar pe malul râului era multă verdeață. În partea dreaptă, pe malul râului erau mulți candidați îmbrăcați în alb. În partea stângă era un atelier de șlefuire și prelucrare a pietrelor, în mijloc în formă de piramidă erau multe pietre aduse dintr-o cariera de piatră.

Pietrele erau cu colțurile neșlefuite.

Din atelierul de prelucrare a ieșit o ființă îmbrăcată în alb, care sa îndreptat spre candidații de botez și le-a spus: "Înainte de a intra în apa botezului și a face legământ cu Domnul fiecare din voi trebuie să treacă pe la atelierul de prelucrare și șlefuire, astfel degeaba vă botezați căci pietrele acestea vă reprezintă pe voi.

Ca să puteți fi zidiți ca pietre vi în casa lui Dumnezeu trebuie să vă lăsați șlefuiți pe toate părțile. Orice răutate, ură, mânie, clevetire, răzvrătire, neascultare și orice colț al mândriei trebuie tăiate și șlefuite până să se vadă în voi chipul lui Hristos.

Acesta este rezultatul nașterii din nou, că veți face roade vrednice de pocăință.

Dar dacă nu vă lăsați șlefuiți și nu veți face roade de pocăință nu va fi de nici un folos botezul, degeaba vă veți boteza". Atunci a spus: "Vă dau un exemplu a luat o piatră cu colțuri neprelucrată din grămada de pietre, a băgat-o cu mâna în apă și a scos-o afară, arătând-o și spunând: apa nu a schimbat nimic din structura ei, cum am băgat-o în apă am scos-o.

Tot așa este cu cel ce se botează fără a avea nașterea din nou; nu-i va fi de nici un folos, ci mai degrabă va fi osândit". Pe urmă a intrat într-o adunare unde era mult popor, ca la un serviciu divin, dar poporul era tare nepăsător și cei mai mulți nu dădeau nici un respect că sunt în fața Domnului unde se vestește Cuvântul Lui.

Un duh de împietrire și de somn copleșea poporul, doar la cântare erau mai atenți, dar nu erau prelucrați de Domnul ci ca să critice care au cântat mai frumos și care au cântat mai fals. Dar nu erau prelucrați de Domnul nici cei ce cântau nici cei ce ascultau și asistau ca la un spectacol. La predicarea Cuvântului erau indiferenți și plictisiți. La fel la rugăciune, cei mai mulți așteptau, doar puțini erau sinceri, în a căror rugăciune se simțea putere, căci era făcută prin Duhul Sfânt. Solul Domnului s-a uitat la popor și a zis: "Domnul a rânduit timpul de Libertate ca să-l prețuiți folosindu-l cu folos, nu să îl risipiți în zadar ci să cereți putere și tărie din Duhul Sfânt de care aveți mare nevoie ca să rămâneți în picioare prin încercările care vor veni.

Căci în curând, curând de tot va venii Domnul și își va răpi poporul. Dar înainte de răpire vine o furtună puternică (o prigoană mare) și toți care au stat de formă în adunare vor fi smulși și nici locul nu li se mai vedea în Casa Domnului

Ne-a pus în fața unui ecran și ne-a zis: „Uitați-vă ce furtună mare vine. Foarte puțin mai este până se va dezlănțui „în ecran se vedea un nor mare adus de furtuna care se apropia cu fulgere și trosnete. „Iată pentru ce vi sa dat timpul de libertate. Ca să creșteți spiritual, să fiți zidiți sufletește, să faceți stăruințe după Duhul Sfânt și umplerea cu putere ca să puteți să stați în picioare la tot ce va veni. Să vă strângeți la noaptea de veghe, ca să fiți treji și să nu vă prindă somnul nepăsării. Că scurt și vine Domnul și cei ce vor fi găsiți veghind vor pleca cu Domnul. Martirii au udat cu sângele lor pământul din dragoste pentru Domnul, renunțând la toate plăcerile lumii acestea. Dar voi ce faceți cu timpul de libertate ?

Unii vin și fac vânzări și cumpărături în Casa Domnului, aduc moda și chipul veacului în adunare, iar alții să nu se lase mai prejos se iau după ei, în loc să învețe de la Domnul să fie blânzi și smeriți cu inima, căci Domnul stă împotriva celor mândri și dă har celor smeriți. Luați bine seama, faceți-vă verificarea și îndreptați-vă căile și faptele după Cuvântul Domnului. Vegheați în vederea rugăciunii căci în curând vine Domnul. Să nu credeți că va mai fi mult până vine Domnul, la sfârșitul acestei prigoane va veni Domnul

Cuvintele acestea nu sunt pentru alte generații ci sunt date pentru poporul de acum".

AMIN.

OGORUL DE LUCRAT ȘI RĂSTIGNIREA FIRII PĂMÂNTEȘTI

Printr-o înștiințare din timpul nopții, Domnul mi-a arătat un ogor foarte mare care era semănat pe rânduri. Lucrătorii ogorului erau repartizați în așa fel ca fiecare să lucreze, să sape rândul din dreapta lui. Fiecare răspundea personal de felul cum lucrează până la asfințitul soarelui, trebuia să termine cu săpatul rândului căci atunci venea stăpânul ogorului să-și plătească lucrătorii.

Stăpânul și-a pus slujitori care trebuiau să supravegheze pe lucrătorii ogorului ca fiecare să lucreze bine. Pe care nu știa să sape îl învăța cum să taie buruienile și să smulgă rădăcinile ca plantele semănite să nu fie înăbușite de buruieni și să poată crește ca să aducă roadă.

Pe cei ce se opreau din lucru îi îndemna să nu stea, să lucreze ca nu cumva să rămână în urmă, că e mai greu să-i ajungă pe ceilalți lucrători din urmă. Pe cei ce o luau prea înainte îi sfătuia să se întoarcă înapoi și să ajute pe cei mai slabi care de abia puteau să-și sape rândul. La început lucrul a mers bine un timp, căci fiecare s-a apucat cu drag de lucru și râvnă de a săpa cât mai bine rândul. Dar n-a durat mult îndemnul și râvna de a lucra. Unii s-au obosit, alții discutau între ei rezemați în sape zicând: avem timp până apune soarele să terminăm de săpat rândul, mai ales partea tânăra, deși au pornit

cu mult curaj și râvnă repede li sa stins zelul și au început să sape numai de formă pe deasupra. Rădeau de la suprafață buruienile fără să sape pământul ca să taie și rădăcinile buruienilor. Alții dădeau cu sapa cam la o jumătate de metru și trăgeau pământ proaspăt peste buruienile nesăpate ca să nu se mai vadă și să dea impresia că a săpat peste tot, dar în urma lor buruienile ieșeau repede la iveală și rândul se deosebea între toate că era plin de buruieni

Supraveghetorii au observat acest lucru și i-a întors pe mulți înapoi pe rânduri arătându-le buruienile nesăpate și lucrul făcut de formă, lua sapa și le arăta, uite așa se sapă, se dă cu sapa mărunț dar adânc ca toate buruienile să fie tăiate și rădăcinile se scot cu mâna, se scutură de pământ și se aruncă de o parte ca să se usuce să nu mai dea lăstari din nou, ca sămânța bună să poată crește și să nu fie înăbușită de buruieni. Unii au înțeles sfatul și au început a lucra cum i-a învățat, dar alții au fost mai obraznici și au început a comenta:

- ce parcă eu nu știu a săpa? De rândul meu eu răspund, n-ai la ce te amesteca tu să-mi spui ca să sap bine și-l lua în răs pe supraveghetor, n-ai altceva de făcut decât să te întorci pe rânduri să cauți buruienile netăiate?

Să arate că ei fac ce vor și nu le pasă de supraveghetori au început a râde între ei și aruncau cu bulgări de pământ unii după alții zicând:

- avem timp până apune soarele să terminăm cu săpatul, la început terenul era drept apoi începea să fie deluros și din ce în ce urcușul era mai mare și acolo cu mult greu se putea lucra, fiindcă trebuia să-ți menții poziția să nu cazi, și pământul era pietros, mai înțelenit și se săpa mai greu. Foarte puțini se mai țineau serios de lucru și aceia erau parcă storși de puteri.

Atunci a apărut un sol al Domnului văzând că supraveghetorii nu mai sânt ascultați și a strigat tare să fie auzit de toți.

<< Luați bine seama fiecare. De nu veți lucra așa cum ați fost învățați să tăiați buruienile și să scoateți toate rădăcinile lăstarilor de amărăciune desțelenindu-vă ogorul inimi ca să poată crește sămânța cuvântului în voi aducând roadă, să știți că cu nici un chip nu veți avea parte de răpire și veți trece pe la judecată ca să dați socoteală de felul cum ați lucrat și de lucrarea ce a-ți făcuto de formă. Fiecare să înțeleagă că lucrarea ogorului nu e o pierdere de timp făcută de formă fiecum, ci e o poruncă și o datorie sfântă și pentru lucrarea făcută fiecare va fi ori răsplătit ori osândit. Luați seama că soarele a coborât mult spre asfințit și cei mai mulți stau nepăsători și cu ogorul nelucrat >>.

În fața noastră a apărut o clădire mare albă ce avea mai multe trepte care trebuiau urcate. În fața ușii era o ființă îmbrăcată în alb ce a strigat mai multe nume să intre pentru examinare. Fiecare aștepta cu teamă și cu emoție să-și audă numele strigat. Cei ce au fost strigați au intrat prima dată într-o odaie care era ca un magazin de prezentare. Erau expuse haine albe prima categorie și haine albe cusute la gherghef cu fir aurii – li se spuneau haine de sărbătoare – diferite podoabe de aur și învelitori de preț vălul supunerii al umilinței al smereniei vălul de neprihănire lucrate dintr-o țesătură foarte fină. Brăuri de preț pentru bărbați și femei, brăul adevărului, brăul de tărie de supunere de putere împodobite cu pietre scumpe.

O ființă cerească a spus celor ce au intrat acolo: îmbrăcați-vă în haine albe, luați-vă și haine de sărbătoare, învelitori și brăuri de preț, împodobiți-vă cu podoabe sfinte, cu podoabele neprihănirii să puteți ieși în întâmpinarea Mirelui că e gata să apară. Unii au primit cu mare bucurie această veste și își luau haine și își alegeau brăuri și podoabe ca să poată ieși în întâmpinarea Mirelui. Dar o mare parte au rămas nepăsători ca și cum pe ei nu i-ar interesa nimic, că sânt bine așa cum sânt. De acolo se deschidea o altă ușă. Acolo era sala unde se făcea examinarea fiecăruia personal. Se intra pe rând după cum erau strigați. Când ieșeau de la examen unii erau foarte triști și posomorâți. De triști ce erau, nu voiau să stea de vorbă cu nimeni, nici nu răspundeau celor ce-i întreba cum a fost la examen. Alții spre deosebire de aceștia ieșeau de la examen foarte bucuroși și transformați de bucurie parcă și fața le strălucea, dar nici ei ca să nu-și întrerupă bucuria nu răspundeau la întrebările ce li se punea de cei ce erau afară și așteptau să intre la examen. Când am auzit numele meu strigat am început să tremur de frică și emoții. Când am intrat înăuntru, mi s-a dat voie să asist cum se face examinarea altei persoane.

Într-un capăt și altul al sălii se găseau două suporturi solide pe care era pusă o cruce așezată orizontal. Pe această cruce mi s-a spus că trebuie răstignită firea și cu pretențiile firești și fiecare trebuie să treacă pe la cruce, pe cruce trebuie să stea sub forma răstignirii până când firea și pretențiile ei erau răstignite și căpătai chipul unei făpturi noi după asemănarea chipului lui Hristos. Un sol al Domnului supraveghea toată lucrarea. După ce erai pus pe cruce, te acoperea cu un văl alb și acolo trebuia să stai răstignit până deveneai o făptură nouă în Hristos. Din când în când solul Domnului venea și ridica vălul alb uitându-se dacă s-a făcut procesul de transformare a făpturii noi în cel răstignit. Dacă firea și pretențiile firești încă nu erau răstignite lăsa vălul peste tine zicând: mai trebuie să stai, NU A LUAT ÎNCĂ HRISTOS CHIP ÎN TINE. Cel care nu voia să suporte răstignirea și zicea că nu mai poate să suporte răstignirea, că nu mai poate să stea pe cruce era lăsat să se scoale dar era CĂZUT la examen. I se spuneau TU VEI TRECE PE LA JUDECATĂ, NU VEI AVEA PARTE DE RĂPIRE. Cel ce accepta răstignirea firii până ce devenea o făptură nouă era transformat într-o frumusețe deosebită și lumină cerească îi radia pe față. Ieșea de acolo slăvind pe Dumnezeu prin Duhul Sfânt plini de bucurie. Am văzut o altă persoană pusă pe cruce și solul Domnului repeta condițiile care trebuie acceptate pentru răstignirea firii pământești.

Orice pretenție trebuie să cadă jos, orice gând de înălțare, de mândrie, de răzbunare, orice mânie, orice iuțime, orice strigare, trebuie să piară din ființa ta. Orice dorință de realizare pământească trebuie supusă voinței lui Hristos. Cu lepădarea de sine orice dorință pământească trebuie pusă pe altarul jertfei până vei putea spune:

Nu voia mea ci voia ta sa se faca.

Pentru a accepta această lucrare se cere să treci pe la cruce, unde nu era deloc ușor și se auzeau suspine, plânsuri și gemete de durere și fiecare clipă se părea așa de lungă pe crucea răstignirii. Persoana de pe cruce de la un timp a întrebat pe solul Domnului: nu-i de ajuns? mai trebuie să stau pe cruce ? că simt că nu mai pot, și i sa răspuns nu-i de ajuns, mai trebuie să stai și să simți durerile răstignirii firii tale până vei devenii o făptură nouă vie pentru Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu trebuie să fie pe primul loc și pe urmă celelalte, soț, soție, copii și rudele. Toate durerile răstignirii ți se vor pare mici față de bucuria care o veți simți când vei devenii o făptură nouă în HISTOS. Durerile au devenit tot mai mari și ființa de pe cruce a strigat: VREAU SĂ DEVIN O FĂPTURĂ NOUĂ dar durerile sânt uneori mai mari ca durerile nașterii unui copil simți din creștet până în picioare numai fiori. Atunci solul Domnului a ridicat vălul alb și a strigat. SLAVĂ DOMNULUI S-A FĂCUT TRANSFORMAREA SE VEDE CHIPUL FĂPTURII NOI, te poți scula de pe cruce, nu uita că ești o făptură nouă și cei din jur trebuie să vadă în tine CHIPUL LUI HRISTOS. Atunci de bucurie cei ce au luat examenul au început să cânte și laudau pe Hristos prin Duhul Sfânt în limbi cerești și apoi au continuat cu această cântare dată tot prin Duhul Sfânt:

POPORUL MEU DE PE PĂMÂNT
RĂSCUMPĂRAT CU SÂNGE SFÂNT
VEGHAZĂ-NTR-UNA CU MULT DOR
CĂ ÎN CURÂND APAR PE NORI

VEGHEAZĂ NU TE ODIHNI
ȘI CRUCEA DUO ZI DE ZI
CĂCI ÎN CURÂND VOI APĂREA
ȘI SUS LA MINE TE VOI LUA

FII TREAZ NU STA ÎN NEPĂSARE
LUCREAZĂ-NTR-UNA MAI CU SPOR
CĂ VREMEA S-A APROPIAT
ȘI VIN CURÂN VIN SĂ TE IAU

PRIN DUHUL SFÂNT SĂ-NAINTEZI
ȘI FIREA SĂ ȚI-O RĂSTIGNEȘTI
CU CAPUL STAI MEREU PLECAT
ACUM NU-I VREMEA SĂ TE-NALȚI

MULȚI ZIC CĂ EU MAI ZĂBOVESC
ȘI MAI E TIMP PÂNA SOSESC
ȘI STAU CU OGORUL NELUCRAT
ȘI FIREA MULȚI LĂSTARI A DAT

PREA MULT VĂ ÎNGRIJIȚI DE FIRE
ȘI MULȚI VAȚI DEPĂRTAT DE MINE
ȘI-N LOC CA SĂ VĂ PREGĂTIȚI
CĂRAREA SFÂNTĂ O LĂRGIȚI

VEGHEAȚI ÎN POST ȘI-N RUGĂCIUNE
NU VĂ-NDREPTAȚI PRIVIREA-N LUME
CU-A EI PLĂCERI NU VĂ-NTINAȚI
CĂ VREAU SĂ VĂ PĂSTRAȚI CURAȚI

FĂȚI TU ASTĂZI VERIFICAREA
ȚI-E HAINA ALBĂ; CUM ȚI-E STAREA?
ÎMBRACĂ-TE ÎN SĂRĂBĂTOARE
SĂ-MI POȚI IEȘI SPRE-NTÂMPINARE

CĂ ȚI-AM DAT TIMP DE PREGĂTIRE
C-APROAPE-I ZIUA DE RĂPIRE
MAI E PUȚIN ȘI VOI VENII
DA AMIN,AMIN,VIN

AMIN.

Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!!!
Apocalipsa. Cap.22.vers.14

LUPTA ÎMPOTRIVA DUHULUI DE AMĂGIRE DIN BISERICI

Într-o noapte am avut o vedenie. Mă găseam într-o grădină de pomi fructiferi plantați foarte frumos. Toți erau pomi de soi ales. Grădina era împrejmuită cu un gard înalt, iar în partea de răsărit avea o poartă la care erau puși paznici. În grădină am văzut o femeie îmbrăcată în alb plimbându-se printre pomi. Mi s-a spus că este pusă să păzească grădina. Eu am întrebat pe femeia din grădină: „Dacă sunt paznici la poartă, de ce este pusă și ea păzitoare în grădină?”. Atunci mi-a explicat că mai sunt hoți ce sar peste gard și ea trebuie să păzească înăuntru să nu fure roadele. Dar mai este și un animal sălbatic ce vine des în grădină și face multă stricăciune. Pe acest animal ea trebuie să-l alunge și să nu-l lase să strice pomii din grădină.

„Dar cum de nu-l opresc paznicii și nu-l alungă paznicii de la poartă?”, am întrebat eu. „Tocmai aici este problema mare. Întrucât chiar ei îi deschid ușa să intre fiindcă animalul seamănă la cap pe cerb, deși în rest nu seamănă pe cerb, că trupul și forma lui e ca a girafei. Numai că nici blana nu e ca la girafă, ci e negru de tot ca un țap sălbatic. Ei când îl văd venind să intre în grădină

se bucură, căci zic că este scris în Cântarea Cântărilor despre Domnul Isus «*vino repede iubitele ca o căprioară, sau ca puil de cerb*». Și așa îi deschid poarta să intre crezând că reprezintă pe Domnul".

„Animalul acesta este foarte șiret și viclean. Intră în grădină și se preface că mănâncă iarbă printre pomi și cu ochii pândește dacă cineva nu-l urmărește ce face și când este sigur că nu este urmărit, atunci nu mai mănâncă iarbă, ci începe să strice pomii și roadele din ei". „Stai" - mi-a zis - „ascunsă după pomi și vei vedea ce stricăciune face acest animal în grădină".

N-a trecut mult și animalul a intrat în grădină. Era, în adevăr, ca o girafă foarte mare, dar blana nu era cu pete, ci era de un negru sclipitor, gâtul îi era foarte lung, coamele le avea ramificate ca cerbul, dar vârful coamelor nu era ca la cerb, în sus, ci vârful coamelor era încovoiat în jos. A început să pască iarbă printre pomi, dar cu ochii urmărea să vadă dacă este cineva în grădină care să-l urmărească ce face.

Crezând că nimeni nu-l urmărește, și-a ridicat capul și având gâtul foarte lung, a ajuns până la coroana pomilor. Unde a văzut pomi mai încărcăți cu roade a început repede să le mănânce și ce nu putea mânca zdrobea în dinți și le arunca pe jos. Iar alte roade întregi le rupea, le arunca jos și le zdrobea cu copitele. Unde nu erau roade așa de multe, își băga coarnele printre ramurile pomilor și le rupea ramurile, stricându-le coroana. La alți pomi așa își încălcea coamele între ramurile lor că despica pomul în două, până la rădăcină. La alți pomi le rodea scoarța de pe tulpină, ca să se usuce. La pomii tineri le mânca ramurile tinere care trebuiau să crească să formeze coroana pomului și îi lăsa așa de ciunțiți, de parcă o foarfece le-ar fi tăiat ramurile. La unii pomi ce nu aveau roade, ci numai frunze, le mânca frunzele și arătau ca arși de foc fără roade și fără frunze.

„Vezi" - mi-a zis femeia - „ce mare stricăciune face acest animal în grădină? El este un duh puternic de amăgire, al satanei, care imită lucrările lui Dumnezeu, un duh de falsificare a lucrărilor rânduite de Dumnezeu în Biserică". Dumnezeu a rânduit să fie în Biserică apostoli, și sunt oameni aleși, puși de Dumnezeu în slujbă. Dar satan a ridicat și el apostoli nepuși, ne aleși, care au o înțelepciune mare, dar nu de la Dumnezeu, ci înțelepciunea lui lucifer. Dumnezeu a rânduit în Biserică evangheliști și sunt evangheliști insuflați de Duhul Sfânt, folosiți de Domnul. Dar sunt și evangheliști și învățători mincinoși care strică Cuvântul lui Dumnezeu. Au o învățătură după placul inimii lor și vestesc o evanghelie a slobozeniei în care nimic nu mai este socotit păcat, zicând că totul este îngăduit, numai să crezi că prin credința în Domnul Isus ești mântuit, că Domnul a făcut tot. Asigură pe oameni că vor fi mântuiți, măcar că ei trăiesc în păcatele lor și nu sunt născuți din nou, fiind fără evlavie, plini de poftă și păcate.

Dumnezeu a rânduit în Biserică să fie proroci și sunt proroci ai Domnului trimiși de Domnul în lucrare și care trebuie să spună tot ce văd și ce aud de la Domnul. Dar ca Domnul să-i folosească în lucrarea Lui, ei trebuie să stea aproape de Domnul și să-și păstreze vasul în sfințenie, ca Domnul să-i poată folosi ca pe un vas curat unde să nu se amestece nimic străin. Satan, prin duhul de amăgire, a ridicat proroci mincinoși, și încă trei categorii de proroci falși. Prima categorie sunt prorocii care prorocesc din râvna și îndrăzneala lor, fără să-i trimită Domnul. Dar aceștia se cunosc imediat că greșesc în lucrare și se încurcă de multe ori, iar cuvintele spuse de ei nu se împlinesc. Aceștia se pot cunoaște repede că imită lucrarea Domnului și se pot opri ușor. Li se pune în față Cuvântul, să se verifice și să vadă că au greșit. Pentru că Duhul Domnului nu greșește. Aceștia, dacă se opresc și se căiesc, pot fi ierțați.

Este o a doua categorie de proroci mincinoși care prorocesc în Numele Domnului, dar nu sunt trimiși de Domnul. Aceștia mai mult laudă și înalță pe oameni, să meargă înainte că Domnul este cu ei. Fac promisiuni și fac pe oameni să tragă nădejde, dar nu se împlinesc prorociile lor pentru că Domnul le zădărnicește planurile. Așa, mulți ajung la deznădejde și nu știu ce să mai creadă, dacă nu pot deosebi prin Duhul Domnului lucrarea falsă. Acești proroci se cunosc după roadele lor. Ei nu trăiesc în sfințenie și curăție și n-au roadele Duhului Sfânt și în ei se văd faptele firii pământești.

Apoi, sunt a treia categorie de proroci falși, care sunt cel mai greu de deosebit. Aceștia au un duh de ghicire și numai prin duh de cunoștință, dat de Domnul, se poate cunoaște. Aceștia îți spun tot prin ce ai trecut prin viață, suferință, boli, necazuri, ba mai spun și viitorul, care până la un punct și într-o oarecare măsură se împlinesc. Apoi te lasă dezamăgit să aștepti în zadar făgăduințele să se îplinească.

Acești proroci prind repede firul lor de legătură și dacă sunt crezuți își desfășoară ușor lucrarea. Acești proroci provin majoritatea din prorocii ce au fost buni odată, dar care nu au rămas în ascultare, sfințire și curăție. Duhul Sfânt s-a depărtat de la ei fiindcă ei nu s-au oprit să se verifice la timp, făcându-și controlul de unde s-a întrerupt firul cu Domnul și nu și-au pus viața în rânduială. Un duh străin s-a furișat adăugând câte puțin până a reușit să intre, ocupând locul un duh de ghicire, iar Duhul Sfânt s-a retras de tot. Și ei văzând că se descoperă tainele multora, cred că merg înainte cu Domnul, dar ei nu mai urmăresc să vadă că lucrările nu-și mai au împlinirea. Chiar dacă li se spune că nu merg bine, ei nu primesc sfatul și musturarea. Pentru că zic că Domnul este cu ei că se descoperă tainele din inimile oamenilor. Acești proroci ghicitori sunt cei mai periculoși întrucât fac pe oameni să creadă despre lucrarea de rătăcire că este lucrarea lui Dumnezeu.

Tot așa, sunt duhuri de amăgire false, care imită lucrarea de vindecare a bolnavilor. Aceștia cheamă pe bolnavi să se roage pentru ei și privind la bolnavi prin privirea ochilor, dacă bolnavii cred și se uită în ochii lor, prin duh de hipnotism, unii se vindecă. Așa cum Domnul Isus a spus orbului „*uită-te țintă*" și a fost vindecat (Marcu 8:25) și cum Petru și Ioan, la Poarta Frumoasă au spus ologului să se uite la ei și a fost vindecat (Fapte 3:4-5), tot așa, acest duh de amăgire lucrează prin privirea ochilor. Imitând lucrarea Domnului, cei mai mulți bolnavi au o senzație că au simțit ceva curent prin ei când duhul acela a acționat asupra lor prin privirea ochilor. Dar ei nu sunt vindecați și boala mai departe apasă peste ei, vindecarea ce li s-a părut că au primit-o a fost ceva de moment. Ei rămân mai departe bolnavi și psihic și-n trup.

Dar, Domnul când face o vindecare, mai întâi vindecă sufletul, iartă păcatele și apoi vindecă și trupul și omul vindecat de Domnul simte ușurarea și vindecarea în suflet și trup și o bucurie pe care nimeni nu i-o poate lua. Tot o lucrare falsă este practicarea celui de-al doilea botez în Numele Domnului Isus care anulează botezul în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, care sunt una în mărturisirea lor.

Tot așa cum sunt vedenii și vise date de la Dumnezeu prin Duhul Sfânt, sunt vedenii și vise false care imită lucrarea lui Dumnezeu și mulți răstălmăcesc vedeniile și visele, după semnele neamurilor, a zodiacului și a horoscoapelor. Pe când,

Duhul Sfânt când dă vise sau vedenii aduce și lumina și cunoștința prin Duhul Sfânt, nu să-i încurce pe oameni și să nu înțeleagă nimic, ci să-i descurce și să-i lumineze.

Tot la fel, darul vorbirii în felurite limbi prin Duhul Sfânt aduce zidire sufletească celui ce rămâne sub călăuzirea Duhului Sfânt și-n ascultare de Cuvânt. Dar cei ce păcătuiesc cu voia și continuă a păcătui și vorbesc în limbi, un duh ia locul Duhului Sfânt și ei prin vorbirea în limbi vorbesc împotriva Domnului și hulesc pe Duhul Sfânt. Orice lucrare făcută de Duhul Sfânt printre oamenii puși în slujbă nu trebuie să se facă cu aplauze aduse oamenilor, nici cu reclame, nici scoși în evidență oamenii, nici cu înscenări teatrale care să atragă pe oameni. În orice lucrare făcută de Domnul prin, Duhul Sfânt trebuie lăsat Duhul Sfânt să-și facă lucrarea, iar omul văzut ca o unealtă umilă de care se folosește Dumnezeu. „Căci Domnul Isus niciodată n-a trimis pe ucenici înaintea Lui să-l facă reclamă, ci de cele mai multe ori spunea celor vindecați să nu spună nimănui” (Matei 8:4; 9:30; 12:16). Alte ori alegea doi, trei ucenici mai apropiați de El, îi ducea mai la o parte și le explica unele lucruri. Sau când făcea o lucrare mai deosebită, ca la învierea fiicei lui Iair, a scos pe toată lumea afară, numai părinții fetei, Petru, Iacov și Ioan au rămas de față cu El.

„Apoi” - a mai spus femeia din grădina - „și cei ce suflă peste bolnavi și cad pe jos, pe spate, sau când întinde mâna spre ei cad jos, este tot o lucrare străină făcută prin hipnotism. De aceea, niciodată să nu vă uitați în ochii celor ce zic că fac lucrări mari, căci privind în ochii lui sunteți atacați de acel duh, ci chemați pe Domnul cu sângele Lui să vă apere împotriva oricărui duh străin. Toți cei care au văzut slava și puterea Domnului au căzut cu fața la pământ și nu pe spate (Daniel 8:18; 10:9; Ezechiel 1:28; 3:23). Iar în 1 Corinteni 14:25 zice că dacă intră un necredincios, sau unul fără daruri între cei credincioși, tainele inimii lui vor fi descoperite și el va cădea cu fața la pământ”. În vremea aceasta au pătruns și fel de fel de duhuri de imită lucrarea Duhului Sfânt și în felul acesta dăruie multe suflete și amăgește pe mulți care nu rămân pe temelia adevărată a Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, aceste duhuri străine au putere și asupra altora prin acceptare, prin aprecierea acestor lucrări și prin privire. Domnul, în vremea aceasta, caută oameni smeriți și sinceri pe care să-i împuternicească cu sabia Cuvântului Său și cu puterea Duhului Sfânt care să iasă împotriva acestor duhuri de amăgire, luptând împotriva acestui animal care, prin puterea satanei, caută să imite lucrările lui Dumnezeu, aducând multă stricăciune în grădina Domnului, căutând să doboare chiar și pe cei aleși.

Femeia a dat săbii albe slujbașilor aleși de Domnul și le-a zis:

„Luptați cu ele împotriva acestui animal și așa să ziceți: «În Numele Domnului Isus și împuterniciți de El prin Duhul Sfânt îți poruncim, duh de amăgire, de falsificare, duh care imită lucrările lui Dumnezeu, să ieși afară din grădina Domnului. Duh de rătăcire, duh de minciună, duh de ghicire și de hipnotism, îți poruncim, în Numele Domnului Isus să ieși afară, să nu-ți mai manifesti lucrarea de rătăcire. Noi suntem ocrotiți și apărați de Domnul cu sângele Lui și ce-a pus El în noi este mai tare decât puterea ta de amăgire, de aceea, îți ordonăm în Numele Domnului Isus, ieși afară din grădina Domnului. Aici este locul Duhului Sfânt ca să-și facă lucrarea. Te legăm în Numele Domnului Isus să nu-ți mai poți face lucrarea în poporul Domnului, du-te în adânc, nu mai face stricăciuni în grădina. Aici este grădina Domnului, tu n-ai ce căuta aici. Afară Afară! îți poruncim în Numele Domnului Isus, sângele Domnului să te îndepărteze și sa te mustre duh de amăgire și falsificare».

Împuterniciți de Domnul cu sabia Cuvântului și cu Duhul lui cel Sfânt, luptați cu acest animă până va fi scos afară și alungat. Nu. vă temeți, căci ceea ce a pus Domnul în voi este mai puternic decât el”. Și așa a început lupta cu acest animal, dar o luptă foarte grea, căci animalul furios a început a lovi cu coarnele și cu copitele în cei ce luptau contra lui, și lupta a fost aprigă, dar până la urmă a fost biruit și scos afară.

Atunci am zis femeii: „Văd că Domnul te-a pus păzitoare în grădina Lui și te-a împuternicit cu puterea Duhului Sfânt și cu înțelepciunea Lui pentru a lupta împotriva acestui animal. Dar ți s-a dat și darul proorociei și al cunoștinței, de știi așa de bine lucrurile false și tactica vrășmașului”.

Ea mi-a răspuns: „Da. Stăpânul grădinii, când m-a pus păzitoare, mi-a dat și toate darurile duhovnicești date prin Duhul Sfânt și rânduite în Biserică și eu le-am păstrat curate, intacte, așa cum mi le-a dat, și nu s-a amestecat nimic străin”. „De unde poți ști și să fii așa de sigură că nimic străin nu s-a amestecat și nici nu s-a falsificat, sau cum poți fi sigură că este un proroc al Domnului sau un ghicitor, când amândoi își fac lucrarea aproape identic în grădina Domnului”? „Stăpânul meu” - a zis femeia - „când mi-a dat darurile Duhului Sfânt și darul proorociei, mi-a spus și secretul cum să lucrez și cum să le păstrez, și ca să nu greșesc mi-a dat o măsurătoare cu un semn, care este secretul între mine și Domnul și eu singură îmi fac verificarea și sunt sigură pe lucrarea Domnului”.

Atunci am început a plânge și am zis: „Spune-mi și mie secretul, că văd că lupta duhului de amăgire este puternică în vremea aceasta și vrea să atace chiar pe cei aleși și mulți împreună cu mine nu mai putem înainta de frică să nu fim atacați, spune-ne secretul cu măsurătoarea, cum ne putem verifica, să știm dacă nu s-a amestecat nimic străin”. „Cum să nu vă spun secretul” - a zis ea - „căci de aceea mi l-a dat Stăpânul, să-l spun și la alții și să-l arăt”. S-a dus repede și s-a întors cu o față de masă și a desfăcut-o și în ea erau boabe de grâu. Dar, bob cu bob, grâul parcă era ales, nu era nici un bob sec, nici fărâmițat, nici tăciunat, nici pleavă sau paie. Între grâu și în mijlocul grâului era un pahar de aur lucrat foarte fin și frumos, L-a luat în mână și mi-a zis: „Vezi paharul acesta? Este unui singur, dar el este format din trei pahare”. Și a scos încă două pahare din el și le-a pus pe masă și erau trei pahare și nu puteai deosebi unul de celălalt, așa de fin erau lucrate, și totuși când se puneau unul în altul, era un singur pahar.

Acest pahar reprezintă puterea din Sfânta Treime, putere din Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, care sunt una în mărturie și-n lucrare. Darul Duhului Sfânt se manifestă prin această putere a Sfintei Treimi care este una. Dar pe pahar mai era făcută o măsurătoare ca o gradăție, și mi-a zis: „Vezi, aici este măsurătoarea credinței ca să poți fi folosit de Domnul și să lucrezi împreună cu El, trebuie să-L crezi pe Dumnezeu. Fără credință este cu neputință să fii plăcut lui Dumnezeu. Fiecare trebuie să lucreze cu darul după măsura de credință arătată aici pe pahar. Cine nu ajunge aici la această măsură de credință în Dumnezeu, nu poate fi folosit în lucrarea Domnului. Dar nu-i voie nici să treacă de măsurătoare. Din râvnă sau îndrăzneală să

pună de la el, nu-i voie între grâul ales, care este Cuvântul Domnului, să amesteci paie și pleavă, nu-i voie nici să scoți, nici să adaugi.

Duhul prorociei este mărturia lui Hristos, Duhul Sfânt este Duhul Adevărului și nu poate să spună neadevăr. Măsurătoarea pusă, la care trebuia să ajungă și să lucreze un proroc, este arătată prin Cuvânt. Dumnezeu nu se folosește de un vas murdar. Acesta este secretul și măsurătoarea pusă de Cuvântul lui Dumnezeu și cine lucrează așa nu va da greș. Frica de Domnul este înțelepciunea cerească și nu lasă pe cel ce se teme de Domnul nici să adauge, nici să scoată, nici să tacă atunci când Domnul vrea să vorbească, nici să vorbească atunci când Domnul vrea să tacă. Aceasta este măsurătoarea cu secretul dat de Stăpânul.

Acum, Verificați-vă fiecare, încercați-vă dacă ați ajuns la măsura de credință, sau vă îndoiiți uneori de Cuvântul Domnului, sau dacă ați adăugat din îndrăzneală, Verificați-vă care vă este starea și fiecare să intre într-o verificare sinceră cu el însuși și va vedea singur care este starea lui.

Atunci a împărțit săbii albe și a zis: „Slujbași ai Domnului sculați-vă și cu sabia Cuvântului și prin puterea Duhului Sfânt luptați contra acestui animal care este duhul de amăgire care intră și falsifică lucrarea Duhului Sfânt”.

Amin

Examenul

Vineri, 26 Septembrie 2003

S-a arătat o vedenie în care credincioșii, mari și mici, au fost supuși unui examen spre a se vedea dacă corespund claselor în care spuneau că se află. A fost pus în față Cuvântul Domnului și a început examinarea potrivit acestuia. Mulți au fost declarați repetenți din pricină că nu au vegheat, fiind biruiți de ispite. S-a făcut lista cu cei repetenți spre a arăta punctele la care au fost învinși. S-a arătat Cuvântul și o listă cu tot alfabetul.

A

- **abatere** de la adevăr;
- **apriinderea** poftelor pământești;
- **aramă** în loc de aur

B

- **batjocoritori**;
- **bârfitori**;
- **bolnavi** sufletește;
- **băutori**;

C

- **clevetitori**;
- **cârtitori**;
- **certăreți**;
- **cădere** în păcatul curviei;

D

- **dezbinători**;
- **disprețuitori**;
- **defăimători**;
- **desfrânați**;
- **dezrădăcinați**;

E

- **egoști** – eul îi predomină;

F

- **fățarnici**;
- **firești**;
- **fărădelegi** multe;
- **furțișaguri**;

G

- **gâlcevitori**;
- **goi**;
- **geloși**;
- **glume proaste**;

- **gânduri** întinate;

H

- **hulitori**;
- **hoți**;

I

- **iuțime**;
- **îmbuibare**;
- **împietrire**;
- **înșelăciune**;
- **îngrijorări**;
- **încăpățănare**;

J

- **juruițe** neîmplinite;
- **judecăți** nedrepte;
- înjugări la un **jug** nepotrivit cu cei credincioși;

L

- **lăudaroși**;
- **lacomi** de câștig mârșav;
- **lăcomia** de bani;
- **lingușitori**;

M

- **mândria**;
- **minciuna**;
- **murmurul**;
- **mânia**;
- **moda**;

N

- **neînduplecați**;
- **neînțelepți**;
- **nestatornici**;
- **neascultători** de Domnul și de părinți;
- **neînțelegeri**;
- **nechibzuți**;

O

- **obraznici**;
- **orbi** spiritual;
- **ologi** de picioare;

P

- **prefăcuți**;
- **piperniciți** spiritual;
- plini de **poftel**e firii pământești;
- **pizmă**;
- **prietenie** cu lumea;

R

- **răzvrățiți**;
- **răzbunători**;
- **răutăcioși**;

S

- **săraci** și goi spiritual;
- **slavă** deșartă;
- **scârboși**;
- **șchiopătare** pe calea pocăinței;

- **șovăitori;**

T

- **trufași;**
- **tulburători;**
- **timp** pierdut la altar străin (TV);
- nu ați **ținut** Evanghelia așa cum v-a fost propovăduită;
- **ține** și pocăiește-te;

U

- **ușuratici;**
- **ura** stârnește certuri (oricine urăște pe fratele său este un ucigaș)

V

- **vorbirea** de rău;
- **vicleni;**
- **vinovații** de toate acestea trebuie să ia pocăința de la început. Să învețe să împlinească și să trăiască Cuvântul Domnului.

Z

- **zgârcenia;**
- **zavistiile;**
- păcatul a făcut un **zid** de despărțire între voi și Dumnezeu;
- mulți au **zidit** paie, fân și trestie;

Mulți din cei aflați în clasele IV – VII au fost transferați la clasele I, II și III. Pentru cei repetenți s-a deschis din nou Cuvântul Domnului sub forma unui alfabet, iar cei trecuți în clasa I a trebuit să ia pocăința de la început.

A

- **adevărul** să-l trăiți;
- **ascultarea** face mai mult decât jertfele;
- **armătura** Duhului Sfânt;

B

- **bunătatea;**
- **blândețea;**
- **binefacerea;**
- **bucuria** în Duhul Sfânt;

C

- **credincioșia;**
- **căința;**
- **curăția;**
- **credința;**

D

- **dreptatea;**
- **dărnicia;**
- **dragostea** neprefăcută;

E

- **evlavia;**
- **eliberarea** de legături străine;
- **Evanghelia** să o trăiți;
- voi sunteți o **epistolă** vie;

F

- **facerea** de bine;
- **făptura** cea nouă;
- **focul** pe altar să ardă neîncetat;
- **fugi** de poftele tinereții;

G

- **gândiți-vă** la lucrurile de sus;
- să aveți **gândul** lui Hristos;
- **gustați** și vedeți ce bun este Domnul;

H

- **hotărâri** noi;
- **hainele** să-ți fie albe totdeauna;
- prin **har** sunteți mântuiți;

I

- **iubirea**;
- **îndurarea**;
- **iertarea**;
- **înfrânarea** poftelor;

J

- **jugul** lui Hristos să-l purtați;
- **jertfe** de laudă și mulțumire
- nu **judecați** ca să nu fiți judecați;

L

- **lepădare** de sine;
- luptați-vă **lupta** cea bună;
- **lăsați-vă** călăuziți de Duhul Sfânt;
- voi sunteți **lumina lumii**;

M

- **milostenie**;
- **mulțumire**;
- **milă**;
- orice **mânie** să piară din mijlocul vostru;

N

- **nădejdea**;
- **neclintiți** pe stâncă;
- **neprihănirea** ce se capătă prin credință;

O

- **ochi** să vă fie ridicați în sus;
- să vă dezbrăcați de **omul cel vechi** și să vă îmbrăcați în **omul cel nou**;

P

- **pocăiește-te** și întoarce-te la dragostea dintâi;
- cereți **pricepere** de sus;
- **purtați-vă** crucea în fiecare zi;

R

- **roadele** Duhului Sfânt
- **răbdarea**;
- **rușați-vă** neîncetat;
- **răscumpărați** vremea;

S

- **statornicia**;
- **supunerea**;
- **smerenia**;
- **sfințirea** până la capăt căci șarpele cel vechi vă urmărește;

T

- **tăcerea**;
- fiți **treji**;

- să aveți **temelia** pe stâncă;
- **ținta** poruncii este dragostea;
- **țineți** cu **tărie** ce aveți;
- să vă uitați **țintă** la Căpetenia desăvârșirii;

U

- **umilință**;
- **ucenicul** lui Isus;
- intrați pe **ușa cea strâmtă**;
- cine are **urechi** să audă,

V

- **vegheați**, fiți tari în credință;
- **vegheați** și rugați-vă să nu cădeți în ispită;
- ferice de cel ce va fi găsit **veghind**;

Z

- **zeciuiala** –Avram a dat **zeciuială** din tot ce avea. Domnul cere **zeciuială** în fiecare **zi** un ceas pentru El în care să se aducă cauzele personale, familiale și ale Bisericii. În felul acesta se păstrează părtășia cu Domnul. Că se ivesc **zorii** altei dimineți și cei aleși vor **zbura** la El.

S-au arătat multe persoane (unele chiar cunoscute) care trebuiau să înceapă din nou alfabetul pocăinței precum și părinții cărora li s-a cerut să înceapă să-și învețe copii ce înseamnă pocăința.

Domnul să ne ajute să fim împlinitori ai Cuvântului ca să fim adevărați pocăiți.

Amin.

Vedenie despre rapire prin sora Vetuta din Arad

S-a arătat așa ca și cum am fi în adunare și dintr-o dată au intrat niște oameni ai legii înăuntru și au spus; „Am venit ca să aducem noile legi și noile ordine cum să se facă programul în biserici, și numai cei care vor primi noile legi și vor primi ordinele date mai au dreptul să funcționeze și cei ce nu iscălesc că sunt de acord cu aceste legi, nu mai au dreptul să se strângă nici doi cu doi.” Au trecut în fața poporului și au început să spună pe articole legile date. Au spus că nu mai este voie să fie atâtea denumiri de culte căci toate susțin că este un singur Dumnezeu și dacă este un singur Dumnezeu, va exista și un singur cult. Nu mai este voie în Biserică să facă programul fiecare cum vrea, bapțiștii, penticostalii, adventiștii și fiecare trebuie să se supună și să funcționeze după noile legi date de guvern.

Când a început să citească a spus .că se va Xace un program asemănător cu ..cel din. bisericile.ortodoxe. Se va citi din Biblie, este voie să cânte corul, orchestrele, este voie să se facă rugăciuni foarte scurte, dar nu înflăcărare, nu mai este voie să se facă stăruinți, nu mai este voie vorbire în limbi, descoperiri, nu mai este voie ca nimeni să atragă atenția la altul că nu merge bine pe cale sau că trebuie să vină la adunare imbarcat într-o formă sau alta că nu mai există așa reguli și«e sp#£=nu. Fie care are libertatea deplină a cugetului, să intre cum vrea în Biserică și nimeni n-are voie să atragă atenția la cei din jur pum să se poarte. Fiecare are libertatea deplină să vină cum vrea, că toți cunosc Biblia. Ce/ce nu respectă legile acestea și trec peste regulile și articolele puse, cei ce vor fi prinși că se vor strânge pe la case, că nu le va plăcea în Biserica autorizată, nici doi cu doi n-au voie să se strângă; cei ce se vor strânge vor fi întâi pedepsiți cu amenzi, apoi cu închisoare și chiar pedepse mai grele, căci legea pusă-n vigoare trebuie respectată. După ce s-au citit articolele, s-a întrebat dacă acceptă legea care s-a dat și noile ordine. Mulți au primit și au spus „DA! Dacă ni se dă voie să ne strângem la Adunare, să cântăm, să ascultăm Cuvântul, să ne rugăm, acceptăm.”

Atunci le-a spus cei ce au acceptat legea nouă, să treacă pe la ei să semneze că renunță la vechea religie și acceptă noile legi. Mulți au acceptat și vorbeau între ei, zicând „Ce știi ei ce avem noi în inimă și dacă iscălim, că doar nu vin ei să asculte la gura noastră ce ne rugăm și ce credem; putem să ne rugăm încet chiar și prin Duhul Sfânt și în casele noastre putem să ne rugăm cum vrem.” Frații și surorile ce n-au acceptat le-au atras atenția celor ce au acceptat: „Luați seama că nu e atât de simplu cum credeți voi, pentru că fiecare trebuie să iscălească cu mâna lui că e de acord cu ordinele date și aceasta înseamnă lepădare de Domnul și de credința dată o dată pentru totdeauna sfinților. Voi ați iscălit cu mâna voastră că v-ați lepădat de

Domnul și credința adevărată" și, umpluți de putere și curaj, credincioșii adevărați au spus că ei nu acceptă noua religie și legile date. Noi ținem credința adevărată, data o dată pentru totdeauna sfinților. Noi nu putem spune că nu există Duhul Sfânt și darurile Duhului Sfânt. Fără stăruința după puterea Duhului Sfânt, sufletul nostru nu poate trăi. Orice preț s-ar cere să-1 plătim, noi nu acceptăm noile legi. Apoi au spus cei ce nu au iscălit că acceptă: nu au voie de azi înainte nici 2 cu 2 să se mai adune că vor fi pedepsiți cu amenzi, închisoare, sau alte pedepse mai grele; ei nu au voie să meargă la Biserica autorizată, că pot influența și pe alții, provocând tulburare și întrerupând liniștea programului.

Credincioșii adevărați au fost puși sub urmărire pe la casele lor; cine intră, iese, și dacă se găseau două persoane străine în casă erau amendați. Prigoana s-a întezit și a fost o vreme foarte grea pentru credincioșii adevărați, în timp ce Biserica autorizată funcționa ca religie aprobată de stat. Au fost mulți frați și surori prigoniți și închiși, dar ei nu au renunțat la credința adevărată în Domnul Isus. Apoi am văzut cum oamenii legii s-au dus pe la casele credincioșilor ce erau puse sub urmărire și le-au zis: "Vi se mai dă ultima șansă, dacă vreți să vă supuneți și să acceptați legile." Aveau niște registre, dosare în mână și le cereau să semneze. Fiindcă credincioșii nu au vrut, le-au spus: "Voi sunteți socotiți oameni nesupuși și periculoși pentru stat. De astăzi înainte, pentru că nu ați acceptat legile statului, veți fi desproprietăriți de tot ce ați avut: ai casă, nu mai este a ta, până va veni unul ce are nevoie de ea, vei sta ca un chiriaș; ai mașină, nu mai este a ta; la fel dacă ai grădină, pământ, animale sau alte proprietăți. De azi înainte nu mai ai nimic, și nici servicii nu vei mai avea, că noi de oameni nesupuși statului nu mai avem nevoie. Voi sunteți trădători, oameni periculoși. Și nici copiii voștri nu au drept să învețe în școlile statului nostru." Credincioșilor li s-a luat totul și toate drepturile. Prigoana era tot mai mare, chiar dacă li s-a luat totul. Unii au început a plânge, pentru că le era inima legată de ce au avut, și spuneau că au muncit cu greu să-și facă case sau apartament și acum nu mai au nimic. Care aveau proprietăți mai multe au început a plânge, rugând pe Domnul să le dea putere să nu se lepede pentru lucrurile trecătoare și Domnul să-i ajute să se dezlege cu inima de toate, legând-o tare numai de Domnul. Atunci a apărut un sol al Domnului, îmbrăcat în alb și a strigat: "De câte ori v-a spus Duhul Sfânt să nu vă legați inimile de lucrurile de pe pământ și să nu strângeți decât necesarul de ce aveți nevoie, pentru că voi nu sunteți de pe pământ, patria voastră este sus în cer. A venit vremea să vă deslipeți inima de toate lucrurile și să vi-o legați tare numai de Domnul, pentru că focul care arde este întezit la maxim, ca zgura să cadă de pe aur."

A mai durat un timp și am văzut iar pe oamenii legii intrând în casele credincioșilor care nu s-au lepădat și le-au dat ordin ca în ziua următoare toți să fie gata de plecare. N-au voie să ducă cu ei decât un mic bagaj, că vor fi expulzați din țară, fiind socotiți periculoși și duși undeva unde vor fi numai credincioși și singuri. Fiecare să ia un mic bagaj cu mâncare pentru o zi și o haină de schimb și apă, documentele principale, certificat și carte de identitate: Altceva nu-i voie să luată nimic, că acolo unde mergeți totul este pregătit, nu aveți nevoie de nimic, dacă așa v-ați ales voi. Acolo veți fi numai voi și vă veți putea desfășura credința cum voiți." Credincioșii au înțeles că acesta nu e adevărul și sunt duși cu vorba să fie liniștiți. A doua zi au venit autobuze, camioane și alții erau duși la gară și băgați în vagoane cu toate geamurile astupate, să nu vadă unde-i duc. Toți au fost îngrămădiți în ele, femei, copii, bărbați și bătrâni. Siliți să intre, ca pe animale, înăuntru.

Nu s-a ținut cont câte locuri sunt, și-ii îngrămădea cât mai mulți să intre. După câțiva timp de mers, nu pot să spun cât a durat călătoria, au ajuns la locul fixat și s-au oprit mijloacele de transport. Au deschis ușile și au strigat: "Ieșiți afară, că ați ajuns la locul destinat." Acolo nu era un loc populat, nu erau case, nu erau pomi, verdeață, nici apă. Erau numai stânci, nisip, ca un pământ ars de soare. Când au văzut credincioșii că e un pustiu unde i-au dus, și-au dat seama că o să le fie foarte greu, pentru că în locul acela nu era chip de trai, au fost duși acolo pentru că erau sortiți "morții prin înfometare. I-au lăsat acolo și au luat înapoi orice mijloc de transport, să nu poată să scape cineva de acolo. A trecut o zi, două, și mamele care aveau copii mici aveau de grijă ca, din merindea puțină ce-o aveau, să dea celor mici. Cei mari n-au mâncat și n-au băut apă, ca puținul ce-1 aveau să fie dat celor mici, ce cereau pâine și apă. După câteva zile s-a terminat și puținul ce l-au avut, și copiii plângeau cerând lapte, apă și mâncare. Mamele plângeau, și ele, că nu aveau ce să le mai dea și plângând s-au dus la frații slujitori (care erau socotiți bătrânii poporului) și slujitori ai Domnului care țineau poporul într-o stare de trezire, îi sfătuiau și îi îmbărbătau să nu-și piardă nădejdea, că, în curând vine Domnul. Mamele le-au spus: "Noi înțelegem că e vreme de încercare grea și prigoană, dar copiii sunt mici, ei nu pricep ce se petrece. Ei cer mâncare și apă. Ce să facem cu copiii, ce să le dăm de mâncare? Rugați pe Domnul să ne descopere ce să facem, că murim de foame cu copii cu tot." S-au pus cu toții la rugăciune, plângând, că frații ce puteau să le spună, fiindcă și ei erau oameni în aceeași situație. Au făcut cu toții o rugăciune fierbinte și cu lacrimi înaintea Domnului și atunci a apărut din nou solul Domnului și a strigat: "Nu te teme poporul! Oare nu ai mărturie scrisă în Cuvânt, cum am hrănit pe Israel în pustie, sunt în stare să vă hrănesc și pe voi, dar a venit vremea când să trăiți prin credință și nici unul nu va muri de foame, pentru că am pregătit hrana cerească, cu care să vă hrănesc și să vă adăp, ca nici unul să nu mai simtă nici foame nici sete și să cunoașteți că sunteți hrăniți de sus și trăiți prin credință."

Acolo poporul Domnului nu făcea altceva, decât se rugau, cântau, se citea din Cuvântul Domnului, se îndemneau și se îmbărbătau unii pe alții, iar Duhul Sfânt îi înviora pe toți cu o putere mare. Era o părtășie a fraților încontinuu. Că altceva nu aveai ce să faci acolo. Dar a venit o zi în care vrășmașii lor, ce ce i-au dus acolo, au venit să vadă ce fac credincioșii, crezând că îi vor găsi morți de foame pe toți de atâta vreme, fără mâncare și fără apă. Dar când i-au văzut plini de pace că se roagă și cântă și copiii erau liniștiți și cu toții înviorați, s-au gândit să le strice bucuria, să-i întristeze mai mult ca să-i ducă la disperare. Au luat copiii de la mame și i-au dus în altă parte, ca mamele să nu mai știe de ei și astfel au întristat sufletul mamelor ce plângeau după copii și copiii după mame. Au despărțit soțiile de soții lor iubiți și soții de soții și i-au dus în altă parte, căci distanța pe care erau duși credincioșii era foarte mare, căci erau duși din toate țările acolo, credincioși care nu au primit noile legi și ordine. Erau amestecați, ca să nu se mai poată întâlni unii cu alții. Iar pe cei ce erau socotiți mai periculoși, că îndemneau poporul și erau plini de Duhul Sfânt, i-au luat spunând că-i duc la închisoare, fiindcă ei au sucit mintea poporului, îndemnându-i să nu primească

legile noi. I-au dus dar nu s-au mai întors niciodată. Credincioșii știau că de acolo nu mai e nici o salvare, pentru ca toți așteptau pe Domnul și clipa răpirii, care era singura izbăvire pentru ei, din locul acela și tot timpul se rugau Domnului să grăbească ziua venirii Lui și răpirea Bisericii. Nu știu cât a durat timpul cât au stat credincioșii acolo, dar cum se rugau fierbinte și strigau la Domnul să vină mai curând, toți erau adânciți în rugăciune și Duhul Sfânt clocotea în inimile lor, îmbărbătându-i.

Dar deodată s-a auzit ca un tunet puternic, din care se auzea ca un sunet de trâmbiță. Dar atât a fost de puternic tunetul și sunetul auzit, că a zguduit tot pustiul acela. Tunetul a fost urmat ca de un fulger luminos în care se auzea sunetul trâmbiței, parcă ar fi fost o explozie mare. Credincioșii, cum erau în moment de rugăciune, cufundați fierbinte în harul Domnului, s-au oprit întrebându-se: "Ce s-a auzit, este un tunet sau este o explozie", pusă la cale de vrășmașii lor, ca să îi deruteze că-i trâmbița Domnului și să fie un trucaj, ca să-i omoare pe toți crezând că a venit Domnul să-i ia. Și cum stăteau credincioșii atenți să vadă ce se întâmplă, ce va urma când se oprește tunetul și zguduirea pustiei, a apărut din nou solul Domnului și a strigat: "Bucură-te poporul! Veseleşte-te, căci a venit clipa răpirii. Ieșiți în întâmpinare căci apare Mirele pe nori." Când a strigat "Ieșiți în întâmpinare căci apare Mirele", toți au ridicat mâinile în sus, strigând Osana și Aleluia, plini de Duhul Sfânt. Cineva a întrebat: "Acum nu mai e nevoie să luăm nimic cu noi de pe pământ?" Și solul le-a răspuns: "Nimic! Tot ce-i vechi s-a dus, nu mai există nimic vechi. Toate lucrurile sunt noi. Hristos Și-a luat împărăția. Satan e legat. Pe pământ e domnia de o mie de ani. A venit clipa și Biserica e răpită la cer din necazul cel mare." De sus de la înălțime a apărut un nor alb strălucitor și s-a coborât spre locul unde erau credincioșii, plutind deasupra lor. Și credincioșii s-au înălțat în norul acela. Parcă erau ca și fulgii mari de zăpadă ce plutesc în văzduh iarna. Trupul transformat nu mai avea nici o greutate, era ca o pană de ușor, ce plutea prin aer, numai mâna de o întindeai unde vrei să zbori, într-o parte sau în alta, acolo te ducea Duhul Domnului. Transformarea s-a făcut parcă într-o clipă și atunci credincioșii au plutit în văzduh. Dar de sus de la înălțime a apărut Domnul, îmbrăcat în haină albă strălucitoare și venea spre credincioși. Când a ajuns deasupra lor, din Domnul a venit o putere ca un magnet puternic ce i-a atras spre El și s-au înclinat după Domnul, iar solul Domnului a strigat din nou: "Biserica e răpită și va zbură cu Domnul pe muntele Sionului, unde se va ține Nunta Mielului. Unde au zburat nu știu să spun, unde era locul numit „Muntele Sionului". Pentru că nu am văzut pământul. Nu am văzut decât un munte mare și foarte înalt, înconjurat de lumină și de un nor alb. Pe muntele acela a coborât Domnul cu Biserica. Atunci solul Domnului ce era tot timpul prezent ne-a spus: „Veniți să vedeți ce s-a pregătit pentru ospățul Nunții Mielului. Cum e pregătită masa și ce a pregătit Tatăl pentru ziua de mare sărbătoare a Nunții Fiului Său." La mijloc era o masă mare, ovală, acoperită de o față de masă albă și cu tivitură de fir auriu pe margini. Pe masă toată vesela din care se servea era din aur, argint, cristal și cleștar; era de o frumusețe care nu pot să spun. Toate erau pline cu fructe, mană și în pahare de cristal apă limpede. Nu pot să descriu tot ce se servea, că pe pământ n-am văzut așa ceva să pot să aseamăn. Ni s-a spus că masa din mijloc e masa la care va sta Mirele cu Mireasa Sa. După această masă mai era un șir de mese ce o înconjura pe prima și ni s-a spus că acolo e masa unde vor sta -prienii Mirelui și-ai Miresei. După cele două șiruri de mese mai era al treilea rând de mese, unde vor sta cei chemați la Nunta Mielului. Dar a zis: „Se strigă: „Ferice și de cei chemați la Nunta Mielului, că vor avea și ei parte să se bucure, că vor vedea Nunta și vor participa la Nunta Mielului." Dar așa de mare era dorința acolo să fii mireasa Domnului, să fii la masă cu El. Cum dorim noi aici pe pământ ca atunci când vine Domnul să-Și răpească Biserica să avem și noi parte de răpire, să-L întâmpinăm pe Domnul în văzduh, să nu fim doar între cei chemați la Nunta Lui, și să fim între Mireasa Lui, că cei ce erau oaspeți chemați nu puteau să aibă bucuria deplină, că numai de la distanță priveau pe Mire la masă cu Mireasa Lui. Apoi solul Domnului ne-a zis: „Veniți de vedeți ceva deosebit, ce a pregătit Tatăl pentru ziua Nunții Fiului Său." Deasupra meselor era ca o cupolă minunată ce-a coborât de sus ca un templu împodobit în mare strălucire, dar nu avea boltă (tavan) și sus era loc gol, unde se vedea chipul Tatălui privind la Nunta Fiului Său. Fața Lui strălucea foarte puternic deasupra mesei Mirelui și-a Miresei și strălucirea Lui s-a răsfânt peste ei și era ceva de nedescris. Splendoarea chipului Său pe toți ce erau sub cupolă îi plutea din har în har, mai sus, mai sus, cântând prin Duhul Sfânt, proslăvea pe Tatăl pentru pregătirea marii sărbători si-a strălucirii harului de nespus, revărsat peste măsură peste toți.

Pe marginea cupolei era ca un fel de șiraguri de mărgăritare, scumpe și țurțuri de tot felul de pietre scumpe și diamante cristal, topaz, smarald, rubin, safir și alte denumiri amintite în Biblie și altele pe care eu nu le-am auzit pronunțate în limbajul pământesc. Toate cum se mișcau în lumină reflectau tot felul de lumini în culorile curcubeului și alte culori de o frumusețe deosebită, cum nu e imaginație pe pământ. În imaginația mea m-am gândit că sunt în formă de stalagmite din peșteri, dar pe fiecare biluță era ca și cum ar fi un mic ecran electronic și când se aprindea ecranul apărea scris ce trebuia să se strige în cinstea Mielului, pentru sărbătoarea Nunții Mielului. Biserica răpită, striga ce apărea scris. Unele cuvinte îmi păreau cunoscute: „Hristos Și-a răpit Biserica de pe pământ, din necazul cel mare! Mireasa e răpită! Hristos Și-a luat împărăția! Nunta Mielului a început! Satan este legat pentru o mie de ani. Hristos, împăratul împărățiilor, Domnul Domnilor Și-a luat împărăția. Bucură-te pământule că pe pământ va domni pacea, că satan este legat! Bucurați-vă ceruri preînalte! Bucurați-vă și voi, oștiri ale cerului, căci a început Nunta Mielului, Hristos Și-a luat împărăția! Hristos este încins cu brâu de putere de tărie și slavă! Muntele Sionului este Casa Domnului și pe acest munte al Sionului se va heros Nunta Mielului. Și multe alte cuvinte de slavă, care nu se pot spune în cuvinte omenești, căci nu s-au auzit așa aclamații pe pământ și nici nu le poți descrie. În timpul acela Biserica plutea în harul nespus de mare revărsat din plin de Tatăl pentru ziua Nunții Fiului Său și toți au primit strălucire din strălucirea din slava cerească și au început prin Duhul Sfânt toți să cânte o cântare în limba cerească. Apoi o cânta fiecare în limba lui maternă. Duhul Sfânt prin cântare arăta căci Domnul a răpit Biserica din necazul cel mare, Suferințele, Lacrimile, prigoana și durerile, tot ce-i vechi s-a dus. Acum, toate lucrurile sunt noi căci Hristos Și-a luat împărăția. În timpul cântării Duhul Domnului 1-a așezat pe fiecare în locul lui care și l-a pregătit pe pământ, cei ce-au trăit aproape de Domnul pe pământ, socotindu-L ca pe o comoră, renunțând la orice, plătind orice preț, numai să stea lângă Domnul. Acum erau așezați la masă cu Domnul. Atunci au văzut fiecare ce loc ocupă. Prin mila și îndurarea lui Dumnezeu ce a arătat-o față de mine și în meritul Lui din Golgota, m-a îngăduit să cânt și eu cu poporul răpit pe limba maternă (română). Soțul meu dormea lângă mine în pat, s-a trezit la cântare, dar nu m-a

deranjat până s-a terminat cântarea. Atunci m-a trezit și m-a întrebat: „Ce ți-a arătat Domnul, că te-am auzit cântând?” I-am spus ce mi-a arătat Domnul și m-am sculat repede de am scris cântarea ce era proaspăt memorată în inimă și mintea mea. Domnul a făcut acest lucru, ca, cuvintele să-mi rămână întipărite în minte. Cântarea cum s-a cântat acolo sus a fost minunată și perfectă pe melodie cerească.

La Domnul în corpurile cerești am înțeles că toate simțurile sunt de 7 ori mai dezvoltate, mai clare, mai accentuate; în toate ești mai luminat și mai perfect, știi fără cuvinte ce vrea să-ți spună Domnul și, la fel, omul se poate exprima fără cuvinte. De aceea și cântarea acolo, la Domnul a avut o melodie cerească, cu sunet și farmec ceresc, care pe pământ nu se poate reda. Eu nu am voce de cântat frumos. Cum o cânt eu sună ca de pe o coardă dezacordată, însă primiți cuvintele cântării și desfatați-vă în harul Domnului. Să vă fie ca o merinde pe drumul care trece prin pustiu lumii acesteia, că nu e mult și vine Domnul și se va uita orice durere și lacrimi nu vor mai fi acolo sus. Atunci mi se va da și mie bucuria de a cânta cu cei răscumparați cum am vrut, dar nu am putut pe pământ. Recunosc că, față de harul nespus de mare și măreția cu care poporul a cântat Domnului acolo sus, glasul meu e ca o coajă din care lipsește ceva... "Acordul ceresc". Acolo poporul a cântat fără instrumente, numai cu gura, dar se auzeau tot felul de sunete de instrumente muzicale care te cufundau tot mai mult în harul Domnului care era dat fără măsură. Când solul Domnului a strigat: "Cântați, căci începe Nunta Mielului", toți au început a cânta:

Se aude o strigare, Trâmbița răsună tare
leșiți în întâmpinare, lată că Isus apare
O popor de pe pământ, sigilat cu Duhul Sfant
Care M-ai chemat plângând, "Vino, Doamne mai curând"
Voi, care-ați vegheat într-una și-ați purtat pe umeri crucea
Prin prigoane și prin foc, cari M-ați așteptat cu dor
Tot ce-i vechi acum s-a dus, suferința a apus
Totu-i nou și minunat, căci Isus e împărat
Și-a răpit Biserica și va începe Nunta
Cântați toți de bucurie, s-a sfârșit orice urgie
Mireasa de pe pământ e răpită-n cerul sfânt
Muntele Sionului este Casa Domnului
Căci satan este legat, căci Isus e împărat
Și Mireasa Lui iubită sus la cer este răpită
Strigați toți de bucurie, s-a sfârșit orice urgie
Isus este împărat, domnind o mie de ani .
Dați-I cinste, dați-I slavă, Și-a luat a Sa Mireasă
Strigați toți de bucurie în a Lui împărăție
îmbrăcați în sărbătoare, lăudați-L fiecare
S-a răpit Biserica și va începe Nunta
Bucurie fără apus, că Domn și Rege e Isus
Și Mireasa Lui iubită sus la cer este răpită

Amin.

Se distribuie gratuit

**Când ne adresăm lui Dumnezeu în rugăciune,
diavolul știe că primim puteri împotriva lui
de aceia i se opune din răputeri.**